

အိပ်မက် အိပ်မက်

ကျွန်မ၏အိပ်မက်

Handwritten signature and date: 16 Feb. 09
Handwritten name: မိုးဝေအောင်
Handwritten text: ကျေးဇူးတင်ပါ

ဒို့တားဝန်ဘေးရာဇဝါဒ

ပြည်ထောင်စု မြို့ကြီးစု
တိုင်းရင်းသားပြည်ထောင်စုများ
အချုပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့အစည်း နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ဆောင်ရွက်ရန် ဆောင်ရွက်ရန်
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့အစည်း ဝင်ရောက်ရန် ဝင်ရောက်ရန်
- ပြည်ထောင်စုပြည်သူ့အဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း

နိုင်ငံရေးတည်ဆောက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း
- အဖွဲ့အစည်း ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း

စီးပွားရေးတည်ဆောက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း
- ငွေကြေးစီးပွားအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း
- ပြည်ထောင်စုပြည်သူ့ အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း
- နိုင်ငံတော်စီးပွားအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း

လူမှုရေးတည်ဆောက် (၄) ရပ်

- တပ်မတော်အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း
- အဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း
- အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း
- တပ်မတော်အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အဖွဲ့အစည်း

ပြည်ထောင်စု

ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ထက်

Handwritten signature and date: 16 Feb. 09
Handwritten text: ကျေးဇူးတင်စွာ
ကျေးဇူးတင်ပါသည်

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိုင်စု
တိုင်းဒေသကြီးနှင့်ပြည်ထောင်စု
အဖွဲ့အစည်းများ
ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိုင်စု
တိုင်းဒေသကြီးနှင့်ပြည်ထောင်စု
အဖွဲ့အစည်းများ

ပြည်သူ့ဆောင်ရွက်ရေး

- ပြည်ထောင်စုမဏ္ဍိုင်စု အဖွဲ့အစည်းများအား ဆန့်ကျင်ပြီး
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့နှင့် နိုင်ငံတော်တပ်တော်စုကို နေ့စဉ်ယှက်ဖျက်ဆီးခွင့်အား ဆန့်ကျင်ပြီး
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့ ဝင်ရောက်ဖွဲ့စည်းပေးသော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ပြီး
- ပြည်ထောင်စုပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်းများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် အညွှန်းပေးပြီး

နိုင်ငံရေးတည်ဆောက်ရေး (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အဖွဲ့အစည်းများအား တစ်စုတည်း နှစ်စု
- အမျိုးသား ပြန်လည်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့အစည်းများ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြန်လည်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့အစည်းများအား နေရာပေးရန် နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေး

နိုင်ငံရေးတည်ဆောက်ရေး (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အဖွဲ့အစည်းများအား တစ်စုတည်း နှစ်စု
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အဖွဲ့အစည်းများအား တစ်စုတည်း နှစ်စု
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အဖွဲ့အစည်းများအား တစ်စုတည်း နှစ်စု
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အဖွဲ့အစည်းများအား တစ်စုတည်း နှစ်စု

လူမှုရေးတည်ဆောက်ရေး (၄) ရပ်

- တစ်စုတည်း နှစ်စု
- အမျိုးသား တစ်စုတည်း နှစ်စု
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အဖွဲ့အစည်းများအား တစ်စုတည်း နှစ်စု
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး အဖွဲ့အစည်းများအား တစ်စုတည်း နှစ်စု

ပြည်ထောင်စု

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၄၁၀၆၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၄၉၀၇၀၈

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊

၂၀၀၉၊ ဇန်နဝါရီ။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၀၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊

ပြည်တော်သင်ရိပ်သာ၊

ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်

အမှတ်၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊

ဝိလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၂၁၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

အခန်း (၁)

ကျွန်မအတွက် ထူးခြားသောဖြစ်စဉ်တစ်ခုဟု ဆိုရပေမည်။

လွန်ခဲ့သောလကစပြီး ကျွန်မ၏မွေးနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ရွှေတီဂုံဘုရား၊ ရာဟုထောင်ရှိ ဘုရင်မကြီးရှင်စောပု၏ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခဲ့ပါသည်။

ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ပတ် ပုတီးစိပ်ပြီးနောက် မေတ္တာပို့အမျှဝေပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျွန်မ အမျှဝေနေစဉ် သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓုဟု သုံးကြိမ် ပီပီသသခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်မိလျှင် မလှမ်းမကမ်းတွင်ထိုင်၍ သာဓုခေါ်နေသော အလွန်ချောမောလှပသည့်မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦးကိုတွေ့ရပါသည်။

မိန်းမပျိုလေးမှာ အသက်အားဖြင့် နှစ်ဆယ်ကျော်ဝန်း ကျင်သာ ခြံဦးမည်။

အသားရောင်က ဖြူဝင်းနေသည်။ မျက်နှာမှာ ဘာမှလိမ်း ခြယ်ထားဟန်မတူဘဲ ပြောင်တင်းတင်းလေးဖြစ်နေသော်လည်း၊ ပြင်စရာမလိုဘဲ သဘာဝအလှများပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်၏။

ရေညှိစိမ်းအင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် အဖြူရောင်မှာ အစိမ်းအပွင့် သေးသေးလေးများပါသောတတီကိုဝတ်ထား၏။ ပဝါစိမ်းစိမ်းလေး ပခုံးပေါ်တင်ထားသောမိန်းကလေးအား ကျွန်မငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ သိပ်သိပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးလှုပ်ရှားရပါ၏။

ရွှေတိဂုံဘုရားကို မေတ္တာသုတ်ရွတ်၍ တစ်ပတ်ပတ်ရင်း မှ ထိုမိန်းကလေးကို အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် မေ့ပျောက်သွား၏။

နောက်တစ်ပတ်တွင်လည်း ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုး၊ ဂုဏ်တော် ပုတီးစိမ်း မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေနေစဉ် သာဓုခေါ်သံကြား၍ လှည့် ကြည့်မိတော့ ထိုမိန်းကလေးကိုပင်တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျောက်စိမ်းရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ကျောက်စိမ်းရောင် မှာ အဖြူပွင့်လေးများပါသောတတီကိုဝတ်၍ ပခုံးတွင် ဇာပဝါ အစိမ်းလေး တင်ထား၏။

သူမတွင် အဖော်မပါ။ တစ်ယောက်တည်းလာဟန်ရှိ၏။ ကျွန်မငေးစိုက်ကြည့်နေတာကို မသိဟန်ဖြင့် သူမသည် နေရာမှထွက်သွား၏။

ဘယ်ကိုသွားတာလဲဟု ကျွန်မမျက်လုံးများက လိုက်ကြည့် နေမိပါသည်။

မိန်းကလေးသည် အောင်မြေကိုဖြတ်ပြီး ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်း ဘက် သွားသည်ကိုမြင်၍ နောက်က မသိမသာလိုက်ကြည့်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ ဝိဇ္ဇာတန်ဆောင်းအတွင်းမှာရော၊ အနီးဝန်းကျင် မှာပါ မိန်းကလေးကိုရှာမတွေ့တော့ပေ။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်မ ရှင်စောပုဘုရားတန်ဆောင်း
အတွင်းဝင်ကတည်းက ကျွန်မအမျှဝေတိုင်း သာဓုခေါ်သည့်မိန်း
ကလေးကို ရွာကြည့်ပိသေး၏။

မတွေ့ပါ။

အခါဌာန်အတိုင်း ဘုရားဝတ်ပြု၊ ငါးပါးသီလခံ၊ ဂုဏ်တော်
ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေသောအခါ နားထဲမှာ သာဓု၊ သာဓု၊
သာဓုဟူ၍ သုံးကြိမ်တိတိသာဓုခေါ်သံ ပီပီသသကြားသဖြင့် ဆတ်
ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

တွေ့မြင်နေကျ မိန်းကလေးနှင့်တူတာ တစ်ယောက်မှ
မတွေ့။

ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုလိုသလို၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်
ထေးသွားသလို ဟာတာတာကြီးခံစားရသည်။

အသံကြားပြီး လူမမြင်ရသည့်မိန်းကလေး။

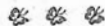
အသံကတော့ သူ့အသံပါပဲလို့ ကျွန်မသိနေသည်။

သာဓုခေါ်ပြီး ချက်ချင်းထွက်သွားတာများလားလို့ ကျွန်မ

ကိုယ်ကျွန်မ ပေးကြည့်နေမိ၏။

ဘာလို့များ အတွေ့မခံတာလဲ။

ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျတာတော့အမှန်ပင်။

အန်း (J)

နံနက်ကိုးနာရီမှ နေ့လယ်နှစ်နာရီအထိ ကျွန်မ ဗေဒင်
ဟောသည်။

နှစ်နာရီကျော်ပြီးလျှင် ဗေဒင်ဟောခြင်းအလုပ်ကိုနား၍
တခြားလုပ်စရာရှိတာတွေ့လုပ်သည်။

ညစာကို ညနေငါးနာရီခွဲစားပြီး၊ ညနေခြောက်နာရီမှစ၍
ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုးသည်။ ပုတီးစိပ်သည်။ မေတ္တာဘာဝနာပွားသည်။

“ဆရာမ... ဆရာမ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြံဝင်းအပြင်မှခေါ်သံကို ကျွန်မ ဘုရားဝတ်ပြုနေရင်းက ကြားသည်။

တူမလေးဖြစ်သောညိုထွေးက ခြံတံခါးဝသို့သွား၍ အကျိုးအကြောင်းမေးနေပေလိမ့်မည်။

အချိန်မတော်မှလာ၍ ဗေဒင်မေးသူတွေလည်းရှိတတ်၏။

ညပိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်မ ဗေဒင်မဟောချင်ပေ။

သို့သော် တစ်ခါတလေတွင် မကောင်းတတ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ငြင်း၍မကောင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ အားနာပါးနာနှင့်ဟောပေးရတာရှိ၏။

ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုးပြီး၊ အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာချိန်တွင် ညိုထွေးက လှေကားခြေရင်းမှာ ရပ်နေတာတွေ့ရ၏။

“ဒေါ်လေး.. ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်။ ဗေဒင်မေးမလို့တဲ့။ အခုဗေဒင်ဟောတဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူးလို့ပြောလည်းမရဘူး။ အရေးကြီးလို့တဲ့...။ ဒေါ်လေးဘုရားရှိခိုးနေတာကြာတယ်လို့ပြောတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာစောင့်မယ်တဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျွန်မခေါင်းညိတ်မြလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်၍ ဗေဒင်ဟောသည့်အခန်းသို့ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာမ...”

တိုးတိုးလေးခေါ်လိုက်သောသူမကို ကျွန်မ အံ့ဩစွာငေးကြည့်မိသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသောမိန်းကလေး။

ဘုရားပေါ်မှာ ကျွန်မအမှုဝေတာကို သာဓုခေါ်နေသည်မိန်းကလေး။

ကျွန်မဗေဒင်ဟောသည့်စားပွဲရှေ့ကခုံမှာ ထိုင်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဗေဒင်မေးမလို့ဆို၊ ရော့... ဟောဒီစာအုပ်မှာ အမည်နဲ့ဗွေးသက္ကရာဇ်ရေးပေးနော်”

သူမက သွက်လက်စွာပင် ကျွန်မပေးသောစာအုပ်ထဲမှာ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသည့်ဘောပင်နှင့် အမည်၊ ဗွေးသက္ကရာဇ်ရေးပေးပါသည်။

“မြစိမ်းရှင်” တဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမ၏အမည်ကိုက တစ်မျိုးလေးဆန်းနေသလိုပင်။

ကျွန်မ မဟာဘုတ်တိုင်ထူ၍တွက်ချက်နေတာကို သူမ ငြိမ်သက်စွာပင်ကြည့်နေပါသည်။

သူမ၏ကိုယ်မှ ရေမွှေးလိစူးရုရွမဟုတ်ဘဲ နှင်းဆီနံ့သင်းသင်းမွှေးနေသည်။

အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်ထက်ကျော်ပုံမရအောင် မျက်နှာလေးကနုပျိုသည်။

မီးရောင်အောက်မှာ သူမ၏မျက်နှာလေးက ဝင်းပလို့နေသည်။

ထူးခြားတာက သူမ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု။

ပိုးသားလိုပြောင်လက်၍ မည်းနက်နေသောဆံပင်များကို ခပ်မြင့်မြင့်လေးစုစည်း၍ ချည်နှောင်ထားသည်။

ထိုချည်ထားသောဆံပင်အရှည်ကြီးကို ဖွတ်ခြီးထိုး၍ ပန်းမှကျော်ကာ ရှေ့သို့ချထား၏။

ဆံပင်ရှေ့မှာ ဘေးတစ်ခြမ်းစောင်း ထောင်ထားသော

အမောက်မြင့်မြင့်ကလေးကြောင့် မျက်နှာသည် ပို၍ရှည်သွယ်ယောင်ထင်ရ၏။

မျက်ခုံးမွှေးများသည် ဆေးနှင့်ဆွဲထားသလို မည်းနက်ကျော့ပုံနေ၏။ သို့သော် ခဲသားကြောင့် မည်းနေခြင်းတော့မဟုတ်။ သဘာဝအတိုင်း မည်းနက်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

မျက်တောင်ဖျားကလည်း အဟုတ်တစ်ထားသလို ထူမည်းရှည်သန်ကျော့ပုံနေလေသည်။

“နတ်နက္ခတ်၊ ကြာသပတေးသမီး၊ သိုက်ဖွားနော်၊ ကျွေးမိဘ၊ မွေးမိဘဆိုပြီး မိဘနှစ်စုံရှိတတ်တယ်”

မြစိမ်းရှင် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“အခုအချိန်မှာ ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမယ်။ ချစ်လိုသူကိုလည်း ချစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်မှာတော့ ကုသိုလ်ကံ နည်းနည်းညံ့နေတယ်။ ဟိုဟာလုပ်ရကောင်းနိုး၊ ဒီဟာလုပ်ရကောင်းနိုးဖြစ်နေမယ်။ စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်စရာတွေကြုံမယ်။ အိမ်ကပ်ချင်စိတ်မရှိအောင်ဖြစ်နေမယ်။ ပညာရေးပြီးသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလုပ်လုပ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလုပ်ကလည်း... ကောင်းနေတယ်။ ဒီနှစ်ထဲမှာတော့ ထူးခြားတဲ့အဖြစ်နှစ်ခု ကြုံတွေ့မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးက မကောင်းသေးဘူး။ နှစ်ဆယ့်ငါးကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုပါ။ ဘာများသိချင်ပါသလဲကွယ်”

“ကျွန်း၊ အသက်ရှည်မလား...။ အိမ်ထောင်ကျရင် ကံကောင်းမလား။ ချစ်တဲ့သူနဲ့ပဲယူရမှာလား သိချင်ပါတယ်”

သူမ ခပ်တိုးတိုးလေးမေး၏။

သူမ၏အသံသည် ချီအေးနေသည်။

“လက်ကို ဒီပေါ်မှာဖြန့်ပြီး တင်လိုက်ပါ။ လက္ခဏာကြည့်ရအောင်”

လက်ချောင်းကလေးတွေက သွယ်မြောင့်၍ အလွန်ကြည့်ကောင်းပါသည်။

ပန်းနုရောင်လွမ်းနေသောလက်ဝါးပေါ်တွင် ခြုံပန်းများ ကလည်း မောင်းပြည့်နေသည်။

လက်ချောင်းကပ်တိုင်းတွင် ခရုပတ်ပုံ၊ ဓမ္မပါသည့်။

လက်ညှိုးအောက် ကြာသပတေးခြယ်နံ့ပေါ်တွင် ကြက်ခြေခတ်အမှတ်အသားပါသည်။ ဘယ်ညာနှစ်ဖက်စလုံးမှာ ပါခြင်းဖြစ်သည်။

“ကြက်ခြေခတ်ဆိုတာ... ဟောဒီလက်ညှိုးအောက် ကြာသပတေးခြယ်နံ့မှာ ပါတာကလွဲပြီး... တခြားနေရာမှာ ပါရိတ်မကောင်းဘူး။ ကြာသပတေးခြယ်နံ့မှာပါနေတာကတော့ HAPPY MARRIAGE ပျော်ရွှင်စွာ လက်ထပ်ရခြင်း၊ ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကောင်းခြင်းတွေကြုံရပါလိမ့်မယ်”

မြစိမ်းရောင် ပြုံးလိုက်သည်။

ပါးဖောင်းဖောင်းလေးမှာ ပါးချိုင့်ကလေးနှစ်ဖက် ခုတ်ဝင်သွားသည်။

သူမပြန်လေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“အသက်လည်းရှည်မယ်။ ဟောဒီသောကြာဂြိုဟ်ကို ကွေ့
ပိုက်ဆင်းနေတဲ့ အာယုလမ်းကြောင်းအဆုံးမှာ... ကြာဖူးပုံ ခံနေ
တယ်။ အိုဇာတာကောင်းမယ်။ အာယုအသက်လမ်းကြောင်းက
လမ်းခွဲတစ်ခုမှာ တနင်္လာဂြိုဟ်ခံကိုရောက်နေတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြား
မှာ သွားနေရလိမ့်မယ်”

ကျွန်မက လက်ဝါးပေါ်မှ အရေးအကြောင်းလေးများကို
ထောက်ပြရင်း သေချာရှင်းလင်းဟောပေးလိုက်ပါသည်။

“အိမ်ထောင်ကျရင်လည်း... စိတ်ချမ်းသာရမယ်။ အိမ်
ထောင်ဘက်က အရမ်းချစ်၊ အရမ်းအလိုလိုက်မယ်။ ကဲ... မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းဖို့ အရေး
ကြီးဆုံးပဲမဟုတ်လား။ ဒီထက်ပိုပြီးအရေးကြီးတာ ဘာရှိလဲ။ ချမ်း
ချမ်းသာသာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနေရမယ်။ သာသနာပြုရမယ်။ အလှူ
အတန်းတွေလုပ်ရမယ်”

မြစိမ်းရှင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်နားထောင်နေသည်။

“အိမ်မက်အထူးအဆန်းတွေမက်လား”

“ရှင်”

“တောနက်နက်ကြီးထဲ ရောက်သွားတာမျိုး၊ တောင်ပေါ်
ကဘုရားတွေ ဖူးရတာမျိုး၊ ဟိုး... ရေကန်နက်နက်ကြီးထဲရောက်
သွားတာမျိုး”

ကျွန်မပြောတာကို မြစိမ်းရှင်သည် မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး
နှုတ်ခမ်းလေးဟပြီး နားထောင်နေသည်။

“အိမ်မက်မက်ပြီး... ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောတာမျိုး
လုပ်တတ်တယ်မဟုတ်လား”

မြစိမ်းရှင် ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်မအိမ်မက်မက်ပြီး အိမ်နေရာက လမ်းထလျှောက်
သွားတတ်တယ်... အိမ်မက်အထူးအဆန်းတွေလည်းမက်တယ်။
ကျွန်မအိမ်မက်က တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေလိုခံစားရတယ်”

“ခုလောလောဆယ် မက်သေးလား”

“ဟုတ်”

“ပြောပြပါဦး”

“ဟိုကလောတုန်းက၊ အင်း... တစ်လလောက်ပဲရှိသေး
တယ်လေ။ ကျွန်မကို ဆံထုံးအပြင်ကြီးထုံးထားတဲ့အမေကြီးတစ်
ယောက်က ‘ရွှေတိဂုံဘုရားကိုသွား၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကို-အား လို့ပြော
တာ သုံးရက်လောက်ဆက်မက်တယ်”

“အဲဒါနဲ့ ဘုရားသွားရောလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မမိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကိစ္စတွေပြီးစီးရင်
နေတာ”

“အင်း... အင်း”

“ဆရာမ သိနေသလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်မကို အိပ်မက်အတွဲအဆန်းတွေမက်လားလို့ မေး
တာလေ။ ကျွန်မ၊ သိုက်ကလာတယ်ဆိုတာ သိနေလို့လားရှင်”

ပြောရင်းမှ မြစ်စမ်းရှင် အသံတိမ်ဝင်သွား၏။

ပျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်များ ပြည့်တွန်းလာ
သည်။

သူမတွင် ဝမ်းနည်းစရာဟကြောင်းတွေ ရင်နှင့်အပြည့်ရှိ
နေလို့လား။

သနားစရာကောင်းသည့်မြစ်စမ်းရှင်ရယ်။

“ကျွန်မငယ်ငယ်က ခဏခဏနေမကောင်းခဲ့ဘူး။ ဗေဒင်
မေးရင်လည်း သိုက်ကလာတာလို့ဟောကြတယ်။ တစ်ခါက ဗေဒင်
ဆရာမကြီးတစ်ယောက်က ဟောဖူးတယ်။ သိုက်စောင့်မောင်နှမ
တွေက ကျွန်မကိုမြန်ခေါ်ချင်ကြပြီတဲ့။ ဒါကြောင့်... ကျွန်မ အခု
သိုက်ကိုမြန်သွားရမှာ သိပ်ကြောက်နေတယ်ဆရာမ...။ ကျွန်မ
အသက်ရှည်ပါ့မလားဆရာမရယ်... ဟင်”

“အသက်ရှည်မှာပါ။ သမီးရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်နေရ
တာလဲ...။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပစ်ရောက်တတ်တယ်။ သိပ်ပြီးအစွဲ
အလမ်းမကြီးပါနဲ့။ သမီးကို ဘယ်သူမှအနှောင့်အယှက်မပြုနိုင်ပါ
ဘူး။ သမီးအသက်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ လေးထောင့်ကွက်ကြီးနဲ့။
အဲဒီလေးထောင့်ကွက်ဟာ ကယ်တင်မှတ်ပဲ။ အသက်အန္တရာယ်စိုး
ရိမ်ရတဲ့အခြေအနေကနေ လွတ်မြောက်အောင် ဒီကယ်တင်မှတ်

လေးက က သံတင်ပေးနိုင်တယ်။ ပြီးတော့... အရန်အသက်လမ်း
ကြောင်းလည်းရှိတယ်။ အသက်လမ်းကြောင်းအတိုတစ်ခုတွေ့လား။
အဲဒါ အသက်အန္တရာယ်က ကာကွယ်ပေးတယ်။ ဒီလောက် ဆရာမ
ခိုင်ခိုင်မာမာပြောနေတာကို ယုံကြည်စိတ်ချစမ်းပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...။ ဆရာမပြောတာကို ကျွန်မ ယုံကြည်ပါ
တယ်။ ဆရာမဟောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မမှာ မွေးမိဘ၊ ကျွေးမိဘဆို
ပြီး မိဘနှစ်ရပ်ရှိပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြား သွားနေရမယ်ဆိုတာလည်း
ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ အခု အမေရိကားက ပြန်လာတာပါ။ အခု
ကျွန်မမှာ စိတ်နှစ်ခုဖြစ်စရာကြုံနေတယ်ဆိုတာလည်း မှန်ပါတယ်။
အိမ်ကပ်ချင်စိတ်မရှိအောင်ဖြစ်နေတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မ
စိတ်ဆင်းရဲနေရပါတယ်ဆရာမရယ်”

မြစိမ်းရှင်သည် သူမအကြောင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့်
ဖွဲ့နွဲ့စွာ စိတ်ဝင်စားလာအောင် အသေးစိတ်ကိုပြောပြသဖြင့် ထို
ညက ညဆယ်နာရီလောက်မှ သူမ၊ ကျွန်မအိမ်က ပြန်သွားနိုင်ခဲ့
ပါသည်။

သူမ၏အဖြစ်အပျက်များမှာ ယုံနိုင်စရာအကြောင်းတွေ
ရော၊ မယုံနိုင်စရာအကြောင်းတွေပါ ရောထွေးလျက် လွမ်းမော
ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာများနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေသဖြင့် ဝတ္ထု
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပမာ ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၃)

သင်္ချာလေးမှာ မြစ်ရေကို မွေးပါသည်။

မြစ်ရေကို ကိုယ်ဝန်မရခင်က မြစ်ရေ၏မိခင် မငွေ
စင်သည် မိမိ၏မြို့ထောင့်၊ ဝါးရုံပင်အောက်တွင် ခွေနေသောမြွေ
စိမ်းတစ်ကောင်ကိုတွေ့လေသည်။

မြွေစိမ်းကိုတွေ့သည်နှင့် မငွေရှင် လန့်၍အော်မိသည်။

မြွေစိမ်းကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ငြိမ်သက်၍နေသော
အခါ မငွေရှင် စောစောကလောက် မကြောက်တော့ဘဲ မြွေစိမ်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

တား မေတ္တာပို့ကာ၊ လွတ်ရာကျွတ်ရာ တခြားတစ်နေရာသို့သွားရန် ပြောမိလေသည်။

ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုမြမောင် အလုပ်မှပြန်လာသောအခါ မြထောင့်ဝါးရုံပင်နားမှာ မြွေစိမ်းတစ်ကောင်တွေ့သဖြင့် မသွားရန် သတိပေးပြောလိုက်သေးသည်။

“ဟာ... မြွေတွေ့တာ ခြောက်လွတ်လိုက်လေ။ ဒီအတိုင်း

ဆို အိမ်ထဲဝင်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကိုမြမောင်က စိုးရိမ်စွာပြောသည်။

“ကျုပ်မေတ္တာပို့ပြီး လွတ်ရာကျွတ်ရာသွားပါလို့ပြောထားတယ်။ အိမ်ထဲတော့ ဝင်မလာပါဘူးတော်”

“မေတ္တာပို့ရုံနဲ့ မြွေကစားလည်မှာလား။ ခြောက်လွတ်မှပေါ့”

“ရပါတယ်တော်... မြွေက အလကားအိမ်ထဲဝင်မပါ

မလား။ ဝါးရုံပင်တွေရှိတော့ မြွေရှိတာပေါ့။ နေပါစေ... ကျုပ်တို့

မြက ကျယ်သားပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရပါတယ်”

လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်းစားသောက်ပြီး ခဲအားတေးဆေးဆေး ခြံထဲက သစ်ပင်အောက်မှာထိုင်ပြီး အံတော်ကြာကြာ နေဖြစ်ခဲ့ကြသေး၏။

“လမင်းကြီးက သာလိုက်တာတော်... အဲဒီလို လမင်း

ရဲ့လရောင်အောက်မှာ ဆော့ကစားခဲ့ရတဲ့ ငယ်ငယ်က ကလေးဘဝကို ပြန်လိုချင်လိုက်တာ”

“မင်းက ကလေးဘဝကို တမ်းတနေတယ်။ ငါကတော့

ကလေးလိုချင်တာ။ မင်းနဲ့ငါညားတာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ဝုထိကလေးမရသေးဘူး”

“အဲဒါ... ကျုပ်တို့မှာ သားသမီးကံမပါလို့ဖြစ်မှာပေါ့။

ညောင်ပင်ရုက္ခစိုးဆီမှာ ကျုပ်လည်းဆုတောင်းရတာအမောပဲ”

ထို့နောက် ဘုရားရိုးခိုးပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

လမင်းကြီးသာနေတာကြည့်ချင်၍ ပြတင်းတံခါးမပိတ်ဘဲ

အိပ်ကြသည်။

လရောင်က ပြတင်းပေါက်မှ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ခြင်
ထောင်အဖိုးပေါ်မှာ လရောင်ဖြာကျနေ၏။

ပြတင်းပေါက်တံခါးဘောင်ပေါ်မှာ ဇူးလက်သောအရာ
နှစ်ခုကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မငွေရှင်သေချာစိုက်ကြည့်
မိ၏။

“ဘုရား... ဘုရား”

ရင်ထဲမှာ ဘုရားထရင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။

“ဒါ... မြွေရဲ့အောက်လုံးပါလား။ ဟင်... ငါ့ကို သေချာ
ကြည့်နေတာကိုး”

ညနေက ခြံထောင့်မှာရှိနေသော မြွေစိမ်းပင်ဖြစ်သည်။
ခေါင်းကလေးထောင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘောင်မှာ ရှိနေ
သည်။ မြွေစိမ်း၏မျက်လုံးနှစ်လုံးက စူးလက်လက်ကလေးဖြစ်နေ
တာပင်။

“မငွေရှင်၏ရင်တွေ တာဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အထဲကိုဝင်လာမှာလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မြွေစိမ်း
ထား မပိတ်မသုန်ကြည့်နေမိစဉ် ခေါင်းကလေး တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်
မြွေစိမ်းက ပြတင်းပေါက်ဘောင်မှလျှောဆင်းပြီး အိမ်ထဲဝင်လာ
သည်။

“ဟောတော့... ဒုက္ခပဲ။ သူဝင်လာပြီ”

မြွေစိမ်းသည် ခြင်ထောင်ဘေးတွင် ခေါင်းလေးတယမ်း
ယမ်းဖြင့် ကသလိုလုပ်နေ၏။

မငွေရှင် လုံးဝပလုပ်ရဲ့။

မြွေစိမ်းကလေးက ခေါင်းကလေးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ဘာပြည်းပြည်းဆွဲဆွဲလိုက်သည်။

မြွေစိမ်း၏ကိုယ်လုံးက မငွေရှင်၏လက်မောင်းလောက်
တတ်သည်။

မြွေစိမ်း၏ခေါင်းကလည်း တဖြည်းဖြည်းကြီးလာသည်။

“အ... အ... အပေ”

မြွေက စကားပြောသတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အမေ... မကြောက်ပါနဲ့ အမေ၊ ကျွန်မ အမေ့အိပ်မှာ နေချင်လို့။ အမေ့သမီး လုပ်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မ လာနေမယ်နော် အမေ”

ဟဲ့... ဘုရား... ဘုရား။ ကယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မြွေက စကားပြောတာ တကယ်ပါပဲ။

မငွေရှင် ကြောက်လန့်တဲ့ဩဇာဖြင့် မြွေစိမ်းမလေးအား မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့်ကြည့်နေမိ၏။

“အမေ... ကျွန်မလာနေမယ်နော်။ အမေတို့မှာ ကလေး မရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဪ... အင်း လာနေလေ။ ငါတို့မှာ သားသမီးမရှိ သေးဘူး။ ညည်းလာနေမယ်ဆို ကောင်းတာပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာအမေရယ်။ ကျွန်မတို့သားအမိ ပြန် ဆုံရတော့မှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို မြွေစိမ်း၏ဦးခေါင်းသည် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ဦးခေါင်းသဏ္ဍာန်ပြောင်းသွားပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့်

မူန့်ဝါးကား မျက်စိရှေ့မှာတင် ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားပါလေသည်။

“အလိုလေး... တကယ်ပါပဲတော်”

မငွေရှင် အိပ်ရာမှလန့်နိုးသွားကာ ရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်၏။

မြွေစိမ်းမလေး မရှိတော့ပါ။ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ လရောင် က ကျနေဆဲ။

ကိုမြမောင်က နှစ်ချိုက်စွာအိပ်မောကျနေသဖြင့် ခလော ခလောနှင့်ဟောက်သံကြားနေရ၏။

အိပ်မက်... .

အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒါဆို သိပ်ကြောက် စရာတော့မရှိ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်က ထူးဆန်းနေသလားလို့။

“ကိုမြမောင်... ကိုမြမောင် ထပါဦးရှင့်။ ကျုပ်ပြောစရာ ရှိလို့”

အိပ်မောကျနေရာမှ အတင်းလှုပ်နှိုးသောကြောင့် ရုတ် တရက်နိုးလာသည်။

၃၂ ဇန ပဏ္ဍရသေ

“ဘာလဲကွ့... အလန့်တကြား”

“ကျုပ် အိပ်မက်မက်လို့”

“အိပ်မက်မက်တာများကွာ... မနက်ကျမှပြော”

“တော်ကလည်း...”

ဒို့ထက်ပိုမပြောဖြစ်။ ကိုမြမောင် ပြန်၍အိပ်ပျော်သွား
သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့လုံး လယ်ထဲဆင်း၊ အလုပ်လုပ်ထားရတာဆိုတော့

ပင်ပန်းစွာမှာပဲ။

အိပ်ပါစေလေ။ မနက်ကျမှ ပြောတော့မည်။

မငွေရှင်ကတော့ အိပ်မက်ကိုပြန်တွေ့ရင်း အိပ်လို့မပျော်

တော့။

နောက်တစ်နေ့ အိပ်ရာကစောစောထပြီးနောက် မငွေရှင်

ထမင်းချက်သည်။

ကိုမြမောင် အိပ်ရာကနိုးသည်အချိန် ထမင်းဆီဆမ်းကို
ငါးခြောက်ဖုတ်ကလေးနှင့်ကျွေးသည်။

ထမင်းစားနေရင်းမှ အမွှေးနံ့တစ်မျိုးရ၍ ကိုမြမောင်က
နားခေါင်းတစ်ခွံလှုပ်ပြီးအနံ့ခံသည်။ ပြီးမှ ဘုရားစင်သို့မော့ကြည့်
၏။

“အံ့မယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား။ အမွှေးတိုင်တွေဘာတွေ
လှူလို့။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားပြန်ပြီလဲ။ ထိဖွင့်ခါနီးလို့လား”

“ကျုပ် ညကအိပ်မက်ကောင်းလို့တော့။ အမွှေးတိုင်လည်း
မနေ့က ဈေးသွားတုန်းကမှဝယ်လာတာ။ အနံ့ကောင်းတယ်နော်”

“အေးပါ... အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းတာ ကြည့်
ထွန်း။ မီးလောင်သွားဦးမယ်”

“တော်ကလည်း ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့... ညက အိပ်မက်
အကြောင်းမမေးတော့ဘူးလား”

“ငါမေးစရာလိုလား။ မင်းပြောမှာပဲဟာ”

“ညက ကျွန်တို့ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်အိပ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအပေါက်ကနေ မြွေစိမ်းမလေး ဝင်လာတယ်တော့”

“မြွေစိမ်းမလေးလို့ မင်းက ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ။ မြွေကို အထီးအမခွဲတတ်လို့လား”

“အိပ်မက်ထဲမှာလေ၊ မြွေက သူ့ကိုယ်သူ အမလို့ပြောတယ်”

“အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ... မြွေဝင်လာတာမို့ တော်တော်တယ်။ မြွေမြင်ရင် ငွေခွင်တယ်တဲ့၊ ထီထိုးရဦးမယ်ကွာ”

“နေပါဦး... ကျုပ်ပြောပါရစေဦး။ မြွေ ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာတော့ ကြောက်တာပေါ့။ ကြောက်တာမှ လှုပ်တောင် မလှုပ်ခဲ့ဘူး။ မျက်လုံးကြီးဖြူးဖြူး ကြည့်နေမိတာ။ မြွေစိမ်းမလေးက ခြင်ထောင်အနားကပ်လာတယ်။ အကောင်ခပ်သေးသေးကနေ ကြီးကြီးလာပြီး အမေလို့ခေါ်တယ်။ မြွေကစကားပြောတာ ဟုတ်ပေါ့မလားလို့ ကျုပ်ကြောင့်တောင်တောင်ဖြစ်ပြီး ကြည့်နေတာပေါ့။ ‘အမေတို့အိမ်မှာ ကျွန်မ နေပါရစေ’တဲ့။ ကျွန်မကလည်း ‘နေချင်နေပေါ့’ လို့ပြောလိုက်တယ်။ ‘ဝမ်းသာလိုက်တာအမေရယ်။ ကျွန်မ

တို့သားအမိ ပြန်ဆိုရတာပေါ့’ တဲ့။ မြွေမလေးကပြောရင်း မြွေမျက်နှာကနေ လူမျက်နှာကိုပြောင်းသွားတယ်။ ကိုယ်လုံးက မြွေ၊ မျက်နှာက လူပေါ့။ ခပ်ချောချောပဲ။ ကျုပ်က အံ့သြဝမ်းသာပြီး သူ့ကို သေချာကြည့်နေရင်းက သူ့မျက်နှာက မှုန်ဝါးပြီး ဖျတ်ခနဲဆိုပျောက်သွားရောတော်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထမင်းစားရင်းက အော်ရယ်သဖြင့် ကိုမြမောင်၏ပါးစပ်ထဲမှ ထမင်းလုံးများပင် ထွက်ကျလာသည်။

“ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ။ မယုံဘူးလား”

“မင်းက ခြံထဲမှာ မြွေတွေတာနဲ့ စိတ်စွဲပြီး အိပ်မက်မက်တာပါကွာ။ ဘာပဲပြောပြော မြွေကိုအိပ်မက်မက်တာတော့ ကောင်းတာပေါ့။ ထီထိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ကျုပ်တော့ ကျုပ်တို့ဆီ ကလေးလာမယ်ထင်တာ”

“အေးလေ... ကလေးရရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ခြံထောင့်မှာ မြွေရှိသေးလား... သွားကြည့်ဦးမယ်”

၃၆ ❁ ဥက္ကဋ္ဌာပေ

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟ... မြွေက အစိမ်းရောင်ဆို၊ အဲဒါ အဆိပ်ပြင်းတယ်။
ဝါးလုံးတစ်ချောင်းနဲ့ ခြံအပြင်ရောက်အောင် ခြောက်လှန့်လွှတ်ဦး
မှပေါ့”

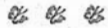
“မလုပ်ပါနဲ့တော်... နေပါစေ။ ကျုပ်တို့ကိုအန္တရာယ်ပြု
တာမှမဟုတ်တာ”

ကိုမြမောင် လယ်ထဲမဆင်းခင် ခြံထောင့်သွားကြည့်တော့
မြွေစိမ်းကြီးရှိနေသေးသည်။

“ဒီကောင် တစ်ခုခုချိုးထားသလားမသိဘူး။ ပြီးတော့ ငြိမ်
နေတယ်။ အဲဒီဘက်မသွားနဲ့။ သတိထား”

“အင်းပါတော်”

မငွေရှင်သည် ခြံထောင့်သို့ သတိရတိုင်း သွားကြည့်မိရာ
မြွေစိမ်းကြီးသည် သုံးရက်ကြာခန့်အထိ နေရာမှမရွေ့မပြောင်းဘဲ
ရှိနေပြီးမှ ပျောက်သွားလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

မကြာခင်ပင် မငွေရှင်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလေသည်။
အိမ်ထောင်သက်ငါးနှစ်ကြာမှ ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်းမို့ မငွေရှင်
တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာနေကြသည်။
စိတ်အစွဲအလမ်းကြောင့်လားမသိ။
မငွေရှင်သည် မြွေစိမ်းမလေးအား မကြာခဏအိပ်မက်
မြင်မက်လေသည်။
မြွေအိပ်မက်မက်သည်ဆိုတိုင်း ကိုမြမောင်က ထိလို့လား

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၈ ဇွဲ ဥက္ကဋ္ဌရာဇော

ခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် မငွေရှင်သည် ငွေနှင်းမြူတွေ ကျနေသည် ဆောင်းလအခါသမယတွင် သမီးလေးမွေးဖွားလေသည်။

ကိုမြမောင်က အသားညိုသည်။ မငွေရှင်က မဖြူမညို အသားလတ်သည်။

ဒါပေမယ့် မွေးလာသည့်သမီးလေးက အသားဖြူဝင်း၍ အကြောစိမ်းကလေးများပင် မြင်နေရသည်။

ရှုပ်ရည်ကလည်း အဖေအမေနှင့်မတူ။

နာတ်ပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးနက်နက်ကလေးနှင့် အလွန်ချော မောလှပလေသည်။

ကလေးက လှလွန်း၍ တစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကာ ကလေးကိုလာကြည့်ကြသူတွေဖြင့် မငွေရှင်တို့ခြံထဲမှာ လူ စည်ကားနေလေသည်။

သမီးလေးမွေးပြီး ငါးရက်အကြာမှာ အောင်ဘာလေထိ ဖွင့်လေရာ ကိုမြမောင်ထိုးထားသောထိလက်မှတ်မှာ သိန်းဆကြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပေါက်လေတော့သည်။

လာခြင်းကောင်းသောသမီးလေးဆိုပြီး ကိုမြမောင်တို့မှာ သမီးအား ချစ်လိုက်ကြတာတုန်လို့။

အလုပ်အကိုင်စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာပုံကလည်း အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားလေရာ၊ သမီးကလေး သုံးနှစ်သမီး အရွယ်တွင် ရွာမှာမနေတော့ဘဲ မြို့ပေါ်တက်ပြီး အိမ်ဝယ်ကာ၊ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်အထိ ချမ်းသာပြည့်စုံသွားကြ လေသည်။

သမီးလေးအားလည်း အဖေအမေအမည်လည်းပါ၊ မြေ စိမ်းလေးအိမ်မက်မက်တာ အမှတ်တရအဖြစ် 'မြစိမ်းရှင်' ဟုအမည် ပေးခဲ့ကြလေသည်။

မြစိမ်းရှင်လေး အကိစ္စပေးပုံမှာ သူမ မွေးပြီးမှ၊ မိဘတွေ စီးပွားတက်လာတာ ကိုယ်ပိုင်ကား ဝယ်စီးနိုင်သည်အထိဖြစ်လေ သည်။

သို့သော် တစ်ဖက်က စီးပွားတက်လာသလောက် မငွေရှင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၄၀ ❀ ဥက္ကဋ္ဌ

မှာ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာကာ မြစ်မီးရှုင် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်တွင်
မငွေရှင်သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

အပန်း (၅)

“အစ်ကိုမြရေ... ကြားရတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့၊
ဆယ်ကဘယ်လိုစဖြစ်တာတုန်း။ အစ်မနေမကောင်းတာ ကြာပြီ
လား။ ကျွန်မတို့ကိုခေါ်လိုက်ပါလား။ အခုကြားကြားချင်းလိုက်လာ
တာ အစ်ကိုမြရယ်”

မငွေရှင်ဆုံးပြီး ဆယ်ရက်လောက်အကြာမှာ ရွာမှာကျွန်
ခဲ့သော မငွေရှင်၏ညီမတစ်ဝမ်းကွဲ မတင်နွယ်တို့သားအမိရောက်
လာသည်။

မတင်နွယ်မှာ ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့်ကွဲကွာနေသော သမီး
တစ်ယောက်အမေဖြစ်သည်။

မတင်နွယ်၏သမီး မလေးနွယ်မှာ ပြိုင်မင်းရှင်ထက် အသက်
ခုနစ်နှစ်ခန့်ကြီးမည်။

“ကြည့်ပါဦး... သမီးလေးက သနားစရာ သူ့သိပ်ခုနစ်တဲ့
သမီးကိုထားခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ရင်နာစရာကောင်းလဲ၊ သမီး
လေး ဘာမှအားမဝယ်နဲ့နော်၊ ဒေါ်လေးတို့ရှိတာပဲ။ သမီးလေးကို
ဒေါ်လေး ဆက်မွေးမယ်၊ အစ်မမို့တုန်းကထက် ပိုပြီးရှေ့စိုက်မယ်၊
ကျွန်မတို့သားအမိ ဒီမှာပဲနေပြီး သမီးလေးကိုစောင့်ရှောက်ပါရစေ
နော်... အစ်ကိုမြ”

ဗျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကုသောအောင်ဦးပြီးမှ ဒေါ်တင်နွယ်က
တောင်းပန်သလိုပြော၏။

ကိုမြမောင်မှာ စနိုးဖြစ်သူ သေဆုံးသွားသဖြင့် စိတ်နှောက်
ကြေကွဲနေရကာ၊ မတင်နွယ်က အိမ်မှာလာနေပေးပြီး သမီးအား
စောင့်ရှောက်မည်ဆိုတာကို ယုံကြည်စွာဖြင့် မတင်နွယ်တို့သားအမိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အား လက်ခံလိုက်လေသည်။

ယခင်ကတည်းကလည်း မတင်နွယ်က အိမ်မှာ မကြာ
ခဏလာနေခဲ့ဖူးသည်။

မငွေရှင်မှာ ညီမရင်းချာမရှိသဖြင့် မတင်နွယ်တို့ကိုသာ
ဆွေဖွီးသားချင်းညီမတွေအဖြစ် အရေးအကြောင်းရှိလျှင် ခေါ်တိုင်
ပင်၊ ပေးကျေး၊ ကူညီထောက်ပံ့ပေးခဲ့ပါသည်။

အမေမရှိသော သမီးကလေးအတွက် စိတ်ပူပန်နေမိသည်
အချိန်၊ သမီးအား လာ၍ စောင့်ရှောက်ပေးမည်ဆိုသဖြင့် ကိုမြမောင်
က ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ကိုမြမောင်က ဆန်စက်လည်းရှိ၊ အဝေးပြေးကားလည်းရှိ
သဖြင့် အလုပ်က အားသည်ဟူ၍မရှိ။

အိမ်မှာ မတင်နွယ်တို့သားအမိရှိလာသောအခါ စားရေး
သောက်ရေးအတွက် ပူစရာမလို။

ကလေးချင်းကလည်း မတိမ်းမယိမ်းမို့ ကစားဖော်ကစား
ဖက် အဖော်ရသည်မဟုတ်လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပထမအစမှာကော့ မတင်နွယ်က အရမ်းသဘောကောင်း
သလို ထင်ရ၏။ ကိုယ်တိုင် တမင်တပမ်းချက်ပြုတ်သွေးသည်။

အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ ဖိပ်သန့်ခွင်းရေးအတွက်က လူ
ငှားထားသည်။ ရွာမှာလိုအဆုမရောင်းရဘဲ ဘိုက်ရိပ်ထဲမှာ သက်
သက်သာသာနေရတော့ မတင်နွယ်က ခိုခိုပြည်ပြည်နှင့် ကြည့်
ကောင်းလာသည်။

ကိုမြမောင်ပေးထားသည့်အိမ်အလုံးစဉ်တော့က ပိုပိုလျှံ
လျှံပေးထားသည်မို့ ပိုတဲ့ငွေကို မတင်နွယ်တို့သားအဖိအဝတ်အစား
ဝယ်ဝတ်သည်။

ရွှေပင် စုပိလာသည်အထိဖြစ်၏။ အခြားအဆိုကောင်း၊
အပြုအစုကောင်းသဖြင့် မတင်နွယ်အပေါ်မှာ ကိုမြမောင်စိတ်ညွတ်
လာသည်။

မငွေရှင်ဆုံး၍ တစ်နှစ်ပင်မပြည့်သေးသောအချိန်မှာ ကို
မြမောင်နှင့်မတင်နွယ်တို့ သူ့မြစ်ကြလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အန်း (၆)

“ဟဲ့... အလုပ်လုပ်တာ ကြာလှချည်လား။ ကြမ်းတိုက်
နေသာ မပြီးတော့ဘူး။ မြန်မြန်လုပ်စမ်း။”

မတင်နွယ်တစ်ဖြစ်လဲ ဒေါ်တင်နွယ်၏အော်ငေါက်သံက
လမ်းမကြီးထဲမှာ ဆူညံနေသည်။

“သူ့လုပ်လိုက်ရင် တုံ့နှေးတုံ့နှေးနဲ့။ အဲဒါပြီးရင် အဝတ်တွေ
ရေစိမ်ထားတာ မြန်မြန်သွက်သွက်လျှော်။ ဖြူအောင်လည်းလျှော်။
အဲဒါပြီးမှထမင်းစားရမှာနော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြစ်မ်းရှင်အား ကွဲလို့နွားလိုကြိမ်းမောင်း၍ နိုင်းတတ်
သော ဒေါ်တင်နွယ်။

သွသမီး၊ လေးနွယ်ကိုကျတော့ နေမကောင်းလို့ ကျန်းမာ
ရေးမကောင်းလို့ဆိုပြီး လုံးဝအိမ်အလုပ်တွေမခိုင်း။

အိမ်မှအလုပ်သမား ချွာငြိန်သွားခိုန့် ဟိုဟာနည်းနည်း။
ဒီဟာနည်းနည်းလုပ်ခိုင်းရင်းမှ ခနားကဆုံး မြစ်မ်းရှင်တစ်ယောက်
တည်းကိုသာ ခိုင်ခံ၍ အကုန်ခိုင်းတော့သည်။

သွသမီး၊ လေးနွယ်ကိုတော့ ခဏခဏနေမကောင်းဖြစ်
တတ်သည်ဆိုပြီး အလုပ်တွေမလုပ်ခိုင်း။

လေးနွယ်၏အမည်ကိုလည်း မြလေးနွယ်ဟုအမည်ပြောင်း
လိုက်သည်။

မြလေးနွယ်၊ မြစ်မ်းရှင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ကျောင်း
တွင်တော့ သူဌေးသမီးများအဖြစ်နားမည်ကြီး၏။

ရုပ်ရည်အဆင့်အတင့်နိုသော်လည်း ပိန်ခြောက်ပြီး မျက်
နှာကို အမြဲတန်းမူန့်ကုပ်ကုပ်လှုပ်သားသဖြင့် မြလေးနွယ်မှာ အရပ်

ဆိုးသည်ဟု အများကပြောကြပြီး မြစ်မ်းရှင်ကိုတော့ ရုပ်ချောသည်
အပြင် သဘောကောင်းတာကြောင့် လူချစ်လူခင်များကြလေသည်။

မြလေးနွယ်က မြစ်မ်းရှင်ထက် အသက်နှစ်နှစ်ကြီးသော်
လည်း အတန်းကအတူတူပင်။

ယခုဆိုလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး ကိုးတန်းရောက်ကြပြီ။

“ပြီးပြီလား... ကြမ်းတိုက်အဝတ်တွေပါယူ။ ရေတွင်းမှာ
သွားလျှော်ချေ။ အဝတ်ရေစိမ်ထားတယ်။ မြန်မြန်လျှော်”

မြစ်မ်းရှင်က ကြမ်းတိုက်အဝတ်ယူပြီး ခြံဝင်းအတွင်းရှိ
ရေတွင်းအနားသို့ယူသွားသည်။

ရေတွင်းဘေးမှာ ပလပ်စတစ်လှေကြီးဖြင့် အဝတ်တွေ
ရေစိမ်ထားသည်။

ဒါတွေပါ လျှော်ရဦးမယ်ပေါ့လေ။

ကြမ်းတိုက်အဝတ်ကို ငေးလောင်း၊ ခြေနှင့်နင်း၍ အရင်
လျှော်သည်။

ပြီးတော့ ဆပ်ပြာတိုက်၊ ရေစိမ်ထား၏။

၃၃၅

ပလပ်စတစ်လေ့ထဲက အဝတ်တွေကိုလျှော်ပြန်၏။

“မြစိမ်းလေး... အဝတ်တွေလျှော်နေတာလား။ အစ်မ ပြန်လာပြီလေ။ မလျှော်နဲ့တော့”

အိမ်မှာအလုပ်လုပ်သောမသန်းနု ပြန်လာခြင်းပင်။

အိမ်ထဲသို့မဝင်သေးဘဲ ရေတွင်းအနီးလာ၍ နှုတ်ဆက်နေ သည်။

“အစ်မ အိမ်ထဲဝင်လိုက်ဦး။ သမီးက ရတယ်။ ဆက်လျှော် လိုက်မယ်”

“မြစိမ်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ထားလိုက်... မလျှော်နဲ့။ အစ်မ ဆက်လျှော်မှာပေါ့။ နှစ်ညအိပ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး အမေနေနေကောင်း ဖြစ်နေတာနဲ့ လေးညအိပ်ခြင်းပေးတယ်”

“အိမ်ထဲသွားလေ အစ်မ”

မသန်းနု အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။

“ဟော... အစ်မမသန်းနု ပြန်လာပြီ။ ရွာပြန်တာက လည်းကြာလိုက်တာ”

မြလေးနွယ်က ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ညည်းတို့က သွားလိုက်ရင်လည်း တမေ တမော။ နှစ်ရက်တည်းဆိုပြီး သွားလိုက်တာ၊ ပေါ်မလာတော့ဘူး”

“လေးရက်ကြာသွားပါတယ်မမနွယ်ရယ်... အမေ နေ မကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဒီလိုပဲပြောတာပဲ။ ကဲ... ငါတို့သားအဖိ ထမင်းစား မယ်။ ထမင်းပြင်တော့”

မသန်းနုက သူ့အထုပ်ကလေးကို အိပ်ခန်းထဲဝင်ထားပြီး ထမင်းပြင်ရ၏။

“ဘာဟင်းတွေ ချက်ထားလဲ။ ဒါ မမနွယ်လက်ရာလား။ မြစိမ်းလက်ရာလား”

“ငါက ညှော်မခံခိုင်ဘူး... မြစိမ်းပဲ ချက်ခိုင်းရတာပေါ့။ ဘာတွေချက်ထားမှန်းတောင်မသိဘူး”

“ငါ့အိမ်ပြန်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းပါလား။ မြစိမ်းက ချက်တတ် ပါတယ်”

ဟင်းခပ်ရင်းက မသန်းနုပြောသည်။

“မားလို့ရပြီ မမနွယ်။ ကွန်မ မြစိမ်းဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”
ထမင်းပြင်ပေးပြီးလျှင် မသန်းနု ရေတွင်းဆီသွား၏။

“မြစိမ်းလေး... ထမင်းသွားစားခဏ။ အာစ်မ အက်လျှော်
လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်... အာစ်မက ခရီးပန်းလာတာ”

“ရတယ်... ဒီလောက်ခရီးများကွယ်။ ထမင်းသွားစား
စာမေးပွန်းပြီဆို စာကုတ်လေး ဟိုသားအစီတွေ စားနေကြပြီ”

မြစိမ်းရှင် ဖိပ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

ထမင်းဟင်းတွေကြည့်ရင်း မြလေးနွယ် နှာခေါင်းနို့သည်။

နှုတ်ခမ်းက မဲ့နေသည်။

“ဟွန်း... ငါးမကြိုက်ပါဘူးဆိုမှ ဒီငါးပဲ ခဏခဏချက်
နေတာပဲ။ မစားဘူး... သွား”

ပန်းကန်ကိုတွန်းပစ်ရင်းက မြလေးနွယ်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ဒီဟာခဏ ငါ့သမီးမကြိုက်တာချည်း ဓမ္မ

ချက်တယ်။ ငါးဆိုရင် ကြော်လိုက်လို့ပြောထားသားနဲ့။ ငါ့သမီးမစား
မှ သူများများစားရအောင်ပေါ့”

“ချစ်ပေါင်ဟင်းကြီးကလည်း ခွံစရာကြီး... ဝေါ့”

“ဟဲ့... လာစမ်း... ငါးခုကိုကြော်လိုက်ပါလား။ ဘာလို့

ချက်တာလဲ။ ငါးကို ငါ့သမီးမကြိုက်ဘူးလို့ပြောထားတယ်လေ”

ဖိပ်ထဲသို့ဝင်လာသော မြစိမ်းရှင်အား လှမ်းအော်ပြော
ရင်းမှ ဧကံတင်နွယ်သည် ချစ်ပေါင်ဟင်းပန်းကန်လုံးထဲက ဇွန်းကို
ဖျုဖြီးကြည့်သည်။

မြစိမ်းရှင် အနီးသို့ရောက်လာ၏။

“ချစ်ပေါင်ဟင်းကရော ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဖျစ်နဲ့ရောပြီး ပွေထားတာပါ”

“အေး... ငါ့ဗိုက်နာနေတယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်
လား။ ငါ့ကိုသေအောင်သတ်နေတာလား။ ညည်းချစ်ပေါင် ညည်း
ဘာသာမျိုးဆို။ ဒီလောက်အချင်ကြိုက်တဲ့ဟာ... ကဲ”

ချစ်ပေါင်ဟင်းပန်းကန်လုံးထဲမှ ချစ်ပေါင်ရည်တွေကို ရုတ်

၂၂ ❀ ဥက္ကဋ္ဌအသေ

တစ်ရက် မြစ်မ်းရှင်၏ခေါင်းပေါ်သို့ သွန်ချုပ်၏သို့ဘိလေသည်။

“အား... အမယ်လေး... ဖုတ်ယံ... ဖုတ်လိုက်တာ”

မမေ့လင့်ဘဲလုပ်ချလိုက်သောကြောင့် မြစ်မ်းရှင်လန့်၍ အော်လိုက်၏။

“နင့်ပြောလိုက်ရင် အမှတ်မရှိဘူး...။ နင့်ကို ဒီဟင်းတွေ ဘယ်သူချက်ခိုင်းလဲ”

“ဒေါ်လေးက ကြက်နှံဝက်စားရတာမို့ပြီဆိုလို့ ငါ့အဖေက မိတာပါ။ မလေးအတွက် ကြက်ဥကြော်ထားပါတယ်။ သမီး ဈေးဝယ် ခါနီးတုန်းက ဘာစားမလဲမေးတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ချက်လို့ ဒေါ်လေး ပြောခဲ့တာ”

“ကောင်မ မြန်မပြောနဲ့။ နေ့တိုင်း ဘာဝယ်ရမယ်ဘာချက် ရမယ်လို့ပြောနေရမှာလား။ သွား... ကြက်ဥကြော်ရုံတယ်ဆိုရင် ယူနဲ့။ ကြမ်းပေါ်ကဟာတွေ သေချာနေအထိနဲ့ဆိုတယ်”

ကိပ်ထဲမှ ဆုဆုညည်အသံကြား၍ မသန်းမု အဝတ်လျှော် နေရာက ပြေးဝင်လာ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထုံးစံအတိုင်း အပြစ်ရှာပြီး မြစ်မ်းရှင်အား နှိပ်စက်နေတာ တွေ့၍ ဝိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“ထားလိုက်... ထားလိုက်... ကျွန်မ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဘာ... ညည်းက လုပ်ချင်တာလဲ။ အဲဒါကြောင့်... ဒီ ကောင်မ အဖိုးမကျိုးဘူး။ ဒီမှာကြည့်စမ်း... ငါ့ဖျက်နှာကိုသေချာ ကြည့်စမ်း”

မြစ်မ်းရှင်မှာ အခေါ်ဖြစ်သူ၏ဖျက်နှာကို ကြောက်လွန်း၍ မကြည့်ရဲချေ။

“ညည်း... ငါ့ကိုအကဲခမ်းတာလား။ ငါမကြိုက်တာ ငါ လေ့စေချင်တာကို အခဏထပ်ပြောရမှာလား။ ညည်းက အဖေ နေ့မှာတစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာမှတစ်မျိုးလုပ်ချင်တယ်။ ငါ့သမီးကို ငါ ဘယ်လိုဆုံးမဆုံးမ... ရတယ်။ ညည်းကျတော့ ပြောမရဆိုမရ လို့ရိုက်ရင် စိတ္တေးပိပိနှိပ်စက်တယ်အပြောခံရမှာ။ ငါ့ကွယ်ရာမှာ မြောက်နေတော့လူတွေကလည်း မြောက်ပေးကြတာကိုး။ ငိုမနေနဲ့။ ဖျက်ရည်ကျမနေနဲ့။ ဒါ... မသာအိမ်မဟုတ်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြစိမ်းရှင် တစ်လုံးမှပြန်မပြောချာပါ။

မသန်းနုမှာလည်း သက်ပြင်းချရင်း အပြင်သို့ပြန်ထွက်
သွား၏။

“ချဉ်ပေါင်ကို လေထိုးလို့မစားပါဘူးဆိုမှ ဖျစ်နဲ့ရောလိုက်
သေး။ သေကောင်လုပ်နေတာ။ ညည်းအဖေလာမှတိုင်ဦးမယ်။ မြန်
မြန်သိမ်းစမ်း”

မြစိမ်းရှင်ဖျက်ရည်တွေတွေကျရင်း ကြမ်းပေါ်မှချဉ်ပေါင်
ဟင်းတွေကို သိမ်းဆည်း၊ ယွင့်ပစ်၊ ကြမ်းကိုသန့်ရှင်းအောင် ရေနှင့်
တိုက်၊ အဝတ်ခြောက်နှင့်ပြန်သုတ် လုပ်နေသည်။

ဒေါ်တင်နွယ်တို့သားအမိ ထမင်းစားနေကြသည်။

‘တိ... တိ... တိ... တိ...’

ကားဟွန်းသံ အဆက်မပြတ်တီးရင်း ဦးမြမောင်၏ကား

ခြံဝင်းအတွင်းသို့ဝင်လာသည်။

ခြံထောင့်တစ်နေရာရှိ စိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်မှာ မြစိမ်း
ရှင် ထိုင်နေတာမြင်သည်။

ကားဟွန်းသံကြားသဖြင့် အိမ်တွင်းမှ ဒေါ်တင်နွယ်တို့
သားအမိ ဆင်ဝင်အောက်သို့ရောက်လာကြကြသည်။

“ဖေကြီးပြန်လာပြီ။ သမီးအတွက် ဘာတွေဝယ်လာခဲ့လဲ”

မြလေးနွယ်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်းပြောသည်။

ဦးမြမောင် ဒီတစ်ခေါက်ခရီးထွက်တာ ဆယ်ရက်လောက်

ကြာသွား၏။

ကားပေါ်က အထုပ်အပိုးများ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ
ကို ကားဒရိုင်ဘာကိုသံချောင်းနှင့်မသန်းနုတို့ အိမ်ထဲသို့သယ်ယူ
သွားကြသည်။

“နေကောင်းရဲ့လားအဖေကြီး”

“အေး... မင်းတို့သားအမိတွေလည်း နေကောင်းကြ
တယ်နော်။ မြစိမ်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါပြန်လာတာကိုတောင်

မသိသလိုလုပ်နေတယ်”

မြစိမ်းရှင်ရှိနေသောသစ်ပင်ဆီသို့ မြွေကြည့်ရင်း ဦးမြ
မောင်ပြောလိုက်သည်။

“မသိပါဘူးရှင်...၊ ဒီသမီးအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်
လား။ စိတ်ကောက်ချင်ကောက်နေတတ်တာ၊ သူ့ကိုနှည်းနှည်းလေး
ပုပြောလို့မရဘူး”

ခုမှ မြစိမ်းရှင်က ဆိုင်းနေရာက ထလာသည်။

ဦးမြမောင် အိမ်ထဲဝင်လိုက်၏။

“ရေတစ်ခွက်ပေးစမ်းကွာ”

မြလေးနွယ်က ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူလာသည်။

ဦးမြမောင် ရေကိုမော့သောက်လိုက်၏။

“အင်း... ကောင်းတယ်။ ရင်တိုအေးသွားတာပဲ။ သဘာ
ဝအတိုင်းအေးနေတဲ့ရေကမှ တကယ်ရင်အေးစေတာ။ သာဓု...
သာဓု... သာဓု။ ငါ့သမီးကြီး ကုန်းမာချမ်းသာပါစေ။ ပညာတွေ
အများကြီးတတ်ပါစေ။ သမီးတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် အကျိုး

တွေ့ ဝယ်လာသေးတယ်”

“ကျွန်မအတွက်ကရာ...”

ဒေါ်တင်နွယ်က မေးသည်။

“ဪ... ပါတယ်။ ပါပါတယ်။ ဒီမှာ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်
လေ။ အုတ်နီခဲရောင်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ အုတ်နီခဲရောင် ရွေးဝယ်
လာခဲ့တယ်”

ထိုစဉ် အိမ်ထဲသို့ မြစိမ်းရှင် ဝင်လာ၏။

“သမီးနေပကောင်းဘူးလား။ ဖေဖေ ဒီမှာ သမီးစားဖို့ဖုန်
တွေ အများကြီးဝယ်လာတယ်။ အကျိုးစလည်း ပါတယ်။ ပိုက်ဆံ
အိတ်သေးသေးလေးလိုချင်တယ်ဆို... ပိုက်ဆံအိတ်တွေလည်းပါ
တယ်”

မြစိမ်းရှင်က ခပ်ယုံယုံလေးပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့... ပိုက်ဆံအိတ်လေးတွေ ငါးအိတ်တောင်
လား။ ဘာယူမလဲ... မြစိမ်းအရင်ရွေးလေ”

ဒေါ်တင်နွယ်က ပိုက်ဆံအိတ်လေး ယူကြည့်ရင်းပြော

လိုက်သည်။

“ရတယ်... ဒေါ်လေးတို့၊ မလေးတို့အရင်ယူပါ”

မြလေးနွယ်က ပိုက်ဆံအိတ်များ ယူကြည့်ပြီး တစ်အိတ်ကိုရွေးလိုက်၏။

“သမီး... ဒါလေးယူမယ်”

“ညီမနှစ်ယောက် ဆင်တူဖြစ်အောင်ယူ။ ကျွန်မက အနက်ရောင်လေး ယူမယ်။ ကျွန်တို့နှစ်အိတ်ကရော...”

“မသန်းနုကို တစ်အိတ်ပေး၊ နောက်တစ်အိတ်က စာရေး

ကြီးရဲ့သမီးကိုလက်ဆောင်ပေးလိုက်”

“ရေချိုးလိုက်ပါလား၊ ထမင်းစားရအောင်လေး၊ ဟင်းနွေး

ထားမယ်”

ဦးမြမောင်ရှေ့ဆိုလျှင် ဒေါ်တင်နွယ်က သဘောကောင်းပြနေတတ်၏။ သည်တော့လည်း ဒေါ်တင်နွယ်ဆိုးတာကို ဦးမြမောင် သိသင့်သလောက်မသိပေ။

အန်း (၇)

“အမယ်လေး... လေး၊ ရင်ထဲက... အောင်လိုက်တာ၊ အမယ်လေးဘုရား... ဘုရားကယ်ပါ။ ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... နာလိုက်တာ”

ဒေါ်တင်နွယ်၏အော်ဟစ်သံ ဆူညံနေသောညတွင် တစ်အိမ်လုံး မည်သူမျှမအိပ်နိုင်အောင် ယောက်ယက်ခတ်နေကြရလေသည်။

“အမယ်လေး... ကယ်ကြပါဦး၊ ကျွန်မရင်ထဲက အောင်”

လွန်းလို့ အစ်ကိုမြရေ... ကျွန်မကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မှာ
လား။ ကျွန်မသေတော့မယ်ထင်တယ်”

ဒေါ်တင်နွယ်၏အော်သံကြောင့် ဦးမြမောင်လည်း ဘာ
လုပ်လို့ဘာကိုင့်ရမှန်းမသိအောင်ပင် ဖြစ်နေရသည်။

“ဟဲ့... မသန်းနု၊ နင့်အင်မက်လာကြည့်ဦး။ သမီး...
သမီးတို့ လာကြဦး”

မြစိမ်းရှင်နှင့်မြလေးနွယ်ကို အခန်းတွင်းမှပြေးထွက်လာ
ကြသည်။

“ရင်ထဲက အောင့်လို့တဲ့”

“ဆရာဝန်ခေါ်ပါလား အဖေကြီး”

မြစိမ်းရှင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ... ကားမောင်းတဲ့လူလည်း မရှိဘူး။

ဘယ့်နှလုံးလှုပ်မလဲ”

“ဦးသံချောင်းပြန်လာပြီ၊ သမီးသွားခေါ်လိုက်မယ်”

မြစိမ်းရှင်က သွက်လက်စွဲဖြင့် ကားမောင်းသည့်ဦးသံ

ချောင်းအား ပြေးခေါ်ကာ၊ အနီးမှာရှိသည့် ဆရာဝန်ခေါက်တာ
ကျော်ဆွေကို အိမ်သို့ပင့်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာကျော်ဆွေက ဆေးရုံတင်ခိုင်းခဲ့သဖြင့် ဒေါ်တင်
နွယ်အား ဆေးရုံတင်ခဲ့ရ၏။

ဒေါ်တင်နွယ်တွင် ဆီးချိုသွေးချို၊ နှလုံးရောဂါများ ရှိနေ
သဖြင့် ဆေးရုံတွင် ဆယ့်ငါးရက်နေပြီးမှ ဆင်းခွင့်ရ၏။

“သမီးတို့အမေက နေထိုင်မကောင်းဘူး။ အမေ စိတ်ချမ်း
သာအောင် ထားကြ၊ အမေ့ကို ဘာမှမလုပ်ခိုင်းနဲ့။ အမေက စိတ်
တိုင်းမကျလို့ပြောဆိုရင်လည်း သည်းခံ။ အမေ့စကား နားထောင်၊
အမေ့... ခိုလည်းစိတ်မကောက်ကြနဲ့”

ဦးမြမောင်က မြလေးနွယ်နှင့် မြစိမ်းရှင်တို့အား ဤသို့
ပြောသည်။

တကယ်တော့ မြစိမ်းရှင်က ပြန်မပြောချေ။ မိတွေးဖြစ်သူ
ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရရာသူဖြစ်၏။

မြလေးနွယ်က အမေလုပ်သူအား အမျိုးမျိုးနဲ့ ဆိုးလည်း

ဆိုးသည်။ အမေလုပ်သူ ဆူပူလျှင်လည်း တစ်ခွန်းမကျန် မြန်ပက်
တတ်သူဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ ဦးမြမောင်ထင်သည်က မြစ်မ်းရှင်သည် မိတ္တူ
ဖြစ်သူနှင့် အဆင်မပြေချင်။ ခဏခဏစိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လုပ်
သည်ဟုထင်နေသည်။

မြစ်မ်းရှင်သည် ဒေါ်တင်နွယ်က အဖိုးမိုးနိုင်စက်တာကို
ပြန်မပြောရဲ။ ပြောလည်း အဖေက ယုံမည်ထင်။

ပြီးတော့ အဖေစိတ်ဆင်းရဲမှာလည်းစီးသည်။

မြစ်မ်းရှင်က အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သိတတ်သူဖြစ်
သည်။

လူလည်းလှ၊ စာလည်းတော်၊ သဘောလည်းကောင်းသဖြင့်
မြစ်မ်းရှင်အား လူချစ်လူခင်များလှသည်။

အဲဒါကို မနာလိုဖြစ်နေတာက မြလေးနွယ်။

“မေမေ... မေမေနေ့မကောင်းတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ သိ
လား...”

တစ်နေ့၊ မြလေးနွယ် အပြင်ကပြန်အလာတွင် မိခင်ဖြစ်
သူအား မေးသည်။

“နေမကောင်းတာ ကံဇာတာညံ့လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ကံညံ့ရတဲ့အထဲ သူများလုပ်ထားတာဖြစ်
မှာ”

“ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ သမီးကိုဘယ်သူပြောလဲ”

“အဖေရွှေလေ...။ ညည်းအဖေ နေမကောင်းအောင်
လုပ်တာ အတွင်းလူတဲ့”

“ဘုရား... ဝေ”

အဖေရွှေဆိုတာက သူတို့အရပ်ထဲက နာမည်ကြီးနတ်
ကတော်ဖြစ်သည်။

နတ်ကတော်အမည်ခံပြီး ရွှေဖြစ်နောက်ဖြစ်တွေ ဟော
စားနေသူဖြစ်၏။

“ပေါက်ပေါက်ရွာရွာအေး... အဲဒီနတ်ကတော်ဆီ ဘယ်
လိုရောက်သွားတာလဲ”

“အေးအေးမြင့်နဲ့အမာတို့ နတ်သွားမေးတော့ အဖော် လိုက်သွားရင်းနဲ့မေးကြည့်တာ”

“ပြောပါဦး.. ကျုပ်ကိုဘယ်သူကလုပ်တာတဲ့ဘုန်း”

“အင်္ဂါသမီး... သိုက်ဆက်တဲ့”

“သိုက်ဆက်ဆိုတာက”

“သိုက်ကလာတဲ့လူ၊ မြစ်စမ်းပေါ့အမေရဲ့”

အရင်က ဒေါ်တင်နွယ် ဒါတွေယုံကြည်တတ်သူမဟုတ်ဘဲ လူက နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာရော၊ အလုပ်အကိုင်သိပ်

အဆင်မပြေတာရောကြောင့် ယုံချင်သွား၏။

“အဖေကြီး ငွေအလိမ်ခံရတာရော၊ အဖေ့ဆီက ယူသွား တဲ့ပိုက်ဆံပြန်မရတာရော သိချင်လို့မေးတာ”

“ပြန်ရမယ်တဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... ပြန်မရနိုင်တူးတဲ့၊ အိမ်က သိုက်အဆက် အနွယ်ကလူရှိတော့ သိုက်က နောင်ယှက်နေတာတဲ့”

“အင်း... ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကိုနှောက်ယှက်နေရတာလဲ။”

သူတို့အဆက်အနွယ်ကလာ သူတို့ဘာသာပြန်ခေါ်သွားပေါ့”

ဒေါ်တင်နွယ် ဒေါသတွေဖြစ်ကာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာ ၏။

ဆရာဝန်ဆီပင် သွားပြရသည်။

ဆရာဝန်က ဆေးပေးပြီး စိတ်လွှပ်ရှားစရာမတွေ့ရ၊ အိပ် ရာတံပွာပင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေရမည်ဟုမှာလိုက်၏။

ဆန်ပြုတ်ရေကျလေးလောက်ပဲသောက်ရမည်ဖို့ မြစ်စမ်း ရှင်က ဆန်ပြုတ်လာတိုက်သည်။

“ဟေ့... လာဦး”

အခန်းထဲကထွက်မည်ပြုသောမြစ်စမ်းရှင်က ဒေါ်တင်နွယ် ၏ခေါ်သံကြောင့် အနီးတွင်လာရပ်၏။

“ဒီဆန်ပြုတ်က ဘယ်သူပြုတ်တာလဲ”

“သမီးပြုတ်တာပါ”

“မသန်းနုက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“အလုပ်တွေများနေတော့ သမီးပဲလုပ်လိုက်တာ၊ ဆန်

ပြတ်လောက်တော့ လုပ်တတ်ပါတယ်”

“ငါ့အတွက်ဆို ညည်းမလုပ်နဲ့။ ငါမသောက်ချင်ဘူး”

“ခွင့်”

“ပြန်ယူသွား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ဒေါ်လေးဘာစားမလဲဟင်”

“ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ။ ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိဘူးဆိုတာ”

ကြောက်စရာအသံအက်အက်ကြီးကြောင့် ဒေါ်တင်နွယ်၏

မှိုတ်ထားသောမျက်လုံးများ ဖျတ်ခနဲဖွင့်လိုက်သည်။

မိမိ၏ခုတင်ဘေးမှာ အစိမ်းနှင့်အနက်ရောင် လုံးလုံးလတ်လက်ထွက်ပေါ်နေသော အလင်းရောင်တန်းကြီးအား ထူးခြားစွာ

တွေ့ရ၏။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲခုန်သွားသည်။

‘ဘာကြီးလဲ’

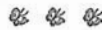
တွေ့၍မှမဆုံးခင် အလင်းရောင်တန်းကြီးထဲတွင် ကြီးမားသောမြေခဲခန္ဓာကိုယ်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အမယ်လေး... ကြောက်လိုက်တာ။ တကယ့်ကိုကြောက်စရာကြီးပါလား...။

“ငါ့ကိုကြည့်ထား... နင်တို့အိမ်ကလူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်မျှိပ်မယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

ရင်ဘတ်ကိုလက်နှင့်မိရင်း ဘုရားတမိသည်တွင် ကြီးမားသောမြေခဲခန္ဓာကြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အခန်း (၈)

“မသန်းနု... ညက ငါအိပ်မက်တွေမကောင်းဘူး”
မနက်ဖိုးလင်း၍ မသန်းနုက အိပ်ရာလာသိမ်းစဉ် ပြော
ပိသည်။

စားပွဲပေါ်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းတနေသည့် ဆန်
ပြုတ်ပန်းကန်တင်ထား၏။

သွားတိုက်၊ ဖျက်နှာသပ်ပြီးသည့်နှင့် မသန်းနုက ဒေါ်တင်
နွယ်၏ခေါင်းမှဆံပင်များကိုရှင်းပေးကာ သပ်ရပ်စွာထုံးပေး၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်ဦးနော် အစ်မ။ ဆေးတွေလည်း အဆင်သင့်လုပ်ထားတယ်”

“တစ်နေ့လာလည်း ဆန်ပြုတ်၊ ဆန်ပြုတ်ချည်းပဲ...။ မသောက်ချင်ပါဘူးအေး။ လက်ဖက်ရည်ချိုချိုလေးသောက်ရရင် ကောင်းမှာ”

“ဆရာဝန်က လက်ဖက်ရည်တို့၊ ကော်ဖီတို့မတိုက်ရသေးဘူးဆိုလို့ပါအစ်မရယ်”

“တစ်ခွက်တလေသောက်တာ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ငါသောက်တာ ဘယ်သူမှသိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် ဖျော်ပေး။ မုန့်ဟင်းခါးမစားရတာလည်းကြာပြီ”

မသန်းနုသည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်ပေးခဲ့ရလေသည်။

သည်အချိန် သမီးတွေလည်း ကျောင်းသွား၊ ဦးမြမောင်လည်းအလုပ်သွားသဖြင့် ဒေါ်တင်နွယ်တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်လုပ် ဘာစားစား၊ မသန်းနုပြန်မပြောလျှင် မည်သူမျှမသိပေ။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက်၊ ဒေါ်တင်နွယ် ဆင်ဝင်အောက်ရောက်သွားသည်။

အညောင်းအညာပြေလမ်းလျှောက်နေစဉ် အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ဆင်ဝင်အောက်ရှိခုံတန်းလေးအား ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်”

ခုံတန်းလေး၏နောက်မှီတန်းမှာ ပါးပါးလွှာလွှာအရာတစ်ခု။

မြွေအရေခွံတစ်ခုမဟုတ်ပါလား။

“မသန်းနု... မသန်းနု”

အလန့်တကြားအော်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် မသန်းနု အိမ်ရှေ့သို့ပြေးလာ၏။

“မမနွယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာကြည့်စမ်း... ဒါ မြွေအရေခွံလဲထားတာမဟုတ်လား။ တို့အိမ်ကို ညကမြွေလာတာအမှန်ပဲ။ ငါ့အိမ်မက်ထဲမှာလည်း မြွေတွေ့တယ်။ အမယ်လေး... ကြောက်လိုက်တာ။ ငါတို့ကို ဒုက္ခ

ရောက်အောင် အဲဒီမြွေကလုပ်မှာ”

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာနှင့်ပြောနေသော ဒေါ်တင်နွယ်၏ စကားတွေကို မသန်းနုက လုံးဝပတ်စေ့နားမလည်ပါ။

“ဪ... မြွေအရေခွံလဲတာပဲ။ ဘာမှကြောက်ရောမရှိပါဘူးမမနွယ်”

“နင်ဘာမှမသိပါဘူး... နင်မသိပါဘူး”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဒေါ်တင်နွယ်သည် နိုင်လိုက်ထလိုက်၊ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးပြီး ဒေါသဖြစ်လိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရသလိုဖြစ်နေသေးသည်။

ဦးမြမောင် အလုပ်မှပြန်လာလျှင်၊ ညက မြွေအိပ်မတ်မတ် သည့်အကြောင်း၊ အိမ်ရှေ့မှာ မြွေအရေခွံလဲသွားသည့်အကြောင်း၊ နတ်ကတော်အမေရွှေက မိမိနေထိုင်မကောင်းဖြစ်သည်မှာ တစ်စုံတစ်ဦး၏ပယောဂပါနေကြောင်းဟောပုံတို့အား ပြောပြနေလေသည်။

ဦးမြမောင်ကတော့ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်လှုပ်၍ မယုံ

မကြည်ဖြစ်နေသည်။

“ရှင်က ဒါတွေပြောတော့ အယုံအကြည်မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်ဟုတ်လား။ မြစ်စိမ်းကိုမွေးလာတုန်းက ဘယ်လိုမွေးလာသလဲ။ အစ်မ၊မငွေရှင် မြွေကိုအိပ်မက်မက်တာမဟုတ်လား။ သူ ကိုယ်ဝန်မရှိခင်က တိမ်မှာ မြွေစိမ်းတစ်ကောင် လာနေတာဆို။ အစ်မ၊မငွေရှင် ခဏခဏပြောပြဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့်... သူ့ကို မြစ်စိမ်းရှင်လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာလေ။ ခုလည်း သူ့ကို သိုက်ကနှောင့်ယှက်နေတာ။ သူဟာ မြွေသိုက်ကလာတာတဲ့။ အမေရွှေဟောတာ အများကြီးဖြစ်နိုင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နတ်ကတော်လို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့အမည်တပ်ပြီး လိမ်ညာစားနေတာလည်း မင်းအသိပဲ။ နေထိုင်မကောင်းတာ ဆရာဝန်နဲ့ထိထိရောက်ရောက်ကု၊ ကုသိုလ်ကံ ညံ့တယ်ဆိုရင် ဘုရားများများခိုးခိုး၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေလုပ်၊ အဲဒါ ဗုဒ္ဓယတြာပဲ။ အပြစ်မရှိတဲ့ကလေးကို လွဲချနေပါနဲ့ကွာ”

မယုံကြည်ပါဘူးဟုဆိုသော်လည်း တိမ်မှာ ငုတုတွေတစ်ခု

ပြီးတစ်ခုတွေ့လာသောအခါ၊ ဒေါ်တင်နွယ်က ခဏခဏပြောဖန်
များလာသောအခါ ဦးမြမောင်က သူတို့ပြောသလိုဟုတ်များဟုတ်
နေရော့လားဟု ထင်ယောင်လာရသည်။

ဒေါ်တင်နွယ် နေမကောင်းဖြစ်၍ ဆေးရုံတက်ရခြင်း၊
နောက်ပိုင်းတွင် ဆန်စက်မီးလောင်ခြင်း၊ ဦးမြမောင်၏ကား ခရီး
ထေးမှအပြန် တိမ်းမှောက်သွားရခြင်းစသော ဒုက္ခတွေ့ဆက်တိုက်
ကြုံသည့်အပြင် ဦးမြမောင်ကိုယ်တိုင်လည်း တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေ
ရလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဦးမြမောင်ကိုယ်တိုင်ပင် ဒုက္ခရောက်သူ
တို့၏ထုံးစံအတိုင်း ဗေဒင်မေး၊ နတ်မေးလုပ်မိလေသည်။

ဆရာအမျိုးမျိုးက အကြောင်းအမျိုးမျိုးဟောပြီး၊ ယတြာ
အမျိုးမျိုးပေးသည်။

ဒေါ်တင်နွယ်က တခြားဆရာတွေ ဟောပြောတာထက်
နတ်ကတော်အမေရွှေဟောတာကို အယုံကြည်ဆုံးဖြစ်သည်။

အမေရွှေက အိမ်မှာ မြစ်မီးရှင်အားထားလျှင် မိသားစု

တွေ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုပြီးတစ်ခုကြုံတွေ့နေမည်မို့ ခေတ္တခဏ
အဝေးသို့ ပို့ထားရမည်ဟုဆိုသည်။

အမေရွှေဟောသည့်အတိုင်းလုပ်မို့ ဦးမြမောင်မှာ ခက်ခဲ
နေသည်။

သမီးပျိုလေးအား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိဘမျက်ကွယ်အဝေး
တစ်နေရာသို့ ပို့ရန်နိုင်ပါမည်လဲ။

သို့သော်လည်း ယတြာချေသည့်အနေနှင့် ခဏပေးပို့ထား
ရမည်ဆို၍ ဦးမြမောင် အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲရှိသည့် သီလရှင်ကျောင်း
တိုက်မှာ ခဏသွားနေစေသည်။

“နှစ်လသုံးလလောက် သွားနေကြည့်လိုက်ပါ သမီးရယ်၊
ကျောင်းလည်းပိတ်ထားတုန်း၊ ကျောင်းဖွင့်ရင်ပြန်ခေါ်မယ်”

မြစ်မီးရှင်က အဖေစကားနားထောင်သည်။

သီလရှင်ဆရာကြီးဒေါ်ခေမာနှင့်အတူ သွားနေပေးလိုက်
သည်။

ဒေါ်ခေမာ၏စာသင်တိုက်မှာ နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ဖြစ်

ပြီး သီလရှင်အပါးတစ်ရာကျော်ရှိသည်။

ကျောင်းဝင်းကျယ်ကြီးနှင့်ဖြစ်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရေကန်ကြီးရှိ၏။ ရေကန်၏အနီးမှာ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ပေမြင့်သောစေတီလေးလည်း တည်ထား၏။

မြစိမ်းရှင်က သီလရှင်ကျောင်းတွင်လည်း ဖျော်အောင်နေတတ်၏။

ကျောင်းဝင်းသန့်ရှင်းရေးတွေ နေ့တိုင်းလုပ်သည်။

မနက်အာရုံမှာ သီလရှင်ဆရာလေးများနှင့်အတူ ပရိတ်ရွတ်သည်။ ညနေမှာ ဘုရားရှိခိုးစာများသင်သည်။ ညမှာ တရားထိုင်သည်။

ထိုအချိန်မှာ မြစိမ်းရှင် ဆယ်တန်းဖြေပြီးပြီဖြစ်သည်။

သီလရှင်စာသင်တိုက်သို့ ပြည်မြို့မှ ဦးဉာဏ်ရှင်၊ ဒေါ်ခင်မမတို့လင်မယားရောက်လာပြီး အလှူလုပ်သည်။

ဦးဉာဏ်ရှင်တို့လင်မယားက သားသမီးမရှိ။

မြစိမ်းရှင်ကိုတွေ့သည်နှင့် စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

ဦးဉာဏ်ရှင်နှင့် မြစိမ်းရှင်ဆိုတော့ နာမည်ချင်းလည်း ဆင်တူသည်မို့ သားအဖလို့တောင်ထင်လောက်သည်ဟု ဒေါ်ခင်မမက ပြောသည်။

မြစိမ်းရှင် သီလရှင်ကျောင်းမှာ လာနေရသည့်အကြောင်းရင်းကို ဒေါ်ခင်မမ သိသည့်အခါ၌ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် မြစိမ်းရှင်အား သနားလို့မဆုံး။

“အလကား မဟုတ်တဲ့အယူအဆတွေ၊ သမီးကိုမွေးတုန်းက စီးပွားတွေ အရမ်းတက်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ အခုတော့ အဲဒါတွေ မေ့ကုန်ပြီတဲ့လား။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး...။ ဗေဒင်ဆရာတွေမှာလည်း မတတ်တတ်ဆရာတွေ အများကြီး။ တတ်ယောင်ကားနဲ့ သူများ ခုကွရောက်အောင်ဟောတတ်တဲ့ ဆရာအတူအယောင်တွေရှိတယ်။ နတ်မေးတာလည်း ဒီလိုပဲ။ တကယ်နတ်ဝင်ပြီး ဟောသလိုလိုဘာ လိုလိုနဲ့ သူတို့လိုရာဆွဲဟောတာ၊ အရေးကြီးတာက ကံညံ့တဲ့အချိန်၊ ရတနာသုံးပါးဆည်းကပ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ သမီး၊ အကူအညီတစ်ခုခုလိုရင် အမေတို့ကိုပြော။ ဟောဘိ သီလရှင်

ဆရာကြီးကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်။ မိထွေးက မနေစေချင်လို့ အဲဒီ
အိမ်မှာ မနေရတော့ဘူးဆိုရင် အမေတို့ဆီပြေးလာခဲ့။ စာမေးပွဲ
အောင်ရင် ကျောင်းလည်း ဆက်ထားပေးမယ်။ သမီးလိုလည်း မွေး
စားမယ်။ အမေတို့မှာ သားသမီးမရှိဘူး”

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်သည့်အချိန်တွင် မြစ်ခမ်းရှင်
အောင်သည်။

မြလေးနွယ်က မနှစ်ကလည်းကျ။ ဒီနှစ်လည်း ဆက်ကျ
သည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်သည်မို့ မြစ်ခမ်းရှင်မှာ ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်နေသည်။

အောင်စာရင်းထွက်သည့်နေ့တွင် အမေအား မတွေ့ရ
မနေနိုင်တော့သဖြင့် အိမ်သို့ပြန်သွားသည်။

ဦးမြမောင် အိမ်ရာထဲမှာ လဲနေသည်။

“အဖေ... နေမကောင်းဘူးလား”

ကောင်းပေးပင်မရ။ မျက်လုံးလေး ဖွင့်ကြည့်ရုံပင်။ ပါးတစ်

ခြမ်းရွဲ၍ လျှာလိပ်နေသည်။

“လေမြတ်တာ မဟုတ်လားဟင် ဒေါ်လေး... အဖေ အဲဒီ
လိုဖြစ်တာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ”

“မနေညနေကမှ ရေချိုးပြီးဖြစ်တာ။ အခု ဆရာဝန်ခေါ်
ထားတယ်”

“ဟင်... အခုထိ ဆရာဝန်နဲ့မပြေရသေးဘူးလား”

“အေး... ဆရာဝန်ကိုခေါ်တာပဲ။ ညက ဆေးရုံမှာ ဂျူတီ
ကျလိုတဲ့။ ခေါ်လို့မရဘူး။ ခုမှလာမှာ”

“ဆရာဝန်က ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိလို့လား ဒေါ်လေး
ငယ်။ တခြားဆရာဝန်ခေါ်ရောပေါ့”

“ညည်းဘာသာ ညည်းအဖေအတွက် ဆရာဝန်သွားရှာ”
ခေါ်တင်နွယ်က ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်သည်။

ထိုစဉ်ပင် အိမ်သို့ခေါ်နေကျဆရာဝန် ရောက်လာသည်။

“ဆေးရုံတင်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်။ ဟိုမှာက အချိန်ပြည့်
စောင့်ကြည့်နိုင်တယ်။ အခု သွေးလည်းအရမ်းတိုးနေတယ်။ ဆီးချို

၈၀ ဇွဲ ဥက္ကရာဇေယ

လည်းတက်နေတယ်။ ကျွန်တော်စာရေးပေးလိုက်မယ်။ ဆေးရုံကို သွားပါ။”

ဆေးရုံသို့သွားရန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် ဦးမြမောင် အဖေ ဖောက်လာသည်။

ဗလုံးစုထွေးနှင့် ဘာတွေ့ပြောမှန်းမသိ၊ မြစိမ်းရှင်အား လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့်ပြောရင်းက အသက်ပျောက်သွားသည်။

လုံးဝမထင်မှတ်။

ရုတ်တရက်ကြီး ဒီလိုအောက်ပြန်ပြီး အသက်ပျောက်သွား ပုံက မယုံနိုင်သလို အံ့ဩစွာပြင်ရင်နာကြော့ရပါသည်။

ဖေဖေရယ်...။

မြစိမ်းရှင် ယူကုန်းမရော့ပြန်အောင်ဆိုခဲ့သည်။

တကယ်ပင် အားကိုးရာမဲ့ပါပြီ။

အဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာဘောင် မျက်နှာငယ်ရ သော မြစိမ်းရှင်၏ဘဝ မည်သို့ဆက်ပြီးရှုပ်သန့်ခွင့်ရပါမည်လဲ။

အခန်း (၉)

ထင်သည့်ကလေး...။

ဦးမြမောင်မရှိသည်နှင့် ဒေါ်တင်နွယ်သည် မြစိမ်းရှင် အပေါ် အမျိုးမျိုးအကြောင်းရှာပြီး ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့ပါလေသည်။

အိမ်ကြီးကို မတန်တဆရွေးနှင့်လျှော့၍ အမြန်ရောင်းချ သည်။

“မရောင်းလို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ဆန်စက်ကလည်း ပိတ်ထား ရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ ပေးစရာအကြွေးတွေကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့။

အိမ်ရောင်းအကြွေးဆပ်ပြီး ပိုတဲ့ငွေစလေးနဲ့ လုပ်ကိုင်ရင်းနှီးစား
သောက်ရမှာ”

“အိမ်ရောင်းပြီး ဘယ်မှာနေကြမှာလဲဒေါ်လေး”

“ငါလည်း အိမ်ရှာနေတာပဲ။ ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ရွာပဲ ခဏ
ပြန်နေမလားလို့။ ရွာပြန်လိုက်ခွင့်လိုက်။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီသီလရှင်
တိုက်မှာပဲ ခဏနေခဲ့လေ။ ငါ အိမ်ဝယ်ပြီးရင် ပြန်လာခေါ်မယ်”

ယုံရပါမလား။

ဒေါ်တင်နွယ်၏စကားကို ဘယ်လိုမှမယုံ။

အဒေါ်တော်သည်ဆိုပေမယ့် ဒေါ်တင်နွယ်က မိတွေးစိတ်
ဝင်သည့်သူ။

အဖေရဲ့တုန်းကတောင် မြစ်စိမ်းရှင်အပေါ်ကောင်းခဲ့တာ
မှမဟုတ်တာ။

တစ်ညလုံး ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုရိုက်မဆုံးဖြစ်နေပါသော
မြစ်စိမ်းရှင်သည် ညအိပ်ပျော်ချိန်တွင် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်မြင်
မက်ပါလေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကြာဖြူ၊ ကြာနီများပွင့်သော ရေကန်ကြီး
အလယ်မှနေ၍ အပြာရောင်မြွေကြီးတစ်ကောင် ထိုးထွက်လာလေ
သည်။

မြွေကြီး၏မျက်နှာကား မြွေမျက်နှာမှနေပြီး လူမျက်နှာ
သို့ပြောင်းလာရာ ကွယ်လွန်သွားသော မြစ်စိမ်းရှင်၏အမေ ဒေါ်ငွေ
ရှင်၏မျက်နှာနှင့် အလွန်တူလေသည်။

ရေထဲမှနေ၍ အပြာရောင်မြွေကြီးသည် မိုးပေါ်ပျံတက်
သွားသည်။

မိုးကောင်းကင်တိမ်များကြားမှာ မြွေသည် လူးလွန်၍ပျံ
နေပြီးမှ လူအသွင်ပြောင်းသွား၏။

ဝင်းလက်တောက်ပသော အဝတ်အစားများနှင့် ဒေါ်ငွေ
ရှင်၏မျက်နှာသည် အလွန်နုနယ်နေသည်။

‘အမေ...’ ဟု မြစ်စိမ်းရှင်က ခေါ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ငွေရှင်သည် မြစ်စိမ်းရှင်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

မြစ်စိမ်းရှင်က အိမ်အပေါက်ဝ လှေကားရှေ့မှာထိုင်နေ

သည်။

“သမီး... လိုက်ခဲ့”

ဒေါ်ငွေရှင်က မြစ်မ်းရှင်၏လက်ကိုဆွဲခေါ်သည်။

အမေ့မျက်နှာကို ချစ်ခင်အားကိုးစွာဖြင့် မြစ်မ်းရှင်ကြည့်နေမိရင်းမှ အမေခေါ်ရာလိုက်လာခဲ့၏။

“ဟောဒါ... အမေတို့နေရာပဲ။ အမေ ဒီမှာရှိနေတယ်။

သမီး ရွာကိုလိုက်မသွားနဲ့။ မတင်နွယ်တို့သားအမိနဲ့ မနေနဲ့နော်။

သမီး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်...။ အမေ့အတွက်အဖေ့အတွက်

ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်...။ အဖေ့အတွက်အမေ့အတွက်

မှာ သီလရှင်ဝတ်လိုက်။ အဖေ့ရောအမေ့ရော သာဓုခေါ်မယ်။

ပြီးရင်... သမီး ပညာဆက်သင်”

“သမီး ဘယ်လိုပညာဆက်သင်ရမှာလဲ။ သမီးကို ဘယ်သူ

က သင်ပေးမှာလဲအမေရယ်”

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့။ သမီးကို ပညာသင်ပေးမယ့်သူ ပေါ်

လာလိမ့်မယ်။ သမီးကို မေမေတို့ကိုယ်စား စောင့်ရှောက်မယ့်မိဘ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

“အဖေ့နေ့တွေ့လားအမေ”

“အဖေ့နေ့အမေဟာ ဘဝချင်းမတူဘူး။ သူ့ကိုလည်း အမေ

စောင့်ရှောက်မှာပါ။ သမီး သီလရှင်ဝတ်ပြီး တရားအားထုတ်နော်။

မေမေတို့ကိုအမျှဝေ...။ မုတ်မိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအမေ”

အမေသည် မြစ်မ်းရှင်အား ကျောလေးပုတ်၍ နှုတ်ဆက်

ကာ ရေကန်ထဲသို့ဆင်းသွားလေ၏။

‘အမေ... အမေ’ ဟုလိုက်ခေါ်နေစဉ်မှာပင် မြစ်မ်းရှင်

အိပ်ရာမှနိုးသွားလေသည်။

မြစ်မ်းရှင် အိပ်မက်အကြောင်းစဉ်းစားပြီး ပြန်မအိပ်နိုင်

ဘဲ မိုးလင်းသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြစ်မ်းရှင်သည် ရွာသို့လိုက်မသွားဘဲ

သီလရှင်ကျောင်းမှာပင် နေခဲ့လေသည်။

အိပ်မက်အကြောင်း မြစ်မ်းရှင်ပြောပြတော့ ဆရာကြီးဒေါ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေမာက အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း သီလရှင်ဝတ်ရန် တိုက်တွန်းသဖြင့်

မြစိမ်းရှင် သီလရှင်ကိုးရက်ဝတ်ခဲ့ပေသည်။

သီလရှင်ဘဝဖြင့်...

နေ့တိုင်းတရားထိုင်ခဲ့သည်။

မေတ္တာဘာဝနာ ပွားခဲ့သည်။

ပရိတ်များ ရွတ်ဖတ်ခဲ့သည်။

ပြီးလျှင်... မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ်၊ ကျောင်းဝင်း

အတွင်းရှိ ရေကန်ကြီးဆီသွားပြီး အဖေနှင့်အမေ၊ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ

ရှိသတ္တဝါအားလုံးအား အမျှပေးဝေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကိုးရက်မြောက်သောနေ့၊ လူထွက်သောနေ့တွင်

ဦးဉာဏ်ရှင်၊ ဒေါ်ခင်မမတို့လင်မယားရောက်လာကြသည်။

မြစိမ်းရှင်၏အကြောင်း ကြားသိရလျှင်ရခြင်းပင် ရန်ကုန်

သို့လိုက်ခဲ့ပါရန်ခေါ်တော့၏။

“ဆယ်တန်းလည်းအောင်ပြီဆိုတော့ ဟိုမှာပဲ တက္ကသိုလ်

ဆက်တက်ပါသမီးရယ်...။ တို့များမှာ သားသမီးလည်း မရှိတော့

မြစိမ်းအနေနဲ့ ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး။ သမီးတစ်ယောက်အဖြစ်
မွေးစားပါမယ်။ လိုက်ခဲ့ပါ”

မြစိမ်းရှင်၏ကုသိုလ်ကံကပင် ကောင်းနေလေတော့သည်။

မိဘရင်းများ မရှိသော်လည်း၊ ကျွေးမိဘများ ပေါ်ပေါက်

ကာ ရန်ကုန်တွင် ဆက်လက်ပညာဆည်းပူးခွင့်ရရှိသွားလေပြီ။

အိပ်မက်မက်တာ မှန်လိုက်လေခြင်းဟုတွေးရင်း မြစိမ်းရှင်
သည် ရန်ကုန်သို့လိုက်ရမည့်နေ့မတိုင်မီ ရေကန်ဘေးမှာ တစ်ညလုံး
ထိုင်၍ အမေနှင့်အဖေကိုသတိရစွာ ငိုနေခဲ့မိပါသည်။

အသံ (၁၀)

“ဟာ... ဘာအိုက်တင်လဲကွ။ ကတုံးနဲ့...”

“စတိုင်လေကွာ... စတိုင်... စတိုင်”

“ရုပ်ကလေးကတော့ ချောသားကွ”

မစက္ကဉာဏီဘွဲ့အမည်ခံ သီလရှင်လူထွက် မြစ်မီးမောင်သည်
ကျောင်းဝင်ရန်ပုံစံများ သွားတင်သောအခါ ကတုံးဆံပင်တိုလေး
နှင့်ပို့ ကျောင်းသားတွေက ထူးခြားစွာမှတ်မိကာ နောက်ပြောင်နေ
ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြစိမ်းရှင်က အစပထမ ကြောက်နေမိသော်လည်း နောင်လည်း သည်ကျောင်းမှာ ပညာဆည်းပူးရင်း သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားကြရမည့်သူတွေပဲလေဟုတွေးကာ ကြောက်သည်မိတ်ကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်သည်။

ကျောင်းသားတွေကို မြစိမ်းရှင် မကြည့်မိအောင် သတိထားနေမိ၏။

မိန်းကလေးတွေကျတော့ မြစိမ်းရှင် မျက်လုံးလွဲဖယ်ထားလို့မရ။

သူနှင့်ရွယ်တူမိန်းကလေးတွေ။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေလိုပဲ လှတပတကလေးတွေ မဟုတ်

လား။

မိန်းမသားချင်းပေမယ့် မြစိမ်းရှင် တအံ့တဩငေးကြည့်မိသည်။

“ဟဲ့... တိုက်မိပါဦးမယ်... တကတည်း”

အငေးလွန်၍ စာသင်ခန်းထောင့်ချိုးကွေ့မှ ထွက်လာ

သည်မိန်းကလေးကိုတိုက်မိမလိုဖြစ်၍ ထိုမိန်းကလေး၏အော်ငေါက်တာ ခံလိုက်ရ၏။

“ကန်တော့နော်... ကန်တော့”

မိန်းကလေးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ဘာကန်တော့လဲ။ တို့က ဘုန်းကြီးမဟုတ်ဘူး”

စွာလိုက်သည့်မိန်းကလေး။

“ကျွန်မ တမင်တိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုဘက်ကိုကြည့်ရင်း လျှောက်လာမိလို့”

“သိတယ်... ဟိုဘက်ကလူကလည်း ကြွေလောက်စရာ ချောတာကိုး”

“ရှင်”

မိန်းကလေးကပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

ကြွေလောက်အောင်ချောတဲ့လူဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာပါလိမ့်။

မြစိမ်းရှင်က မိန်းကလေးထွက်သွားသည့်ဘက်ကို ပြန်

လှည့်ကြည့်၏။

အသားပြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်ကောင်လေးတစ်ယောက်
တွေ့ရ၏။

ဦးထုပ်အနက်ဆောင်းပြီး နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသည်။
သူ့ကိုပြောတာများလား။

မြစ်မ်းရှင်က ကားရပ်ထားရာနေရာသို့ လျှောက်လာနေ
၏။

ဦးညုဏ်ရှင်တို့အိမ်မှကားနှင့် ကျောင်းဝင်ခွင့်ပုံစံ ပြန်လာ
တင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကတုံး... ကတုံး”

“ဟေ့... ကတုံး”

အနောက်ကခေါ်သံကြားသည်။

မြစ်မ်းရှင်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားဆီလျှောက်လာနေ၏။

“ဒီမှာကတုံးတဲ့... မင်းကိုခေါ်နေတာမဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် မြစ်မ်းရှင်၏လွယ်အိတ်ကိုနောက်မှဆွဲ၍ ပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စောစောက ဦးထုပ်အနက်ဆောင်းထားသည်လူ။

“ဘာလဲ... ကျွန်မနဲ့မသိဘူး။ ကျွန်မကိုမခေါ်ပါဘူး”

နောက်ကခေါ်သံကြောင့်မလေးတွေကို လှည့်ကြည့်ပြီး

မှ ပြောလိုက်၏။

ကောင်မလေးတွေ အနီးသို့ရောက်လာ၏။

“ဘာလို့ သူများလွယ်အိတ်ကိုဆွဲထားတာလဲ။ ခေါ်တာ
နှင့်ကိုလေ”

“ဪ... ငါ့ကိုဟုတ်လား”

“ဘာကြောင်တာလဲ...။ ကတုံးဆိုတာ နင့်ကိုပြောတာ
ဖိုးကတုံးရဲ့”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဦးထုပ်ဆွဲခွတ်ရင်း ပြော
လိုက်သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဆောဖိုးနော်”

ဦးထုပ်နှင့်လူက မြစ်မ်းရှင်အား အလေးပြုသလိုလှုပ်ရင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

၉၄ ❀ ဥက္ကဋ္ဌရာဇမဟ

ပြော၏။

မြစ်စိမ်းရှင် ဘာမှမပြောမြင်တော့ဘဲ သူတို့တွေအားလည်း
လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရယ်သံတွေ နောက်မှကျန်ခဲ့၏။

ကားပေါ်ရောက်ပြီး ကားထွက်လာပြီးမှ နောက်ကြည့်မှန်
က လာမြင်ရသော သူတို့ပုံရိပ်ကိုကြည့်လိုက်၏။

နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသောကတုံးနှင့်လူက ဦးထုပ်မြန်
ဆောင်းပြီး ကောင်မလေးသုံးယောက်နှင့် ရယ်ရယ်မောမောကောင်း
ပြောနေလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

ကျောင်းစတက်သည့်နေ့မှာပင် မြစ်စိမ်းရှင်၏ကတုံးဆံပင်
လေးများ တော်တော်ရှည်နေပြီ။

အင်္ကျီအဖြူ ခါးတင်၊ လက်စကကို နှင်းဆီအင်္ဂုပန်းရောင်
လေးများ ထိုးထားသော ခဲသားရောင် မာစရိုက်ထဘီနှင့် တွဲဖက်
ထားပြီး သနပ်ခါးပါးကွက်လိမ်း၊ လွယ်အိတ်လွယ်ထားသော မြစ်စိမ်း
ရှင်၏ဒီဇိုင်းမှာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေအလယ်မှာ
အဆန်းဖြစ်နေလေသည်။

၉၆၅

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျောင်းသူလေးတွေအားလုံးက ခေတ်ဆန်ဆန်လေးတွေ
မဟုတ်လား။

“ဟာ... ပါးကွက်ကျားနဲ့ပါလား”

“ပါးကွက်သာ ဖျက်လိုက်ရင် အသားရောင်က တော်တော်
လှမှာကွ”

“လွယ်တိတ်နဲ့ဆိုတော့ အထကကျောင်းသူလားလို့”

“ဟေ့... ကတုံးဆဲပဲရှည်နဲ့၊ ပါးကွက်နဲ့ဆိုပြီး အထင်
မသေးနဲ့။ သူစီးလာတဲ့ကားက ဂရန်ဒီမတ်တူးကွ”

“တောသူဌေးသမီးနဲ့တူတယ်”

ကျောင်းသားတွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တစ်
မျိုးပြော၍ လှောင်နေကြသည်။

မြစိမ်းရှင် ဘာမှပြန်မပြောခဲ့။ သူတို့အား မမြင်ချင်ယောင်
မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ စာသင်ခန်းထဲဝင်ကာ တစ်ယောက်
တည်း ထိုင်နေလေသည်။

သည်သို့ တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့ရင်းက တစ်ပတ်

အကြာတွင် ခင်မေဓု၊ ချမ်းမြေ့ကြည်၊ နန်းအိမ်ရွှေဆိုသော သူငယ်
ချင်းသုံးယောက်ရရှိခဲ့လေသည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်သည် အမြဲတန်းရွှေဆုံးခဲ့
တန်းမှာထိုင်ပြီး ဆရာ၊ ဆရာမတွေ သင်ကြားပို့ချမှုကို ဂရုတစိုက်
လိုက်ရေးမှတ်ကြသည်။

ကျောင်းစာကလွဲလျှင် ဘာမှစိတ်ဝင်စားပုံမရသည့်ပုံစံ
မျိုး။

အလှအပလည်း သိပ်မပြင်ကြ။

စကားလည်း ကျယ်ကျယ်မပြော။

ရိုးရိုးအေးအေးနေတာတောင်မှ သူများအမြင်ကပ်စရာ
ဖြစ်နေသလားမသိ။ သူတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်ကို မထိခလုပ်
ထိခလုပ်ပြောတတ်သူတစ်စု ရှိနေခဲ့လေသည်။

“လိုက်လည်းလိုက်တဲ့လေးယောက်။ နာမည်တွေကလည်း
အောက်... ဒီရိုင်းတွေကလည်း မျက်စိနောက်မရာ”

အဲဒီလိုမကြားတကြားပြောတာ မြူရှင်းဝေတို့အုပ်စုလေး။

၁၇၁

“ဟဲ့... ဖိုးကတုံး။ နင်၊ ငါတို့အတန်းရှေ့ကမြတ်တာ ငါး
ခေါက်လောက်ရှိပြီ။ နောက်လာပြီနော်... မျက်စိ”

ဖိုးကတုံးလို့အခေါ်ခံရသော နောင်နောင်က လှည့်ကြည့်
ပြီး...

“ဘာဖြစ်လဲ... ငါ့ခြေထောက်နဲ့ငါပဲ”

“အေးဟေ့... ခြေထောက်ညောင်းမှာစိုးလို့ပါနော်”
ဖြူနှင်းဝေ၏သူငယ်ချင်း ညှိမိဝင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ငါ့ကိုကျောပိုးပြီးထားပါလား”

“သေလိုက်”

“လာဦး... ဖိုးကတုံး။ ငါ အကောင်းပြောမလို့”
ဖြူနှင်းဝေက နောင်နောင်နောက်က လိုက်လာ၏။

“ဟဲ့... နေဦးဆို”

“ဘာလဲ”

“ငါတို့အတန်းထဲက တောသူကြီးသမီးအုပ်စုသိလား”

“ဘယ်သူလဲ... တောသူကြီးသမီး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကတုံးမအုပ်စုလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့ကြည့်ပရလို့”

“အဲဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ကတုံးမ၊ ကြည့်ရတာ နင့်ကိုကြွနေပုံပဲ”
နောင်နောင် မျက်မှောင်တွန့်လိုက်သည်။

“အဲဒီကတုံးမကို လိုက်ပါလား”

“နင်၊ ငါ့ကိုအချွန်နဲ့မတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ဘူး... နင်ဘယ်လောက်ဖွံ့လဲ သိချင်လို့”

“ငါနဲ့တွဲလာခဲ့တဲ့ကောင်မလေးအရေအတွက် ငါ့အသက်
ထက် များနေပြီ။ နင်သိတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကတုံးမက ဂျစ်ကြီး၊ မလွယ်ပါဘူး။ နင်လိုက်
ကြည့်”

“မြောက်ပေးမနေပါနဲ့ ဖြူနှင်းရယ်။ နင်က ဒီကတုံးမကို
ကြည့်မရတိုင်း အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေကို ငါဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမျိုးနောင်ကပြောရင်း ခေါင်းပုဦးထုပ်ကိုချွတ်လိုက်ပြီး မြောက်ကစားနေသည်။

“နင်တောင် ဆံပင်တော်တော်ရှည်လာပြီပဲ”

ဖြူနင်းဝေကပြောသည်။

“အေး... ဆံပင်လည်းရှည်၊ လူလည်းရှည်”

“ဘာပြောတာလဲ၊ ညစ်စီးညစ်ပတ်”

“အရပ်ပိုမြင့်လာတယ်လို့ပြောတာ၊ ကိုရင်လူထွက်ပြီးမှ ထွားလာတယ်။ အကောင်လည်း ငြီးလာတယ်တဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ... အရင်က အရပ်ငါးပေကိုးလက်မ၊ ဘုန်းကြီးလုပ်ပြီး လူထွက်လာမှ အရပ်က ငါးပေဆယ့်တစ်လက်မ”

“ဟင်... နှစ်လက်မတောင် ပိုမြင့်လာတယ်။ ဒီလောက် အချိန်လေးတွင်းမှာ ဒီလောက်မြင့်နိုင်ပါ့မလား။ ဟဲ့... နင့်ဦးထုပ်”

နေမျိုးနောင်မြောက်ကစားနေသောဦးထုပ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ပေါ်ကျသွား၍ ဖြူနင်းဝေက အော်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လိုတစ်စုံတစ်ယောက်မှာ မြစ်မ်းရှင်ဖြစ်နေလေသည်။

သူမ၏ခေါင်းပေါ်ကျလာသောဦးထုပ်အား မြစ်မ်းရှင်က ယူပြီး နေမျိုးနောင်အား ပြန်ပေးလိုက်၏။

နေမျိုးနောင် စပ်ဖြူမျက်နှာနှင့် ဦးထုပ်ကိုလှမ်းယူသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အမှန်တော့ ဦးထုပ်က တို့အတွက် မလိုအပ်တော့ဘူး။ မင်းအတွက်ယူသွားပါလား”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီဦးထုပ်... ဝေါ”

မြစ်မ်းရှင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဘေးမှ ခင်မေဓုက အန်ချင်ဟန်လုပ်ပြရင်း ပြောလိုက်၏။

မထင်မှတ်ဘဲ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်ခြင်းမို့ နေမျိုးနောင်သည် ကြောင်ငေးငေးဖြစ်သွား၏။

မြစ်မ်းရှင်တို့သုငယ်ချင်းလေးယောက် ရှေ့ဆက်လျှောက်ပြီး ထောင့်ချိုးကွေ့မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

“ကောင်းတယ် အပြောခံရတာ။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဆတ်ဆတ်ထိမခံပဲ”

နေမျိုးနောင် ရယ်နေ၏။

တကယ်ဆို နေမျိုးနောင်သည် အဆော့သန်၊ အစသန်၊ အရယ်သန်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်သောလူငယ်သဘာဝရှိသည်။

မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိ၏။

ရည်းစားလိုလိုသူငယ်ချင်းလိုလိုကောင်မလေးတွေ အများကြီးနှင့်တွဲပြီး သင်္ကြန်ရေပက်ခံ လျှောက်လည်ခဲ့ဖူး၏။ ရှော့ပင်းစင်တာတွေမှာ ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း မုန့်အတူတူစားခဲ့ဖူး၏။ စင်မြင့်ဖျော်ဖြေပွဲတွေ အတူကြည့်ခဲ့ဖူး၏။

ပတ်ဝန်းကျင်က နေမျိုးနောင်အား မိန်းကလေးတွေနှင့် ချစ်သည်ဟုလည်း ထင်ထားကြ၏။

ဒါပေမဲ့...

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲမတွဲခဲ့။ နှစ်နှစ်ကာကာလည်းမချစ်ခဲ့။

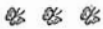
နေမျိုးနောင်ကား အဖေအမေအပြင် အဘိုးအဘွား၊ ဦးလေးလူမျိုးကြီးတွေက အလိုလိုက်ကာ သဲသဲလှုပ်အချစ်ခံရသူအဖြစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အရာရာပြည့်စုံနေခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဖြူနှင်းဝေက နေမျိုးနောင်နှင့် တစ်ကျောင်းတည်းနေခဲ့သော အတန်းမော်သူငယ်ချင်းဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာရင်းနှီးသူဖြစ်သည်။

ရင်းနှီးသည်ဆိုသော်လည်း သူများအပေါ် မနာလိုတတ်သော ဖြူနှင်းဝေ၏စိတ်ကိုသိသဖြင့် နေမျိုးနောင်က ယုံယုံကြည်ကြည်မပေါင်းသင်းပေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အန်း (၁၂)

“အမယ်လေး... ဘာကြီးလဲ”

ရုတ်တရက် ချမ်းမြေ့ကြည်၏ ထိတ်လန့်တကြားအော်
လိုက်သံကြောင့် စာသင်ခန်းထဲရှိ လူတွေအားလုံး ဣစမ်းလိုစိတ်ဖြင့်
ချမ်းမြေ့ကြည်၏စားပွဲရှိရာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ချမ်းမြေ့ကြည် ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်းမှ တဆတ်ဆတ်
တုန်နေသည်။

“ဟာ... မြေ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မြွေကြီးပါလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ပြေးကြ... မြွေကမလွယ်ဘူး”

“တုတ်ရှာကြ”

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောကာ အနားမှပြေးကုန်ကြ၏။

“မရိုက်နဲ့နော်... မြွေကိုဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။ ချမ်းမြေ့မလွှပ်နဲ့... ငြိမ်နေ။ မြွေကိုမေတ္တာပို့လိုက်”

မြစ်မ်းရှင်က ဤသို့ပြောပြီး မြွေအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ မေတ္တာပို့လိုက်သည်။

အစိမ်းရင့်နှင့်အဝါကျားထားသောမြွေကြီးသည် ချမ်းမြေ့ကြည်အား ခေါင်းထောင်ကြည့်နေရာက မြစ်မ်းရှင်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ကာ ငြိမ်နေ၏။

အနားသို့ ဖြူနှင်းဝေတို့အုပ်စုလည်း ရောက်လာသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရပ်ကြည့်နေကြ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမျိုးနောင်သည် ဝါးလုံးရှည်တစ်ချောင်းကိုငံပြီး အနားရောက်လာသည်။

“မြွေတို့ ချောက်လွတ်လိုက်မယ်”

“နေ... နေ”

မြစ်မ်းရှင်က လက်ကာပြုပြီး မေတ္တာပို့သည်။

မြွေစိမ်းသည် ခေါင်းကလေးညွတ်ကျကာ မြေကြီးပေါ်မှ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရွေ့လျားလိုက်၏။

“လမ်းဖယ်ပေးနော်... မြွေသွားတဲ့လမ်းက ဖယ်ပေး”

နေမျိုးနောင် အော်လိုက်သည်။

မြွေသည် စာသင်ခန်းအပြင်သို့ထွက်သွားပြီး အနီးရှိ ရေမြောင်းထဲသို့ဆင်းကာ ပျောက်သွားလေသည်။

“မြွေက အကြီးကြီးပဲ”

“အဲလောက်လည်း မကြီးပါဘူး”

“မြွေစိမ်းကိုက်ရင် ဆေးမစီဘူး။ အဆိပ်ပြင်းတယ်နော်”

“ဟင်း... ခုမှ၊ စောစောကတော့ ကြောက်လို့ပြေးပြီး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတန်းထဲမှာ မြေအကြောင်း အထူးအဆန်းလုပ်ပြီးပြောနေကြသည်။

“မြေကို မေတ္တာပို့ရတယ်လို့၊ သူ့ကိုကိုက်မသွားတာ ကံကောင်း”

ဖြူနှင်းဝေ ပြောလိုက်၏။

“မြေက သိုက်မြေဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် မပေါက်ဘဲပြန်သွားတာ”

“သိုက်မြေလား၊ စိုက်မြေလား မသိဘူး၊ ပေါက်ရင်တော့ သေမှာပဲ”

“ကြံကြံဖန်ဖန်... မြေက ဒီအတန်းထဲ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲမသိဘူး”

“မြေကိုမချောက်ဘဲ မေတ္တာထိုင်ပို့တဲ့သူ့ကိုအံ့ဩတယ်၊ ရူးနေသလားမသိဘူး”

ချောကလျာက ပြောလိုက်ရင်း တုတ်ကြီးကိုင်ထားသော နေမျိုးနောင်အား လက်ညှိုးထိုးကာ မေးငေါ့ပြသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟွန်း... သူကလည်း တုတ်ကြီးတကိုင်ကိုင်နဲ့ အစွမ်းပြချင်သေးတယ်။ ဟုတ်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဖြူနှင်းဝေ၊ ချောကလျာ၊ ညိုမိဝင်းတို့က နေမျိုးနောင်နှင့် အထကကျောင်းမှာ အတူနေခဲ့ကြသည်ဖို့ ပြောမနာဆိုမနာသွယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။

“ဒါ တုတ်မဟုတ်ပါဘူး... ဝါးလုံးပါ။ ဟိုအအေးဆိုင်က တောင်းလာတာ။ မြေလို့အသံကြားလို့။ ဖဲ... ဖဲ... သွားပြန်ပေးလိုက်ဦးမယ်နော်”

အအေးဆိုင်မှာ ခင်မေစု၊ ချမ်းမြေ့ကြည်၊ နန်းအိမ်ရွှေနှင့် မြစ်စင်းရှင်တို့ထိုင်နေကြသည်။

ဝါးလုံးရှည်ကြီးပြန်လာပေးသော နေမျိုးနောင်အားကြည့်ပြီး ခင်မေစုတို့ဖြူးစိစိလုပ်နေကြ၏။

“လာလေ၊ ပင်ပန်းသွားပြီမဟုတ်လား။ အအေးသောက်ရအောင်”

နန်းအိမ်ရွှေက ခေါ်လိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြွေက အတန်းထဲရောက်နေတာလဲမသိဘူးနော်”

နေ့မျိုးနောင်ပြောပြီး သူတို့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အမယ်လေး... ကြောက်လိုက်တာ၊ အပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျလာတာထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မဘေးကိုကျလာတာ”

ချမ်းမြေ့ကြည်က ခုထိကြောက်စိတ်မပြေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကြံ့ရည်သောက်နေတာ၊ ဒီကအတွက်လည်း ကြံ့ရည်ပဲမှာမယ်နော်”

“ဟုတ်... ချဉ်ချဉ်လေးလုပ်”

“ကြံ့ရည်ပါဆိုမှ ချိုမှာပေါ့ရှင်”

“သံဗရာရည် ညှစ်ထည့်လို့ပြောတာပါ”

“ရှင်က ဝါးလုံးရည်ကြီးယူလာလိုက်တာ တကယ်နို့ကရဲလို့လား”

ခင်မေစုက မေးသည်။

၉၇၂၉

“မဟုတ်ဘူးလေ... ဝါးလုံးရည်နဲ့ဆိုတော့ မြွေကိုအထေးကလွမ်းပြီး ခြောက်လှန့်လွှတ်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... မြွေတွေ့ရင် မသတ်ရဘူးနော်”

မြစိမ်းရှင်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း သတ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ မြွေကိုသတ်ရမှာ အရမ်းကြောက်တယ်။ မြွေမြှင်ရင် ကျွန်တော်ရင်ခုန်တယ်”

“ရင်ခုန်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ကြောက်လို့လား”

“မသိဘူး... ကြောက်တာလားဘာလား မသိဘူး။ မြွေကလည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ခဏခဏတွေ့တတ်တာ။ မြွေမြှင်ရင် ငွေရွှင်တယ်ဆိုပြီး အမေက ထိထိုးတာပဲ”

“အဲဒီတော့ ထိပေါက်ရောလား”

“အမေက ထိခဏခဏပေါက်တတ်တယ်။ အဲဒီလိုမြွေမြှင်ပြီးရင် ထိမပေါက်လည်း တခြားက ငွေအစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝင်တတ်တယ်”

“မှတ်ထားရဦးမယ်။ ဒါဆို ခင်မေစု ထိထိုး။ နင့်အပေါ်”

၁၁၂ ❀ ဥက္ကဋ္ဌာသေဟ

မြွေကျလာတာ မဟုတ်လား”

“အေး... ထိုးမယ်၊ ထိထိုးရမယ့်ပိုက်ဆံတော့ နှမြော
သား”

ကြုံရည်သောက်ပြီးသွားတော့ မြစ်မ်းရှင်ကပင် အားလုံး
အတွက် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး အတန်းတက်ရန် ရှိသေးသဖြင့် လူချင်းခွဲ
ကြသည်။

ပထမနှစ်ချင်းတူသော်လည်း မြစ်မ်းရှင်တို့နှင့် နေမျိုး
နောင်က တန်းခွဲချင်းမတူကြပေ။

အပန်း (၁၃)

ခဏခဏတွေ့နေကြရတော့လည်း ဘာစကားမှ မပြောမိ
ဘဲလည်း အလိုလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးသလို
ဖြစ်နေသည်။

မြစ်မ်းရှင်အား 'ကတုံးမ... ကတုံးမ'လို့ ကွယ်ရာမှာခေါ်
နေသောကျောင်းသားတွေပင် မြစ်မ်းရှင်၏ဆံပင် အပေါက်မြန်ကာ
အရှည်သန်၍ ဖိုးသားလိုပြောင်လက်တောက်ပသော ဆံပင်အလှ
ကြောင့် ငေးကြည့်ရသည့်အချိန်ပင် ဖိုးကတုံးဟု အခေါ်ခံရသော

၁၀၂

နေမျိုးနောင်သည်လည်း ဆံပင်တွေရှည်ကာ ယောက်ျားပီသစွာ
ချောမောခန့်ထည်သောအသွင်ကြောင့် မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်
စားခြင်းခံရပေသည်။

မြစိမ်းရှင် ကျောင်းသို့လာတိုင်း ဆင်ဝင်အောက်မှာရပ်၍
တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုစောင့်မျှော်နေသောနေမျိုးနောင်ကို တွေ့နေ
ရ၏။

စကားမပြောပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေး
ကြည့်ကာ မသိမသာဖြူး၍နှုတ်ဆက်မိကြလေသည်။

တစ်ပတ်လျှီဆံထုံးမှာ တစ်ပွင့်ပန်းပန်သော တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူခေတ် မဟုတ်တော့သော်လည်း ထိုသီချင်းကို နေမျိုး
နောင်ကြားဖူးသည်။

တစ်ပတ်လျှီဆံထုံးထုံးသောကျောင်းသူ မဆိုထားနှင့်။
ဆရာမပင် ဆံထုံးသိပ်မထုံးကြတော့။

ဒါပေမယ့် မြစိမ်းရှင်သည် ရှည်လာသောဆံပင်များ တုတ်
လုံးသိမ်း၍ ဆံထုံးလေး ထုံးထားရာ ဆံထုံးထုံးရာတွင် မမီသော

ဆံနွယ်လေးများက ကုတ်ပေါ်ဝဲကျနေ၏။ ဆံနွယ်အချို့က နား
သယ်စမှာကျနေပုံမှာ ကပိုကပိုလေးနှင့် တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်း
နေသည်။

တစ်နေ့တခြား ပို၍ပို၍လှလာသည်ဟုထင်ကာ နေမျိုး
နောင်သည် ကျောင်းသို့ စောစောရောက်အောင်လာ၍ မြစိမ်းရှင်
ကို မောင့်ကြိုနေလေ့ရှိပါသည်။

သို့နှင့်ပင် ပထမနှစ်စာမေးပွဲကြီးပင် စစ်ပြီးသွားလေသည်။

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးဘာသာဖြေပြီးသည့်နေ့တွင် မြစိမ်း
ရှင်တို့သူငယ်ချင်းလေးယောက် အိမ်မပြန်ကြသေးဘဲ လျှောက်လည်
ကြရန် တိုင်ပင်ထားကြ၏။

ရှင်ရှင်လည်းမကြည့်ချင်ကြသဖြင့် တိရစ္ဆာန်ရုံဥယျာဉ်ရှိ
ကစားကွင်းသို့သွားကြသည်။

“ဟေ့... ဒီအုပ်စုတွေ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

နေမျိုးနောင်က သူတို့နောက်မှရောက်လာပြီးမေး၏။

“တိရစ္ဆာန်ရုံသွားမလို့၊ လိုက်မလား”

၁၁၆ ဇူး ဥတ္တရာဒေဝ

“ခင်ဗျားတို့က ကလေးတွေလား”

“ကစားကွင်း သွားကစားမယ်လေ။ ဟိုကွေ့ကွေ့ကောက်
ကောက်ရထားလမ်းတွေနဲ့ အက်စကီလေတာဆိုတာ သွားစီးကြည့်
မယ်။ တစ်ခါမှမစီးဖူးဘူး”

“တို့ကားပါတာ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဂါဆိုကျေးဇူးပဲ”

နေမျိုးနောင်၏ကားလေးနှင့် တိရစ္ဆာန်ရုံရောက်လာကြ
သည်။

“ဟိုမှာစီးမှာလား၊ လက်မှတ်ငယ်လိုက်မယ်”

ခင်မေစုက မေးသည်။

မြစိမ်းရှင်ကြည့်ရင်း ရင်တွေတုန်လာ၏။

“တော်ပြီ... ကျွန်မကြောက်လာပြီ။ မစီးတော့ဘူး။ ရှင်
တို့ပဲစီးကြ”

ခင်မေစုတို့ အက်စကလီတာကို စီးကြစဉ် မြစိမ်းရှင်နှင့်
အဖော်လုပ်ပြီး နေမျိုးနောင်အအေးသောက်နေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အင်းမြေကြည်၊ ခင်မေစုနှင့် နန်းတိမ်ရွှေတို့ပျော်နေကြ
သော်လည်း မြစိမ်းရှင်က ခေါင်းမူးနေ၍ပြန်ချင်နေသည်။

“တခြားလျှောက်မသွားချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မခေါင်းမူးလာ
ပြီ။ ပြန်ကြရအောင်နော်”

မုက်စိမုက်နာပျက်နေသောမြစိမ်းရှင်အားကြည့်၍ နေ
မျိုးနောင် သနားသွား၏။

မြစိမ်းရှင်၏အိမ်သို့ အရင်လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

ကြီးမားကျယ်ဝန်းသောခြံထဲက ခေတ်မီတိုက်လှလှထဲမှာ
နေသည့်မြစိမ်းရှင်ကို ဆက်စပ်၍မရအောင်ကို နေမျိုးနောင်တွေ
မိနေသည်။

မြစိမ်းရှင်က မိုးရိုးလေး။

သည်လိုခြံကျယ်ကြီးနှင့် ခမ်းခမ်းနားနားနေသော သူဌေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

သမီးပုံစံနှင့် မြစ်မ်းရှင်က လုံးဝမလိုက်။

ယောက်ျားလေးဖို့ နေမျိုးနောင် မစပ်စုတယ်သော်လည်း ထူးဆန်းသလိုတော့ခံစားမိသည်။

ဒါကြောင့် ဖြူနင်းဝေတို့ မနာလိုဖြစ်တာပဲ။

ခြံထဲမှာ ဂရုန်ဂီမတ်တူးအပြင် ပါရာဒိုတစ်စီး၊ ဂလိုရီကား တစ်စီးတို့ ဂိုဒေါင်ထဲတွင်ရပ်ထားတာတွေ့ရ၏။

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသော အဘိုးကြီးကတစ်ယောက်၊ အိမ်တံ ခါးဖွင့်ပေးသော မိန်းကလေး၊ ခြံထဲမှာ အပင်တွေ ရေလောင်းနေ သောလူတစ်ယောက်စသဖြင့် အလုပ်သမားတွေ အများကြီးရှိမည် ထင်၏။

မြစ်မ်းရှင်၏အမေဆိုတာကလည်း အသားအရည်ဝင်းဝါ စိုပြည်ပြီး ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။

မြစ်မ်းရှင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆင်တာကို သတိထားလိုက်မိ သည်။

ဒီလောက်ချမ်းသာသည့် မိန်းကလေးပေမယ့် မိုးမိုးရှင်း

ရှင်းလေး ဝတ်စားနေထိုင်တတ်သော မြစ်မ်းရှင်အား အထင်ကြီး လေးစားမိသွားလေသည်။

ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတော့ နေမျိုးနောင် အိပ်လို့မရဘဲ မြ စိမ်းရှင်နေကောင်းလား သိချင်နေသည်။

ခင်မေ့စုဆီမှ မြစ်မ်းရှင်၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တောင်း ထားသဖြင့် ဖုန်းဆက်ရင်ကောင်းမလားဆိုတာ နှစ်ခါမေတွေးတော့ ဘဲ စိတ်ကူးပေါက်သည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်များ လှည့်လိုက်လေသည်။

“ဟဲလို”

“မြစ်မ်းရှင်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် သူ့သူငယ်ချင်းပါ။ နေ့လယ်က ကားနဲ့လိုက် ပို့တဲ့သူပါ။ မြစ်မ်းရှင်နေကောင်းလားလို့ပါ”

“ကောင်းပါတယ်။ အခုအိပ်ပျော်နေပါပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်မေးတယ်လို့ပြောပေးပါခင်ဗျာ”

မြစ်မ်းရှင်နှင့်စကားမပြောရသော်လည်း နေကောင်းတယ်

ဆိုတာ သိရသဖြင့် ရင်ထဲပေါ့ပါးသွားလေသည်။

အခန်း (၁၄)

“တီ... တီ... တီ... တီ”

ကားဟွန်း အဆက်မပြတ်တီးလိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ

တံခါးလာမဖွင့်။

ကားကိုခက်ပိတ်ပြီး တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

ခြံတံခါးဆီသို့ ကောင်လေးတစ်ယောက်လာနေ၏။

တံခါးတော့ဖွင့်မပေးဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“မြစိမ်းရှင်”

“မရှိဘူး”

“ဟင်... ဘယ်သွားလဲ”

“ခရီးသွားတာ”

“ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“အဝေးကြီးကိုပဲ။ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲမသိဘူး”

ကောင်လေးက စကားသံဝဲ၏။

“တစ်နေ့ကပဲ စာမေးပွဲပြေငြိတယ်...။ ခရီးသွားမယ် လို့ပြောသံမကြားဘူးကွ။ တစ်နေ့က ကျောင်းကပြန်လာတုန်းက နေမကောင်းလို့ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးရတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီနေ့မနက်အစောကြီး ခရီးသွားကြတာပဲ”

“ပြန်လာရင် ကိုယ်လာတဲ့အကြောင်းခေါ်ပေး...။ ဖုန်းလည်းဆက်မယ်”

“ဟုတ်”

တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုမှမတွေ့ရတော့ နေ့မျိုးနောင် နိတ်တို့

လာ၏။

နောက်နေ့တွေမှာ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ပြန်မရောက်သေးပါဘူး။

ခင်းမြေကြည်နှင့်တွေ့မြစ်၍ မြစိမ်းရှင်အကြောင်း မေးကြည့်သည်။

“ကျွန်မတို့လည်း မြစိမ်းအကြောင်း သိပ်မသိဘူး။ ခရီးထွက်မယ်လို့တော့ပြောတယ်။ ပတ်စ်ပို့လုပ်တယ်လို့ကြားတယ်”

“ပတ်စ်ပို့ဟုတ်လား။ နိုင်ငံခြားခရီးထွက်မှာပေါ့”

“မြစိမ်းအဖေက စင်္ကာပူမှာ ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားတာလား မသိဘူး”

“ဟင်... ချမ်းမြေ့ကပြောလိုက်ရင် မသိတာချည်းပဲ”

“ခဏ... တကယ်မသိတာပဲ။ ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် မစပ်စုတတ်ဘူး။ ကိုနောင်က မြစိမ်းတို့စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။ ဒီလောက်မေးနေတာ”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

သူရယ်နေငါး။

“ဒါဆို ကျွန်မပြောပေးမယ်လေ”

“အားကိုးပါတယ်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်လည်းပြောလေ”

“ဟာ... ပြောမှာပေါ့။ မြစ်မ်းက မာနကြီးသလား”

“မာနမကြီးပါဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လေးယောက်က တခြားလူတွေနဲ့ မတူဘူး”

“ဒါဆို လေးယောက်စလုံး မာနကြီးလို့ပေါ့နော်”

“အဲဒီလိုတော့မထင်ပါဘူး။ ချမ်းမြေ့တို့က ရိုးရိုးအေးအေး နေကြတာပါ”

“အဲဒီလိုနားလည်မှုရှိတဲ့အတွက် မြစ်မ်းကိုစိတ်ဝင်စားနေ တဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါမယ်။ မြစ်မ်းပြန်လာတဲ့အခါ အကြောင်း ကြားပေးဦးမယ်”

“စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ရှိလိုက်တာဗျာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှစ်ပတ်လောက်ကြာသည်အထိ မြစ်မ်းရှင် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာသည့်သတင်း မကြားရသေး။

နေမျိုးနောင်၏ဦးလေးလူပျိုကြီးက အတင်းဆွဲခေါ်သော ကြောင့် သူနှင့်အတူလိုက်၍ ဘုန်းကြီးဝတ်ရပြန်သည်။

ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် ဆွမ်းခံထွက်ရာ နောက်ဆုံးနေ့တွင် ရှင် ပညာတေခေါ် နေမျိုးနောင်သည် မြစ်မ်းရှင်တို့လမ်းသို့ ဆွမ်းခံ ကြွခဲ့လေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ပန်းခြံထဲမှာ ထိုင်နေသော မြစ်မ်းရှင်အား လှစ်ခနဲတွေ့လိုက်သည်နှင့် ခြံဝင်းတံခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်လေ၏။

မြစ်မ်းရှင်ကလည်း မိမိအား တစ်စုံတစ်ယောက်က စူး စိုက်ကြည့်နေသည်ထင်၍ ခေါင်းလည်ကြည့်လိုက်၏။

သပိတ်ပိုက်၍ ရင်နေသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး။

အပတ်စဉ် တန်းဆွမ်းလောင်းနေသော်လည်း အိမ်သို့ကြွ သည့်ဆွမ်းခံကိုယ်တော် မရှိပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါပေမဲ့ ဆွမ်းရပ်နေသည်တွေ့တော့လည်း ကန်တော့ဆွမ်း
လို့ပြောလိုစိတ်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် အိမ်တွင်းကကြားအောင် ဖော်
ပြောရင်း ခြံတံခါးဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မကြီးရေ... ဆွမ်းခံကိုယ်တော်တစ်ပါး ကြွလာတယ်။
ဆွမ်းလောင်းရအောင် ဆွမ်းနဲ့ဟင်း ထည့်ခဲ့ပါလား။ သမီး ခြံတံခါး
ဖွင့်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

ခြံတံခါးအနီးသို့ရောက်လာလေ၊ ဦးပွင့်လေးကိုတွေ့ဖူး
လေဟု စဉ်းစားရင်း...

“ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ ဒကာမလေး”

“ဪ... ကြည့်စမ်း... ဒီဦးပွင့်က”

တံခါးနားရောက်မှ အံ့ဩသွားသည်။

ဦးပွင့်က တခြားလူမဟုတ်ဘဲ နေဖို့နောင်ဖြစ်နေတာ

ကိုး။

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဆွမ်းခံကြွလာတာလား ဦးပွင့်”

၁၈၉

“အင်း”

“ဦးပွင့်... နှစ်တိုင်းဘုန်းကြီးဝတ်တာလား၊ ဒါကြောင့်
ဖိုးကတုံးလို့ခေါ်နေကြတာ။ ခုလည်းအခေါ်ခံရဦးမယ်”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

သူ့ရယ်နေ၏။

“သပိတ်ကြီးပိုက်လာတယ်ဆိုတော့ ဆွမ်းခံကြွတဲ့ဘုန်းကြီး
မှတ်လို့၊ အိမ်မှာ တစ်ခါတည်းဆွမ်းဘုန်းပေးသွားပါလား”

ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာဆက်တီပေါ်မှာ ဦးပွင့်လေးက
ထိုင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မြစ်မ်းရှင်က ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ လက်
အုပ်ချီလှား၏။

“မကြီး... ဘုန်းဘုန်းကို အိမ်မှာပဲဆွမ်းကပ်လိုက်တော့
မယ်။ အဲဒီလိုရတယ်မဟုတ်လားဘုန်းဘုန်း”

“နေပါစေ၊ ဒီနေ့နောက်ဆုံးနေ့ပဲ။ မနက်ဖြန်လူထွက်မှာ”

“အိမ်မှာ ဆွမ်းစားလို့ရတယ်မဟုတ်လား...။ ဒါနလေး
မြောက်သွားအောင်”

၁၂၈ ဇွဲ ဥက္ကရာဇေဟ

“ကျောင်းရောက်မှ ဆွမ်းစားတာကောင်းပါတယ်။ အခု စောသေးတယ်။ ကိုးနာရီပဲ နှိုသေးတယ်။ မနက်အာရုံဆွမ်းလည်း အိမ်ကကြက်သားပလာတာ စားထားတာ၊ ဇိုက်ကိုနှင့်နေတာ၊ မဆာသေးဘူး”

“နှစ်တိုင်းဘုန်းကြီးဝတ်တာပဲလား”

“သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ပထမနှစ်က အဘွားက ဝတ်ခိုင်းလို့ မနှစ်က ကုသိုလ်ကံညွှန်လို့တဲ့။ အမေက ဘုန်းကြီးဝတ်ခိုင်းတယ်။ ဒီနှစ်က လေးလေးက သူတစ်ယောက်တည်းပျင်းလို့ဆိုပြီး အတင်းဆွဲခေါ်တာနဲ့ ဝတ်ရပြန်ရော။ ခုနှစ်ရက်ဝတ်ရတာ ခုနှစ်နှစ်လောက်ထင်တယ်။ ပျင်းလိုက်တာ။ ညကျတော့လည်း ဗိုက်ဆာတယ်”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

မြစိမ်းရှင် ရယ်သည်။

“ဗိုက်ဆာရင် အချိုရည်များများသောက်ပေါ့”

“အချိုရည်တွေလည်း ကပ်လိုက်ထားသောက်တာ။ မနေ့ကတော့ ရေခန်းကြမ်းပဲသောက်တာ။ နေလို့ကောင်းတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အခု တပည့်တော်တို့အိမ်ပြီးရင် တခြားအိမ်တွေကိုရော ဆွမ်းခံကြဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း... ကျောင်းကိုပဲ တန်းပြန်တော့မှာ။ မနေ့ကတော့ ဈေးထဲသွားတာ။ ဆွမ်းရော၊ ဆပ်ပြာနဲ့မုန့်တွေရော လှူလိုက်ကြတာများ။ သရာတော်က ပြန်လှူခိုင်းတာပေါ့”

မကြီးဟု မြစိမ်းရှင်ခေါ်နေသော မကြီးခင်က သပိတ်ကို လာယူသည်။

“ခဏနော်... ဘုန်းဘုန်း”

မြစိမ်းရှင်ကပြောပြီး မကြီးခင်နှင့်အတူ မီးဖိုခန်းသို့လိုက်သွား၏။

“ဘာဟင်းတွေခုတ်ထားလဲ မကြီး”

“ငါးသလောက်ပေါင်းထားတယ်။ မုန့်လာဥချဉ်ရည်”

“ဟုတ်ပြီ... အဲဒါတွေ အကုန်ထည့်ပေးမယ်။ ဆွမ်းဟင်းခွက်ငါးခွက် အကုန်ထည့်ပေးလိုက်”

“ငါးရုံခြောက်ကလေး မီးဖုတ်ဆီဆမ်းပြီး ထည့်လိုက်ဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၂၉

မယ်။ ကော့ပြောနေလိုက်ဦး...။ ပန်းသီးခွံ ငှက်ပျောသီးလည်း
လောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မကြီး... ကျေးဇူးပဲ”

“လှူတာပဲ... ကျေးဇူးတင်ဖို့မလိုပါဘူး”

“ဒီအိမ်ကလူတွေက အလှူအဟန်း အရမ်းရက်ရောတာ။
ဦးပဉ္စင်းတော့ အပြန် သပိတ်အလေးကြီးသယ်ရမှာ။ မနက်ဖြန်
လူထွက်တော့မယ်လား။ နို့မဟုတ်ရင် နေ့တိုင်း ဆွမ်းလာခံလို့ရ
တယ်”

“လူထွက်ပြီးတော့ နေ့တိုင်းလာလည်လို့ရတာပဲဟာ”

နေမျိုးနောင် ရယ်ရင်းပြော၏။

“ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့ တော်တော်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။ တစ်
သက်လုံးဝတ်နေပါလား”

“ဟာ... အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့။ ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့
စိတ်က တခြားရောက်နေတော့ ငရဲကြီးတယ်။ ခုချက်ချင်း လူထွက်
ချင်စိတ်ပေါက်နေတာ”

“ဘုန်းဘုန်းကလည်း ကုသိုလ်ရတဲ့အလုပ်ကိုများ”
“ဒါနဲ့ ဘယ်သွားနေတာလဲ။ ခရီးထွက်တာကလည်း ကြာ
သား”

“ဗုဒ္ဓဂါယာကိုပါ”

“ဪ... စက်ပူဆိုလားလို့ပါ”

“အဲဒီကိုလည်း သွားရဦးမယ်။ ခုတော့မဟုတ်သေးပါဘူး”

ဦးပဉ္စင်းလေး ရှင်နာရဒခေါ် နေမျိုးနောင်၊ ကျောင်းသို့
ပြန်လာသောအခါ သပိတ်ထဲမှာ ဆွမ်းနှင့်ဟင်း၊ အချိုခန့်တွေ ပြည့်
လှုံနေသဖြင့် လေးလံစွာသယ်ဆောင်ခဲ့ရလေသည်။

အခန်း (၁၅)

မြစိမ်းရှင်ဘဝမှာ မွေးစားဖခင်ဦးဉာဏ်ရှင်၊ မွေးစားမိခင် ဒေါ်ခင်မမကိုနှင့်နေရသည့်နေ့များသည် အစစအရာရာပြည့်စုံ၍ အေးချမ်းမှုအရှိဆုံးဟုဆိုရမည်။

ဦးဉာဏ်ရှင်က မိုးကုတ်မြို့ဇာတိဖြစ်ပြီး မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကျောက်မျက်ရတနာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ဒေါ်ခင်မမကလည်း မန္တလေးမြို့မှ ရွှေကုန်သည်မျိုးရိုးမှဆင်းသက်လာသည်။

ဒေါ်ခင်မမ၏အစ်ကိုနှစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်

လုပ်ပြီး ဟိုမှာပင်အခြေချသွားကြကာ အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရရှိမည့် အမွေဆိုင်အိမ်ကြီးနှစ်လုံးကို နိုင်ငံခြားသားများအား ငှားထားလေသည်။

အိမ်ငှားသည့်ငွေများနှင့်ပင် ဒေါ်ခင်မမတို့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနိုင်ကြသည်။

ဦးညွှန်ရှင်တို့လင်မယားမှာ ဘာသာတရားကို လွန်စွာပင် လေးစားလိုက်နာ ရှိသေကောင်းရှိုင်းကြပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာသလောက် ကြွားကြွားဝါဝါမနေတတ်။ ခိုးခိုးသားသား ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်နေထိုင်ကြသည်။

ဦးညွှန်ရှင်တို့လင်မယားသာ အေးဆေးသည်မဟုတ်။ အိမ်မှာရှိသည့်အလုပ်သမားတွေလည်း ရိုးသားအေးဆေးပြီး သွေးသားရင်းချာမိသားရသဖွယ် ဝတ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းဖြစ်ကာ အလှူအတန်းဝါသနာပါသည်။ စေတနာကောင်းသည်။ စိတ်ထားမြင့်မြတ်ကြသည်။

မြစိမ်းရှင်ရောက်လာခြင်းအတွက် မည်သူမျှပြောခြင်းမရှိ။

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နွေးထွေးစွာကြိုဆိုကြသည်။ ဂရုစိုက်ကြသည်။

ဦးညွှန်ရှင်တို့လင်မယား ခရီးထွက်နေလျှင် မြစိမ်းရှင်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကအလုပ်သမားတွေနှင့်ကျန်ခဲ့သည်။

အိမ်မှာ ဒေါ်ခင်နှင့်သမီး မကြီး၊ မငယ်၊ ကားမောင်းသူနှစ်ယောက်၊ ခြံစောင့်ဖိုးနီစသဖြင့် အမြဲရှိနေတတ်၏။

သည်အိမ်ရောက်မှ မြစိမ်းရှင် စိတ်ချမ်းသာယောင်ရွှင်လာ၍ ပိုပြီးအလှတွေတိုးလားသည်ထင်ရဲ့။

မြစိမ်းရှင် ကျောင်းသွားဖို့ ရိုးရိုးလေးပြင်ဆင်ဝတ်စားထားတာကိုပင် အိမ်မ မကြီး၊ မငယ်တို့ငေးကြည့်နေတတ်ကြသည်။

ကျောင်းရောက်တော့လည်း ကျောင်းမှာ မြစိမ်းရှင်အနားမှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်တတ်ကြသည့်ယောက်ျားတွေ အများကြီး။

နာမည်ကြောင့်လည်း လူစိတ်ဝင်စားသည်။ ရုပ်ရည်က ထူးခြားစွာလှပမှုကြောင့်လည်း နာမည်ကြီးသည်။

ပထမနှစ်တုန်းကတော့ တောကတက်လာသည့်ပုံစံနှင့် သိပ်မထူးခြားသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် ဒီလောက်လူသိ

မပျားသေး။

ဒုတိယနှစ်ရောက်တော့ မြစ်မီးရှင်၏ဒီရိုင်းက ပြောင်းလဲ

သွားသည်။

အထူးသဖြင့် မြစ်မီးရှင်နာမည်ကြီးတာ ဆံပင်ကြောင့်ဖြစ်

မည်။

ဆံပင်က သန်စွမ်းတောက်ပြောင်ပြီး တင်ပါးထိရောက်

အောင် အရှည်ထားသည်။

ယခင်က ဆံပင်ကိုတစ်ပတ်လျှီလုပ်ထားသည်။

ယခု ပြော့စဉ်းအောင်ပြုပြင်ထားပြီး ဖားလျားချထား
သဖြင့် ဆံပင်၏လှပခြင်းမှာ မိန်းကလေးချင်းပင် အားကျစရာဖြစ်
နေသည်။

ကသားကလည်း ဖြူဝင်းစိုပြည်၊ အနာတစ်ကံ၊ ဖဲ့တစ်
ပေါက်မပစ္စိသဖြင့် ဘခြားမိန်းကလေးတွေထက် လှပကျော့ရှင်းနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်ကောင်ကျော့လေးတွေနှင့် မျက်ဆံနက်နက်၊ မျက်

တိမ်ကျယ်ကျယ်၊ မျက်ဝန်းလှလှလေးသည် ဆွဲဆောင်မှုအားကောင်း
နေ၏။

ဘာမှပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိပါဘဲ သဘာဝအတိုင်း လှပနေ
တာကိုက ပြင်ဆင်ထားသူတွေထက် ပို၍ထူးခြားစွာလှနေလေသည်
မဟုတ်လား။

သည်အလှအပကို ခံစားရင်ခန့်တတ်သော ယောက်ျား
လေးတွေအထဲမှာ နေမျိုးနောင်တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ပေါ့
နော်။

ထို့ကြောင့် နေမျိုးနောင်သည် ဒုတိယနှစ်စတင်ပြီး နှစ်
လအကြာမှာ သူ၏အချစ်ကိုရင်ဖွင့်ပြလိုက်လေသည်။

ကံကောင်းထောက်ပစ္စာပင် မြစ်မီးရှင်တို့ပြန်ပျက် မမျှော်
လင့်ဘဲရလိုက်လေသည်။

မြစ်မီးရှင်အနေနှင့်ကလည်း ရိုင်းဝိုင်းလည်၍နေသော
ယောက်ျားလေးတွေကြားမှာ သည်တစ်ယောက်ကိုသာ ရင်ခန့်မိ
ကာ ရင်းနှီးငွေ့ထွေးခွာ ကြင်နာစိတ်ဝင်မိလေသည်။

မြန်မြန်တုံ့ပြန်မိတာကလည်း နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရခြင်းကြောင့်ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဪ... ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဒီလိုကိုး။ ကျုပ်တို့ကို တောင် မတိုင်ပင်ဘူးနော်”

ခင်မေစုက မြစ်မ်းရှင်တို့နှစ်ယောက်အတူတူတွဲ၍ ကန်ပေါင်မှာ လမ်းလျှောက်နေတာတွေ့သဖြင့် ကျောင်းသို့အရောက်တွင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ချမ်းမြေ့ကြည်နှင့် နန်းအိမ်ရွှေက ခင်မေစုပြောတာကို နားမလည်သလိုငေးကြည့်နေ၏။

မြစ်မ်းရှင် ပါးချိုင့်ကလေးခွက်ဝင်အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ရှင်တို့ကို မပြောမိဘူး။ အဲ... ကြိုပြီးမတိုင်ပင်မိတာပါ။ ပြောတော့ပြောမလို့။ အခုကိစ္စက မမျှော်လင့်ဘဲ...”

“ဘာကိစ္စလဲဟ”

“သူနဲ့နေမျိုးနောင်ကို ကျုပ်တွေ့လာလို့”

“ဟုတ်လား”

“ထင်သား... ဒီလိုအခြေအနေမျိုးထိရောက်မယ်လို့”

“ကဲ... မြစ်မ်းကို စစ်ဆေး။ ဘယ်ကဘယ်လို ဒီလောက်အထိ တိုးတက်လာတယ်ဆိုတာ”

“သူနဲ့ နေ့တိုင်းဖုန်းပြောဖြစ်တယ်။ သူ ကျွန်မအဖေပါ ဝိတ်ဝင်စားမှုရှိနေတာ သိတယ်။ ဒီလောက်အထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အဖြေပေးမိလိမ့်မဟုတ်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မထင်မိဘူး...။ အဲ... သြတယ်”

“အမယ်... သူကများ”

“တစ်နေ့ကလေ နောက်ဆုံးနှစ်က ကိုတင်မောင်ကြည်က ကျွန်မနောက်က အတင်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုအဖြေပေးဖို့ကြောင်း၊ သူ့အချစ်ကိုလက်ခံဖို့အကြောင်းပြောနေတာ အိမ်ကကားလည်း မလာသေးဘူး။ ရှင်တို့လည်း စောစောပြန်သွားတယ်မဟုတ်လား”

“မှားပါတယ်... ကျွန်မတို့”

“အဲဒါ... ကိုတင်မောင်ကြည် အတင်းတွယ်ကပ်နေတာ ကြောက်လို့ ကိုနောင်လည်း အနားရောက်လာရော အဲဒါ ကျွန်မ ရည်းစားလို့ပြောပစ်လိုက်တယ်”

“ဪ... တော်တော်ကောင်းတယ်။ ကိုတင်မောင်ကြည် အကပ်မခံချင်လို့ ဟိုတစ်ယောက်ကိုပြေးကပ်တာပေါ့။ ကောင်းလေ စွ... ကောင်းလေစွ”

“ဒါနဲ့ပဲ နေမျိုးနောင်နဲ့ရှင် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြရော လား”

“အင်း”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ကိုကြိုတင်အသိမပေးတဲ့အတွက် အပြစ် ပေးရမှာပေါ့”

“ပေးလေ... ဘယ်လိုမှကျေနပ်မှာလဲ”

“တို့သူငယ်ချင်းကို သနားပါတယ်။ အပြစ်ဒဏ်ကြီးကြီး မပေးရက်ပါဘူး။ တို့တွေကိုထမင်းကျွေး”

“ကောင်းပြီလေ... မနက်ဖြန် ဆရာမဒေါ်ခိုင်ခိုင်ထွေး

မလာဘူးလို့ကြားတယ်။ ကလပ်(စ်)စောစောပြီးရင် ထမင်းသွား စားကြတာပေါ့”

မြစ်မီးရှင်က လွယ်လွယ်ကူကူပင် ထမင်းကျွေးဖို့ကတိပေး လိုက်သည်။

အသန်း (၁၆)

“ဟေ့... ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ ဘယ်သူလဲလို့”

ညိုမိဝင်းက ဖြူနှင်းဝေ၏လက်ကို တံတောင်နှင့်တွတ်ရင်း
ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

ဖြူနှင်းဝေ ဖျပ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါ့... ဖိုးကတုံးနဲ့ တောသူကြီးသမီး တွဲနေပါလား”

“ဖိုးကတုံးက မကတုံးတော့ပါဘူး။ ဆံပင်တွေရည်နေပြီ။
သူတို့နှစ်ယောက်တည်းဟာ။ ဒါဆိုကြားရတဲ့သတင်းခိုင်လုံသွားပြီ”

၉ ၅ ၉

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချောကလျာက ပြောလိုက်၏။

“ကြည့်ပါဦး... ဘာဝယ်နေကြတာလဲလို့”

ဆိုင်အကွယ်ကနေပြီး နေမျိုးနောင်နှင့် မြစိမ်းရှင်တို့ကို

တိတ်တဆိတ်ကြည့်နေကြသည်။

စူပါဝမ်းရွှေပင်စင်တာထဲမှာဖြစ်၏။

“အရုပ်တွေ လိုက်ကြည့်နေတယ်ဟ”

ဖြူနှင်းဝေက မျက်တောင်မခတ်လိုက်ကြည့်နေသည်ဖို့ မြစိမ်းရှင်၏လက်တစ်ဖက်ကို နေမျိုးနောင်က မလွှတ်တမ်းကိုင်ထားသည်ကို မြင်နေရ၏။

မြစိမ်းရှင်က နို့စိမ်းရောင်လီနှင့်သား ဇာဖောက်ထားသော အင်္ကျီကို နို့စိမ်းရောင်တွင် အနက်ရောင်ပန်းပွင့်သေးသေးလေးများ ပါသည့်ထဘီပျော့ပျော့ကလေးနှင့်တွဲ၍ဝတ်ထားသဖြင့် လူက နုမတ်ပြီး ခါးသေးသေး၊ တင်ကားကား ကိုယ်လုံးလှလှကလေးမှာ ပို၍ပေါ်လွင်နေတာ မနာလိုစိတ်တောင်ဝင်မိပါ၏။

မိတ်ကပ်လည်းမလိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းနီလည်းမဆိုးဘဲ၊ သဘာဝ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပင်ကိုအတိုင်း လှချင်တိုင်းလှနေတာကိုက မိန်းကလေးချင်းပင် ငေးကြည့်ချင်စရာ။

နေမျိုးနောင်ကလည်း ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားကာ လန်းနေပါလား။

ဖြူသွတ်နေသော ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နားမှာ ခေါက်ထားသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီပြာဖျော့ဖျော့ဝတ်ထားသဖြင့် မြင့်မားသောအရပ်အမောင်း၊ ကျစ်လျစ်သောကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ယောက်ျားပီသစွာကြည့်ကောင်းနေ၏။

“ဖိုးကတုံးက လန်းနေတာ၊ ကိုးဇိုးယားမင်းသားနဲ့တောင် တူနေသေးတယ်”

ညိုမိဝင်းက ပြောလိုက်၏။

“ဟိုမှာ အရပ်မဝယ်တော့ဘူး၊ ထွက်သွားပြီ”

“လိုက်ကြည့်ရအောင်”

“ဂျေဒိုးနှစ်ထဲ ဝင်သွားပြီ”

“တကယ်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းကိုး၊ နန်းအိမ်ရွှေတို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

YULE

မပါဘူးနော်”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မြူနင်းဝေခါရင်ထဲမှာ ကျွဲငြီးတိုချင်သလိုဖြစ်သွား၏။

ဆိုင်ထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားမလိုလုပ်ကြပြီးမှ ညှိမိဝင်းက မကောင်းပါဘူးဆိုသဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် မြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ဘယ်အချိန်က သူတို့ပြေလည်သွားလဲမသိဘူးနော်။ သူတို့အုပ်စုက တော်တော်ပျောက်နေတာ”

“သူတို့ကပျောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့က ကလပ်လစ်နေတာလေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“မြစိမ်းရှင်ကို တောသူကြီးသမီးလိုခေါ်မနေပါနဲ့တော့။ သူ့တိုင်က အခုအရမ်းပိုက်နေတာ။ ငါတို့အဲလိုခေါ်တာကို အော်စကာတို့ကတောင် မနာလိုလို့ပြောတာတဲ့”

ယွန်းဝတီအေးကပြောသည်။

“အော်စကာကလား”

“အင်း”

“သူက ချမ်းမြေ့ကြည်ကိုလိုက်နေတာကိုး။ ချမ်းမြေ့ကြည်ကလည်း တော်တော်လှနေတာ”

“သူတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်က ထူးခြားတယ်နော်။ နန်းအိမ်ရွှေဆိုလည်းကြည့်... ဘာမှလည်းမပြင်ထားဘူး။ ဆံပင်အရှည်ကြီးကို ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ပြီး ဒီအတိုင်းချထားတယ်။ အဝတ်အစားဝတ်တော့လည်းမိုးရိုးကြီး”

“အေးလေ... အင်္ကျီအဖြူ နေ့တိုင်းဝတ်တယ်”

“အဲဒီလိုမပြင်တာတောင် သူ့ကိုကြွေးနေတဲ့ယောက်ျားတွေက အပျံ့စားတွေ”

“အေးလေ... ဒေါက်တာအောင်ထွန်းကလည်း သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေတာတဲ့”

“ယောက်ျားတွေ ရွေးနေကြသလားမသိဘူး”

“သူတို့က မိုးရိုးလေးနေသလိုလိုနဲ့ ယောက်ျားတွေကို ဆွဲ”

ဆောင်နေကြတာဖြစ်မှာ”

“ဘာပဲပြောပြော စိုးကတုံးက ငါတို့လိုလူတပတလေးတွေ ကိုယ်ပြီး မြစ်မ်းပိုင်ကိုတွေနေတာတော့မကျေနပ်စရာပဲ”

“သူ့အဖော်တွေတာနေမှာပါ”

ဖြူနှင်းဝေ မခံချင်စွာပြောလိုက်လေသည်။

“အဘွား... ဟိုဘက်အိမ်ကို ကြာဆံ့ချက် ပို့ပေးရမယ် မဟုတ်လား။ သမီးသွားပို့လိုက်မယ်”

ဖြူနှင်းဝေ၏စကားကို အဘွားဖြစ်သူဒေါ်လှဝေက အံ့ဩ သွား၏။

ခါတိုင်းများဖြင့် ဘာမှခိုင်းလို့မရတတ်သောမြေးက အခု သူ့အလိုလိုလုပ်ပေးမည်ပြောလို့ပါလား။

ဒီနေ့ ဒေါ်လှဝေ၏ပွေးနေ့ဖို့ နံနက်အရက်အချိန် ဘုန်း

ကြီးကျောင်းသို့ ကြာဆံ့ချက်သွားကပ်သည်လေး။

အိမ်နီးချင်းတွေဝေဖို့လည်း ကြာဆံ့ချက်အများကြီးချက် ထား၏။

“အေး... ပို့လေ၊ ဟိုဘက်အိမ်အတွက်တဲ့။ ကြာဆံ့ချက် ထည့်ပေးလိုက်ပါ။ ဖြူနှင်း သွားပို့မယ်တဲ့။ ဟိုကုရင် နောင်နောင် နဲ့ရန်ဖြစ်မနေနဲ့ဦး။ အရွယ်တွေကြီးကုန်ကြပြီ။ ကလေးတုန်းကလို တွေတာနဲ့ရန်ဖြစ်မနေနဲ့နော်”

အကြောင်းသိမို့ အဘွားကမှာသည်။

ဖြူနှင်းဝေက ကြာဆံ့ချက်ထည့်ထားသောသုံးဆင့်ချိုင့်ကို ယူပြီး နေမျိုးနောင်တို့ခြံဘက်သို့လျှောက်လာခဲ့သည်။

နေမျိုးနောင်တို့ခြံနှင့် ဖြူနှင်းဝေတို့က ခြံချင်းကပ်လျက်လို့ ထင်ရသော်လည်း နေမျိုးနောင်တို့ခြံက ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာဖြစ်ပြီး လမ်းမဘက်မှပတ်ဝင်ရသည်။

ဖြူနှင်းဝေတို့ခြံက အတွင်းလမ်းဘက်မှဝင်ရ၏။

ခြံနှစ်ခြံကိုဝင်ရန်အတွက် ခွေးတိုးပေါက်ကလေးတော့ရှိ

သည်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပေါက်ကလည်း ချွံတွေနှင့်ပိတ်သွားပြီ။

နေမျိုးနောင်တို့မြဲက ကုန်းမြင့်ပေါ်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကလည်း ရှေးခေတ်က အိုင်အခုံဆောက်ထားခဲ့သောတိုက်ခံပျဉ်ထောင်အိမ် အကြီးကြီးဖြစ်သည်။

အိမ်က ကြာနေပြီဖြစ်၍ ပြင်ဆောက်ဖို့စီစဉ်သည်ကြား သော်လည်း ယခုထိပြင်မဆောက်ဖြစ်သေး။

ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍ဝင်လိုက်သည်။

အိမ်မှာအလုပ်လုပ်နေသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က သရက်သီးတွေနေလှန်းနေရာက ဖြူနင်းဝေဆီပြေးလာကြသည်။

“အစ်မ... ချိုင့်ကြီးနဲ့ မုန့်လာပို့တာလား”

“အင်း... နောင်နောင်ရှိလား”

“ရှိတယ်... လူကြီးတွေတော့ အပြင်သွားတယ်”

“အေး... ဒါဆိုရတယ်”

“ပေးလေ... ချိုင့်၊ လှယ်ပေးမယ်။ ဘာတွေလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကြာဆံ့ချက်ပါ”

မေသူနှင့်ငြိမ်းငြိမ်းတို့ ချိုင့်ယူပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားကြ၏။
ဖြူနင်းဝေက စည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။

ဇရာနယ်တစ်စောင်ကိုဖတ်နေသောနေမျိုးနောင်ကား တွေ့ရ၏။

“ဟင်း... ဘာတွေသဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေတာလဲ ဖိုးကတုံးရဲ့”

“ဖိုးကတုံးလို့မခေါ်နဲ့။ ငါ ကတုံးမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အဘွားမွေးနေ့ ကြာဆံ့ချက်လာပို့တာ”

“ကြာဆံ့ချက်... ဟွန်း... ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲလေး ဘာလေးလုပ်ပါဟာ။ ကြာဆံ့ချက်မကြိုက်ဘူး”

“သိတယ် နင့်အကြောင်း၊ ဟဲ့... နင်နဲ့ပြစ်မိန်းရှင် ပြေလည်သွားကြပြီမဟုတ်လား”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာစိတ်ကူးနဲ့ သူ့ကိုသွားကြိုက်ရတာလဲ။ နင်အပျော်တဲ့ တာလား”

နေမျိုးနောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

“ငါ့ကိုဘယ်လိုလူမှတ်လို့လဲ”

“ဒီလောက်ပျံ့ပျံ့လန့်လန့်တွေများနေတာကို ဘာစိတ်ကူး ပေါက်ပြီး အဲဒီတိုက်ဂေါက်ကို နင်သွားကြိုက်တာလဲလို့ ညှိမိကတောင် ပြောနေတယ်”

“ညှိမိကပြောတာလား။ နင်ကပြောတာလား”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ငါလည်း အံ့ဩလို့ ငါ တစ်ခါက နင်ကိုပြောမိတာနဲ့ နင်လိုက်ရောလား”

“ဘယ်သူပြောလို့မှလိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့သဘောနဲ့ငါ”

ဖြူနှင်းဝေ ပခုံးတွန့်ပြီးပြုံးနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မေသူနှင့်ငြိမ်းငြိမ်းက ချိုင့်ကိုပြန်လာပေး၏။

စားပွဲပေါ်မှာ ကြာဆံ့ချက်ပန်းကန်လုံး ချပေးထား၏။

“ကိုနောင် သောက်ချင်သောက်နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောပြီး မေသူတို့ ခြံထဲပြန်ဆင်းသွား၏။

သရက်သီးများ အကြောက်လွန်းရပေဦးမည်။

“ကြာဆံ့ချက်မစားချင်ရင် ငါတို့အိမ်လိုက်ခဲ့ပါလား။ အိမ် မှာမုန့်တွေအများကြီးရှိတယ်။ ဆင်းခွစ်ချိလည်းလုပ်ထားတယ်”

“တော်ပြီ... မနက်က ထမင်းနဲ့ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း စားထား တာ မိုက်တင်းနေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ငါပြန်တော့မယ်”

“ရော... မပြန်ခင် ဒီကြာဆံ့ချက်ပန်းကန် ထမင်းစား ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်သွားထားပေးလိုက်၊ အုပ်ဆောင်းထဲထည့် ထား”

“နင်က ငါ့ကိုခိုင်းတာပေါ့လေ”

“မလုပ်ပေးချင်လည်းနေ”

“လုပ်ပေးရတာပေါ့...။ တော်တော်မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့ အကောင်”

နှုတ်ခမ်းလေးစု၍ မကျေမနပ်ပြောလိုက်သော်လည်း ကြာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆဲချက်ပန်းကန်ကို ထမင်းစားခန်းဆီသို့ယူသွားပေးလိုက်၏။

နေမျိုးနောင်တို့အိမ်တွင် ဧည့်ခန်းနှစ်ခန်းရှိသည်။

အိမ်အဝင်ဝ တံခါးမကြီးတွင်ရှိသောဧည့်ခန်းမှာ ကြိမ်ဆက်တီများထားသည်။

စာအုပ်ခီရိုတွေလည်းရှိသည်။ ထိုအခန်းဘေးတွင် နောက်ထပ်ဧည့်ခန်းတစ်ခုရှိ၏။

ထိုဧည့်ခန်းထဲတွင် ဆိုဖာဆက်တီများထားပြီး အမြဲတန်းတံခါးပိတ်ထား၏။

ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်းများလာမှ တံခါးဖွင့်၍ ဧည့်ခံလေသည်။ ထိုအခန်းသေးတွင် အပေါ်သို့တက်သောလှေကားကြီးရှိ၏။

ဖြူရှင်းဝေက ကြာဆဲချက်ပန်းကန်သွားထားရင်း အမှတ်မထင် လှေကားဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ရုတ်တရက်အံ့ဩသွားရခြင်းမှာ လှေကားပေါ်သို့တက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွားသောတစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ကြာဆဲချက်ပန်းကန်ကို ထမင်းစားပွဲပေါ်တင်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ပြန်အထွက်တွင် လှေကားသို့လည်ပြန်ကြည့်လိုက်သေး၏။

“ခပ်... ခပ်... ခပ်...”

ရယ်သံသဲ့သဲ့လေး ကြားရသည်။

ထို့ကြောင့် လှေကားခြေရင်းမှာရပ်ပြီး အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်သည်။

အပေါ်မှ သူ့ကိုင်ကြည့်ပြီးနောက် ပြေးထွက်သွားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျက်နှာကို သေချာတွေ့လိုက်ရ၏။

“အပေါ်မှာ ဘယ်သူလဲ”

စာဖတ်နေသောနေမျိုးနောင်အား မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူမှ... ရှိဘူး။ အားလုံးအပြင်သွားတယ်”

“အပေါ်ကိုတက်သွားတာ တစ်ယောက်တွေ့လိုက်တယ်”

“ကြောင်မနေနဲ့...။ အပြင်မှာ မသူတို့ အလုပ်လုပ်နေကြ

တယ်။ မတွေ့ဘူးလား”

ဖြူနှင်းဝေမျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး စဉ်းစားတွေဝေသွား၏။

“ရယ်သံတောင်ကြားရတယ်...။ ဧည့်သည်ရောက်နေ

သလားလို့”

“ဘယ်ဧည့်သည်မှမရှိဘူး”

ဖြူနှင်းဝေ စိတ်တိုသွား၏။

မပြောချင်လည်းနေပေါ့ဟုဆိုပြီး ချိုင့်ကိုဆွဲ၍ အပြင်သို့

ထွက်လာခဲ့သည်။

မေသူနှင့်ငြိမ်းငြိမ်းတို့ သရက်သီးတွေ နေလှန်းနေသော

အနီးလျှောက်သွားပြီးမေးလိုက်၏။

“အိမ်မှာ ဘယ်သူရှိသေးလဲ”

“ကိုနောင်ပဲ ရှိတာလေ”

“တခြားဧည့်သည်ရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

သေချင်ရောပဲ။

မိမိမျက်စိကပဲ မကောင်းတာလားတွေးရင်း ဖြူနှင်းဝေ

အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေသည်။

အသံ (၁၇)

“မြစ်မီး... စာမေးပွဲပြီးရင်ဘယ်သွားချင်လဲ”

ဒီအနု ဂုဏ်ယုနစ်ဝက်စာမေးပွဲကြီးဖြေရမည့် နောက်ဆုံး
နေ့ဖြစ်သောကြောင့် နေ့မျိုးနောင်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်မှမသွားချင်ပါဘူး”

“ဟာ... အဲလိုမပြောနဲ့လေ။ စကားတေးတေးဆေးဆေး
ပြောရအောင်။ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလား”

“ရုပ်ရှင်ရုံက စကားတေးတေးဆေးဆေးပြောလို့ရလား”

၀ ၂ ၀ ၂ ၀

“ဟုတ်သား”

နေမျိုးနောင်ပြောရင်းမှ မြစ်မ်းရှင်အား နှိမ်းထင်စွာကြည့်
နေသည်။

ကိုယ့်ချစ်သူလေးကို အယ်လိုကြည့်ကြည့်လှနေတာပါလား
လို့တွေးကာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်ကြည့်နေတာလဲ။ စာတော့ပကျက်
ဘဲနဲ့”

“စာက ကျက်ပြီးသွားပြီ။ စာမေးပွဲခန်းထဲမဝင်ခင် အား
ဆေးသွင်းသွားတာ”

“ဘာအားဆေးလဲ... သွား”

မြစ်မ်းရှင်က မျက်စောင်းစေ့စေ့ထိုးရင်းပြောလိုက်၏။

စာမေးပွဲခန်းထဲဝင်ခါနီးမှ စာအုပ်ကြီးတတိုင်ကိုမြင်ဖြင့် စာ
ကျက်လို့မပြီးနိုင်တာမျိုး နေမျိုးအောင်အယ်တော့မှမလုပ်။

မနေ့ကလည်း တစ်နေ့လုံးကျက်သည်။

ခုလည်းကျက်။ မနက်စောစောလည်းကျက်ပြီးပြီး

ကျောင်းသို့လာကတည်းက ခေါင်းရှင်းပြီး စိတ်လက်ပေါ့
ပါးစွာထွက်လာခဲ့သည်။

“စာတွေရပြီလား... ကျက်ဦးလေ”

မြစ်မ်းရှင်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့ဘူး... ဘာလုပ်မှာလဲ ထပ်ခါထပ်ခါကျက်၊
ခေါင်းပူတယ်”

နေမျိုးနောင်ကပြောပြီး မြစ်မ်းရှင်နှင့် တိုးကပ်၍ရပ်လိုက်
၏။

မြစ်မ်းရှင်၏လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ထားသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သူဝယ်ချင်းတွေနှင့်ထိုင်နေသော ဖြူရှင်း
ဝေသည် စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်၏။

“ဟော်ပြီ... မကျက်တော့ဘူး၊ ဟိုမှာကြည့်ဦး။ နောင်

နောင်တစ်ကောင်အဖြစ်သည်းနေတာ မျက်စိကိုနောက်ရော”

“နင်ဘာလို့ကြည့်နေလဲ၊ အတွဲဆိုတာဒီလိုပဲဟာ”

“နောင်နောင် တခြားတစ်ယောက်နဲ့တွဲရင် ငါကြည့်လို့ရ

သေးတယ်။ သူနဲ့မှတွဲရတယ်လို့”

“စိတ်ပုပ်မ... ဘာဖြစ်လဲ သူ့ဘာသူ သူ့တွဲတာ”

ဖြူနှင်းဝေက မြစ်မ်းရှင်နှင့် နောင်နောင်အတွဲကို တယ်လို ကွဲအောင်လုပ်ရမလဲအကြံထုတ်နေသေးသည်။

စာမေးပွဲဖြေပြီးသောအခါ ဖြေနိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဖြေနိုင်သည်ဖြစ်စေ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ၏ရင်ထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်သွားကြသည်မို့ ဆူညံစွာရှိနေကြသည်။

နေမျိုးနောင်က စာမေးပွဲဖြေဆိုသည့်အခန်းဝမှနေ၍ မြစ်မ်းရှင်အားခေါ်ခဲ့သည်။

“ကျောင်းတွေပိတ်တော့မတွေ့ရတော့ဘူး။ လွမ်းနေရမှာကွာ”

“အဖြစ်က သည်းလိုက်တာ... ဖုန်းအမြဲဆက်နေတာပဟာ”

“ခရီးထွက်ဦးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်... စင်္ကာပူကိုသွားမယ်။ အလည်သဘော

မျိုးပါ”

နေမျိုးနောင် နှာခေါင်းရှုံ့သွား၏။

“ဘာလို့နှာခေါင်းရှုံ့တာလဲ”

“မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့”

“ခဏလေး မတွေ့ရတာများ”

“ဟဲ့... နောင်နောင်”

ရုတ်တရက်အနားသို့ ဖြူနှင်းဝေရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ”

“ဟိုနေ့က နင်အိမ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်တာ၊ ငါလာတော့ အပေါ်တက်ပုန်းတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားလို့ မေးလိုက်သောဖြူနှင်းဝေအား မြစ်မ်းရှင်ရော နေမျိုးနောင်ပါ နားမလည်သလိုကြည့်သည်။

“နင်တို့အိမ်မှာ လူကြီးတွေလည်းမရှိဘူး။ အဲဒီကောင်မလေးက အပေါ်တက်ပြေးတော့ နင်နဲ့ဘာပတ်သက်လဲ”

“ဘာမှမပတ်သက်ဘူး...။ ဘာဘော့လာပြောနေတာလဲ မသိဘူး”

“ခုမှစွန့်ကြောင်ကြောင်လုပ်နေပါနဲ့၊ ဝါက သေချာတွေ့တာ။ ငါ့ကိုညာလို့ရေးဘူး”

ဖြူနင်းဝေ သူပြောချင်တာပြောပြီး ဆက်ဆံလှည့်ထွက်သွား၏။

“သူပြောတဲ့ကောင်မလေးက ဘယ်ငယ်”

“ဟာ...။ စာလကားလျှောက်ပြောနေတာ။ ဖြူနင်းက အဲဒီလိုပဲ”

“သူသေချာမြင်တာတဲ့”

“သရဲတွေ့တာဖြစ်မှာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်...။ ကိုယ်တို့အိမ်မှာ သရဲရှိတယ်။ တွေ့တဲ့လူတွေ့တယ်။ ကိုယ်တော့မတွေ့ပါဘူး”

“တကယ်...။ တကယ်ဟုတ်လား...။ သရဲရှိလား”

“ပြောကြတာပါ။ လူကောင်မလေးမရှိဘဲ ဖြူနင်းက တွေ့ပါတယ်ဆိုတော့ သရဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ကိုနောင် ဘုရားရှိခိုးရဲ့လား”

“ဟောဗျာ...။ ဘုရားရှိခိုးတာပေါ့။ ညဆို ဘုရားခန်းထဲမှာ လေးလေးနဲ့ကိုယ် အတူတူတရားထိုင်တာ”

“သာဓု...။ သာဓု...။ သာဓု...။ တကယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ညာရမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ တရားထိုင်တာ အကြာကြီးတော့မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်ငါးမိနစ်ပေါ့၊ ပြီးရင် မေတ္တာဘာဝနာပွားတယ်”

“ကောင်းလို့...။ ဟာ...။ တကယ်လိမ္မာတာပဲ”

ထို့နောက် ငြိမ်းရှင်၏ကားနားအထိ နေမျိုးနောင်လဲက ပို့ပေးလေသည်။

အပန်း (၁၈)

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူတို့ဘဝ လေးနှစ်တာ
အချိန်ကလေးသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့်ကုန်လွန်ခဲ့တာ ခဏလေး
ဟုထင်ရသည်။

နေမျိုးနောင်သည် ဘွဲ့ရပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် နိုင်ငံခြား
သင်္ဘောလိုက်ခဲ့၏။

မြစ်မိုးရှင်ကတော့ ကျောက်မျက်ရတနာ ဒီပလိုမာသင်
တန်း ဆက်တက်နေခဲ့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဦးညွန့်ရှင်က ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီတည်ထောင်ထားရာ
ထိုကုမ္ပဏီမှာပင် မြစ်စိမ်းရှင်ကလွယ်ခဲ့ရ၏။

မြစ်စိမ်းရှင်ဘဝက လေးချမ်းသာယာနေပါသည်။

လေးနှစ်တာအတွက် အသင်ခဲ့ရတော့လည်း မြူနှင်းဝေ
တို့နှင့် မြစ်စိမ်းရှင်မှာ သဘောထားတိုက်ဆိုင်တာ၊ မတိုက်ဆိုင်တာ
တွေအပယ်ထား။ မခေါ်ချင်ဘဲလည်းမနေရ၊ ခေါ်ကြပြောကြနှင့် သ
ယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဟစ်နေ့ မြူနှင်းဝေနှင့် နိုင်ငံခြားဧည့်သည်နှစ်ဦး မြစ်စိမ်း
ရှင်တို့ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီရောက်လာသည်။

ဝယ်ယူလိုသောကျောက်စိမ်းရုပ်တုများအား စုံပေးခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ကိုးနှင့်ဆိုက ဘာတွေကြားသေးလဲ။ အဆက်အသွယ်
ရလား။”

“မပယ်ကမ်းခါလောက်တော့ ဖုန်းဆက်တက်ပါကယ်”

“အိပ်မက်ပေါက်တယ်။ အိပ်မက်မကောင်းလို့ပဲ ကိုရောက်

က ပြောင်ပြောင်လက်လက်အဝတ်အစားတွေနဲ့ သူ့အိမ်က ပေါ်တီ
ကိုအောက်မှာရပ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား”

မြူနှင်းဝေ၏စကားကြောင့် မြစ်စိမ်းရှင်ရင်က ထိတ်ခနဲဖြစ်
သွား၏။

“ပြီးတော့ အဖြူရောင်အင်္ကျီရည်ကြိုးဝတ်ထားတဲ့ အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်က သူ့နောက်ကရောက်လာပြီးတွဲခေါ်သွားတယ်”

“ကင်”

“အဲဒီတွဲခေါ်တဲ့အမျိုးသမီးရဲ့ပုံစံက... ခဏအကြာမြင်ဖူး
တယ်။ ကိုရောင်အိမ်မှာပဲမြင်ဖူးတာ။ အဲဒါ သူတို့အိမ်က သရုပ်
လေ... မကျွတ်သေးဘူး”

မြူနှင်းဝေ၏မျက်နှာမှာ မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည်နှင့်မို့
နောက်ပြောင်နေတာလည်းမဟုတ်နိုင်။

မြစ်စိမ်းရှင်သည် အိပ်မက်အကြောင်းများကို စဉ်းစားနေမိ
သည်။

တိမ်မက်မက်ခြင်းအကြောင်းအမျိုးမျိုးတွင် စိတ်စွဲသည်
အရာကိုမက်တာလည်းရှိသည်။ သွေးလေချောက်ချား၍ မက်တာ
လည်းရှိသည်။ တချို့က ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကြိုတင်နိမိတ်ပေး၍ တိမ်
မက်မက်တာလည်းရှိသည်ဟုကြားဖူး၏။

ဖြူနင်းဝေက နေ့မျိုးနောင်တို့အိမ်မှာ သရဲရှိတာလည်း
မကြာခဏပြောဖူးသည်။

နေ့မျိုးနောင်ကတော့ မတွေ့ဖူးဘူးဟုပြောသည်။
နေ့မျိုးနောင်အိမ်မှာ သရဲရှိမရှိကို ဖြူနင်းဝေတို့ညီမတွေ
မကြာခဏစောင့်ကြည့်ဖူးသည်ဟုဆို၏။

ယခုလည်း အိမ်မက်ထဲမှာ သရဲမက ကိုနောင်အားတွဲခေါ်
လာသည်ဆိုတော့...

ဘုရား... ဘုရား...
မြစိမ်းရှင်သည် ချက်ချင်းပင် နေ့မျိုးနောင်ဆီ ပြေးသွား
တွေ့ချင်စိတ်ပေါက်လာ၏။

ဖုန်းလည်းဆက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖုန်းက ကိုနောင်ဆီကဆက်မှရသည်။
တစ်နေ့လုံးအလုပ်လုပ်ရတာ မြစိမ်းရှင်မပျော်တော့။
'ကိုနောင်နေထိုင်ကောင်းပါစေ... ဘေးရန်ကင်းပါစေ'
ဝသဖြင့် မေတ္တာမကြာခဏပို့ပေးနေမိသည်။

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

“ဟဲလို”

“မြစိမ်းလား... ကိုယ်ပါ”

မြစိမ်းရှင်ရင်ထဲထိတ်ခနဲတုန်ကာ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကိုနောင်... နေကောင်းလား”

“အင်း... ရွှေလဆန်းထဲမှာ ကိုယ်ပြန်လာတော့မယ်”

“ဟုတ်လား... ဝမ်းသာစရာပဲ။ ကိုနောင်ကိုအရမ်းလွမ်း

နေတာ”

“မြစိမ်းရော နေကောင်းလား။ အလုပ်တွေအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်... မြစိမ်းက အေးအေးဆေးဆေးပဲနေရတာပါ။ အခုဘယ်ကနေဆက်တာလဲ”

“စက်ဘူ”

“သိပ်မထေးဘူးပေါ့နော်”

“ဘာမှာဦးမလဲ”

“မှာစရာမရှိပါဘူး။ ကိုနောင် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်ရောက်လာရင်တော်ပါပြီ”

“ခင်မေ့ဖို့ရော တွေ့သေးလား”

“အင်း... သူတို့လည်း သူတို့အလုပ်နဲ့သူတို့ဆိုတော့ မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ချမ်းမြေ့က လက်ထပ်မော့မယ်။ ကိုနောင်ပြန်လာရင် သူ့ကံလာစဉ်ခံပွဲမိမှာပါ”

နေမျိုးနောင် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် မြစိမ်းရှင်နှင့်အတူ ချမ်းမြေ့ကြည်၏မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲကိုတက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ကိုနောင်ပိန်သွားတယ်နော်”

“သင်တော်ပေါ်မှာ မင်္ဂလာလို့လား”

“အင်း... ကိုယ်လည်းပိတ်ချလိုက်တာ”

သူငယ်ချင်းတွေမေးတော့ နေမျိုးနောင် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးပင်ဖြေခဲ့သည်။

“ပိန်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသလားလို့။ နေကောင်းရဲ့လား”

မြစိမ်းရှင်လည်း စိုးရိမ်၍ခဏခဏမေးကြည့်နေမိ၏။

“ကောင်းပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုယ့်ကိုဘာဖြစ်လို့ခဏခဏကြည့်နေတာလဲ”

နေမျိုးနောင်ကမေးသည်။

“တကယ်ပိန်သွားလို့ပေါ့။ မျက်တွင်းလေးတွေချောင်လို့”

“ပိတ်ချထားလို့ပါဆို”

“သင်္ဘောအလုပ်က ပင်ပန်းရတဲ့ကြားထဲ ပိတ်ချထားရ တယ်လို့။ ဒီတစ်ခါတစ်နှစ်လောက်ကြာတယ်နော်။ ပြန်မထွက်နဲ့ဦး”

“မထွက်သေးပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ”

ထိုနေ့ကတည်းက ကိုနောင်မုက်နာအမူအရာရှင်ပြုခြင်း မရှိ။ ဝိုင်တိုဝိုင်တိုင်နှင့် တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားနေတာမျိုး သတိထား မိကာ မြစ်မ်းရှင် တစ်စုံတစ်ရာကိုဖိုးရိမ်မိသည်။

မြန်မာပြည်မြန်ရောက်ပြီး တစ်လအကြာမှာ ခရီးထွက် ဦးမည်ဆိုပြီး ပျောက်သွားလိုက်တာ ဘယ်လိုမှဆက်သွယ်လို့မရ အောင်ဖြစ်သွားသည်။

နေမျိုးနောင်၏ဖိပ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါသွားရောက် စုံစမ်းသောအခါလည်း ရေရေရာရာမသိရ။

မြစ်မ်းရှင် ရင်တွေပူနေသည်။

ကိုနောင်ဘယ်ရောက်နေလဲ။

ဘာဖြစ်နေလဲ။

သူမ စဉ်းစား၍မရအောင်ဖြစ်နေသည်။

သုံးလလောက်နေမှ နေမျိုးနောင်အား အမှတ်မထင်ပင် ဘုရားမှာ သွားတွေ့ရ၏။

“ကိုနောင်”

ရုတ်တရက်လက်ကိုဆွဲ၍ခေါ်လိုက်သောကြောင့်သာ နေ မျိုးနောင် ရှောင်၍မရအောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုနောင်... မြစ်မ်းတို့ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြော ရအောင်”

“အခုမအားသေးဘူး။ ကိုယ်ဖုန်းဆက်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခဏလေးပါ ကိုနောင်ရယ်။ မြစ်မ်းနဲ့ ကို နောင်ကြားမှာ ဘာတွေမကြေလည်စရာရှိလို့လဲ”

နေမျိုးနောင်၏မုက်နာကိုသေချာကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“အေးအေးဆေးဆေးပြောပြချင်တယ်ကွာ။ ခုလည်း ကိုယ် ခဦးအဆဲးကြီးသွားပြီး ပြန်လာတာ။ နေမကောင်းသေးလို့ မနက် ဖြန့်မှတွေ့ကြတာပေါ့”

၁၇၆ ဦး ဥက္ကဋ္ဌာသော

“တကယ် မနက်မြန်တွေ့မှာနော်၊ ငြိမ်းသော့ မယုံခင် သွား”

နေမျိုးနောင်၏ရီဝေသောမျက်လုံးထဲမှာ ဆွေးနိပ်လွှမ်း နိပ်များသမ်းနေသော်လည်း နှုတ်ခမ်းပျားကမူ ဖြူးခြင်းလည်းမရှိ၊ မွဲခြင်းလည်းမရှိ တင်းတင်းစေ့စွဲထားပုံမှာ တစ်စုံတစ်ခုကိုတိကျစွာ ဆုံးဖြတ်ထားပုံရ၏။

ဘာရယ်မသိသောစိတ်ဖြင့် နေမျိုးနောင်အားအတန်ကြာ ငေးကြည့်ရင်းမှ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။

မြစ်မ်းရှင်၏မျက်ရည်စများ မြင်ရသောအခါ နေမျိုးနောင် ၏အမူအရာလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ ခုင့်ရဲမမြေစွာဖြင့် မြစ်မ်းရှင်အားကြည့်ပြီး ချေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိပြစ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲ၊ ညနေ... ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ဘယ်မှာတွေ့မယ်ဆိုတာ၊ ကိုယ်ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာပြောပြမယ်။ အခုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့သွားရမှာမို့ပါ”

မျက်ရည်စများသိမ်းဆည်းရင်း မြစ်မ်းရှင်ခေါင်းညိတ်မြ

လိုက်သည်။

ပြောချင်တာတွေများသော်လည်း ပြောနိုင်သောခွန်အား မရှိ၊ ပြောချင်သောစကားတွေ လည်ချောင်းမှာတစ်ဆို့ပျောက်ကွယ် သွားသည်။

“သွားမယ်နော်... ညနေဖုန်းဆက်မယ်”

ဤသို့ပြောရင်း သူမအနားမှထွက်ခွာသွားသော နေမျိုးနောင်အား မမှီတ်မသန်ကြည့်နေမိပါသည်။

အခန်း (၁၃)

မှောင်မည်းနေသောညအချိန်မှာ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ဂူ
တွင်းမှ အလင်းရောင်လက်လက်ကလေးတစ်ခုထွက်လာ၏။

ထိုအလင်းရောင်လေးသည် တလက်လက်ဖြင့်ရွှေ့လျားပြီး
အပေါ်သို့ပြန်တက်သွားသည်။

အပေါ်မှာ အတန်ကြာရွှေ့လျားပြီး အလင်းရောင်မှ မီး
ပွင့်လေးများဖြာကျပြီး မိန်းမပျိုလေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
သည်။

ရွှေ့ပဒေသာစာပေ

မိန်းမပျိုလေးခုနစ်ယောက်သည် ပြောင်ပြောင်လက်လက် အဝတ်အစားဆင်တူဝတ်ထားကြသည်။

အရွယ်ကလည်း မတိမ်းမယိမ်း၊ ရုပ်ချင်းကလည်း တူကြသည်။

မိန်းမပျိုလေးခုနစ်ယောက်တို့သည် အိမ်ကြီးတစ်ထပ်တွင်းသို့ဝင်သွားကြ၏။

ထိုအိမ်မှာ အစိမ်းရောင်ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့်ဆောက်ထားသော ကြီးမားသည့်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးအတွင်းမှာလည်းအမှောင်မှောင်နေပြီး အစိမ်းရောင်အလင်းရောင်တန်းလေးတစ်တန်းသာပေါ်ထွက်နေကာ ထိုအစိမ်းရောင်တန်းလေးထဲတွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ကာ မုတ်ဆိတ်ရည်အဖြူရောင်နှင့် သူတော်စင်အဘိုးအိုတစ်ဦး ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ တရားမှတ်နေတာတွေ့ရလေသည်။

မိန်းမပျိုလေးခုနစ်ယောက်က အဘိုးအိုအနီးသို့ရောက်ရှိသွားကာ လက်အုပ်ချီ၍ နိဗ္ဗာန်ရုံနိုးလိုက်ကြသည်။

အဘိုးအို၏ပိုက်ထားသောမျက်လုံးများ ပွင့်သွားသည်။

“ငါ့သမီးတို့ရောက်လာကြပြီလား”

“တုတ်ကဲ့ပါ... ဒီနေ့လာရမယ်လို့ ဘိုးဘိုးမှာထားလို့”

တစ်ယောက်သောမိန်းမပျိုက ပြောလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေ၏။

“သမီးတို့ထဲက ဘယ်သူများ လူ့ပြည်ကိုသွားဖို့အလှည့်ကျသလဲလို့မေးမလို့ပါကွယ်”

“မြစိမ်းကိုမြန်ခေါ်မလို့လား အဘိုး”

တစ်ယောက်က မေးသည်။

“မြန်မခေါ်ပါနဲ့ဦး။ သူ လူ့ဘဝမှာ ဖျော်သလောက်နေပါစေ”

“ဒါဆိုရင်ပြီးရော...။ သမီးတို့လည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီသွားချင်ကြသလားလို့ကွယ်။ ကဲ... မြန်ကြတော့ သမီးတို့ရဲ့အလုပ်ဝတ္တရားတာဝန်တွေမပျက်ကြစေနဲ့”

မိန်းမပျိုလေးခုနစ်ယောက်သည် အဘိုးအိုအား နိဗ္ဗာန်

၁၈၂ ဇွဲ ဥက္ကရာဇေစာ

ရိုးရိုးလိုက်ကြပြီးနောက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အိမ်ကြီးအတွင်းမှထွက်
ခွာလာကြသည်။

အပြင်သို့ရောက်လျှင် အိမ်ကြီးအနီးရှိရေကန်တွင်းသို့ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ခုန်ဆင်းကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့
သည်။

“မြစိမ်း... ငေ”

“မြစိမ်း... ငေ”

“မြစိမ်း... ငေ”

ညီမခုနစ်ယောက်တို့သည် မြစိမ်းရှင်၏အိမ်ရာဘေးသို့
ရောက်လာကြ၏။

ထိုအခါ သူတို့သည် အရင်လိုပြောလက်တောက်ပသော
အဝတ်အစားများဝတ်ထားသည်မဟုတ်ဘဲ အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ချိတ်
ထဘီများနှင့်မြစိမ်း၏။

အိပ်ပျော်နေသောမြစိမ်းရှင်က မျက်လုံးဖွင့်၍ကြည့်လိုက်
မိ၏။

ငရွပ်ဒေသာစာပေ

“ဟင်... ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

စောစောက မြစိမ်းရှင်၏အိမ်ရာဘေးမှာရှိနေသော ညီမ
ခုနစ်ယောက်အား မတွေ့ရတော့။

မြစိမ်းရှင် အိပ်ရာကထထိုင်သည်။

ခြင်ထောင်ကို မ...သိမ်းလိုက်၏။

မောင်နေသောကြောင့် အခန်းမီးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

လင်းလင်းရှင်းရှင်းရှိနေသောအခန်းထဲတွင် နဂိုရှိခဲ့သည့်

ပစ္စည်းများ အထားအသိုမပျက်၊ ဘာဆိုဘာမှမပြောင်းလဲ၊ ဖွတ်ရှား
မှုလုံးဝမရှိ။

သက်ရှိသတ္တဝါ၏အရိပ်အယောင်ဆိုတာ မတွေ့ရ။

ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ။ စောစောက ညီမတွေ။

အိပ်မက်မက်နေတာပါလားဆိုသောအသိ ဝင်လာသော်

လည်း မြစိမ်းရှင်ကြက်သီးထသွား၏။

သည်လိုအိပ်မက်မျိုး မမက်တာကြာခဲ့ပြီ။

ငယ်စဉ်က မြစိမ်းရှင်အိပ်မက်ထဲမှာ သည်ညီအစ်မခုနစ်

ငရွပ်ဒေသာစာပေ

ယောက်ကိုတွေ့ခဲ့ဖူး၏။

သူတို့ခေါ်သံကြားသည်နှင့် အိပ်ရာမှထပြီး အပြင်သို့ထွက်
ပြေးခဲ့ဖူးသည်လေ။

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

ဘာကြောင့် သည်အစစ်မတွေ့အကြောင်းကို ခဏခဏ
မက်ရတာလဲ။

အမေက ဝေဒင်မေးကြည့်တော့ သိုက်အဆက်အနွယ်က
နောင်ယှက်တာတဲ့။

နောက်တော့ အမေ အယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲမသိ။ ဒါမှ
မဟုတ် သူ့အလိုလိုပဲလားမသိ။ အိပ်မက်အထူးအဆန်း သိပ်မမက်
တော့။

ယခုတလောမှာတော့ သည်လိုအိပ်မက်မြီးတွေ ထပ်မက်
မြန်ပြီ။

ဘာလုပ်ချမလဲ။

အိပ်မက်ကို တကယ်ထင်မှတ်ပြီး ကြောက်နေတတ်သည့်

မိမိကိုယ်မိမိပင် ရူးများရူးနေတာလားလို့တွေးမိ၏။

အိပ်မပျော်တော့။

တစ်ယောက်တည်းငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင်းမှပင် ကိုနောင်

အကြောင်းတွေးမိနေသည်။

ညနေကဖုန်းဆက်ပြီး မနက်ဖြန်မနက် ခင်မေစုအိမ်မှာ
တွေ့ကြမည်ဟုဆိုခဲ့သည်။

ဘာကြောင့် ကိုနောင်တစ်ယောက် ရုတ်တရက်ပျောက်
ကွယ်သွားရတာလဲဆိုတာ သိချင်လှပြီ။

မိုးရယ်... မြန်မြန်လင်းစမ်းပါကွယ်။

အစိမ်းရောင်ကြိုက်နှစ်သက်၍ အစိမ်းရောင်ချည်း ဝတ်
တတ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ တမင်တကာပင် အစိမ်းပါသော
အရောင်ကိုရှောင်၍ ပန်းနုရောင်နှင့် အပြာအပွင့်လေးများပါသော

အထက်အောက်ဆင်တူဝတ်စုံလေး ဧည့်ဝတ်ခဲ့သည်။

"Pink and blue, I love you true"

လို့ဆိုတယ်မဟုတ်လား။

မနက်ကိုးနာရီလောက် အရောက်လာပါဟုဆိုသဖြင့် ရှစ်နာရီလေးဆယ့်ငါးမှာ မြစ်စမ်းရှင် အိမ်ကထွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အိမ်တံခါးကိုခေါက်လိုက်သည်နှင့် ခင်မေဓု တံခါးလာဖွင့်ပေး၏။

"ရောက်နေပြီလားကိုနောင်"

အမောတကောမေးလိုက်၏။

"အထဲဝင်ပါဦး"

ခင်မေဓုက သူမလက်ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ခေါ်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မည်သူမျှမရှိ။

"ထိုင်ဦး... ဒီမှာ ငါ့အိမ် မနက်အစောကြီး ကိုနောင်ဇနီး

ဆက်တယ်။ နင်နဲ့အိမ်ထားတဲ့အကြောင်း၊ ဝါပေမဲ့ သူ့ နင်နဲ့မတွေ့ရက်လို့ စာရေးပေးထားမယ်ဆိုပြီး လူတစ်ယောက်နဲ့စာတစ်စောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာဖို့သွားတယ်"

"ဟင်"

ပျော်လင့်ထားသမျှ ရင်စို့သွားရ၏။

"ဘာလဲ... ငါ့ကိုမြန်မြန်ပေးစမ်းပါ"

"ရော"

စာအိပ်ရည်ကြီးကို ဖောက်နေစဉ်မှာပင် သောကနှင့်ဗိုဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမတွေ့နိုင်တာလဲဟယ်"

ကတုန်ကယင်နှင့်ပြောရင်း စာအိပ်က အောက်သို့လွတ်ကျသွားပြန်၏။

"ဒီမှာကပ်ကြေးရှိတယ်။ ကပ်ကြေးနဲ့ဖောက်"

ခင်မေဓုက စားပွဲပေါ်မှာရှိသော ကပ်ကြေးကို ပေးလိုက်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြစ်မ်း

တွေ့မယ်လို့ချိန်းပြီးကတော့ ကိုယ်အကြောင်းပြောရင်မြစ်မ်း
 ပြောကိုမကြာညီရက်လို့ ဒီစာမိရေးလို့ရတယ်။
 မြစ်မ်း အနားက မဆွား ချင်မဆွား ရက်၊ ခွဲမထား ချင်ဘဲ
 ကိုယ်ဘာလို့ထွက်ဆွား ခဲ့ရတာလဲဆိုတာ မြစ်မ်း အရမ်း သိချင်နေ
 တယ်မဟုတ်လား။
 စာကယ်တော့ ကိုယ်မှာ ကြောက်စရာ ရာဇာဏ်း တွဲကပ်ဆာ
 ဆိုတဲ့စာ ဂါဆိုကြီး မြစ်မ်းတယ်မြစ်မ်း ရယ်။
 ကိုယ်ပြန်မှာပြန်ကိုပြန်လာ ခဲ့တာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။
 ကိုယ်အိပ်ပိုနေတာ မြစ်မ်း သိသားပဲ။
 စုတ်စာရက်မြစ်မ်း အနားက မျှောက်ဆွား ရတာက အေး
 ဆွားကနေ့တော့ပေါ့။
 အကြောင်းအရာ သက်သာတယ်လို့ထင်ရလေမယ်လုံး ဝပျောက်
 ကင်းဆွား တာ မဟုတ်ဘူး။ မြစ်မ်း နဲ့ သည်အကြောင်းတွေ အေချာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောပြချင်ပေမယ့် မြစ်မ်းရဲ့မျှက်ရည်နဲ့အသာကတော့ကို မမြင်ရက်လို့
 ကိုယ် အခုပြန်ပြီး ခရီးထွက်ဆွားပါပြီ။
 အနည်းဆုံး လေးလလောက်ကြာမယ်။
 မျှော်လင့်ချက်တွေ ကိုယ်အပေါ် မထားပါနဲ့ဘူး။
 ကိုယ်ပြန်လာနိုင်ခဲ့ရင်တော့ မြစ်မ်း နဲ့အပေါ်ပြီးတွေ့ကြတာ
 ပေါ့။

မြစ်မ်းရဲ့ကိုးကွယ်

စာဖတ်ရင်း မြစ်မ်းရှင်၏တစ်ကိုယ်လုံး ဆက်ဆတ်တုန်
 လာသည်။
 မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်စများ လိမ့်ဆင်းလာသည်။
 စာကို တစ်ခေါက်ဖတ်၍ ဟားမရနိုင်။ နောက်တစ်ခေါက်
 ထပ်ဖတ်သည်။
 မြစ်မ်းရှင်၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ခင်မေရုမနေနိုင်တော့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြစ်မ်းရှင်ဘေးမှာကပ်ထိုင်၍ စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ကင်ဆာတဲ့၊ ဘာကင်ဆာလဲ။ မြစ် မှမြစ်ရလေ”

ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိ၍ ခင်မေစု တုန်ယင်စွာဖြင့်ပြော သည်။

“သူ့အိမ်ကို သွားသွားပေးနေတာ အဲဒီအကြောင်းဘာဖြစ် လို့မပြောကြတာလဲ။ သူ့တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားလို့ရမလား။ ငါလည်း သူ့ချစ်သူ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကိုကူညီ မှုဝေခံစားချင်တာပေါ့။ ခုတော့ သူ့ဘယ်မှာဆေးကုတာလဲ။ သူ့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့သူရှိလား... ဘာမှမသိရဘူး”

“ဘေးပေါ့ဟယ်... ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းပြီးကူညီ ပို့ အားပေးဖို့လိုတာပေါ့။ နင်နဲ့ငါ သူ့အမေနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အိမ်က တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောကြတာပေါ့။ သူ့ကိုလည်း အိမ်ကပစ်ထားမှာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အဖေ၊ အမေ၊ သူ့ဦးလေးလူပျိုကြီးဆိုတာတွေက အရမ်းချစ်တာမဟုတ်လား”

“ချစ်တော့ချစ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့အသိမပေး တာ မကောင်းပါဘူး။ သူ့အနားမှာ ငါအားပေးကူညီချင်တာ။ ငါ မျက်ရည်ကျတာ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတာ သူ့မမြင်ချင်လို့ဆိုပေမယ့် သူ့အကြောင်းပါ မသိရတာကလည်း ငါ့အတွက်ရင်နာစရာမဟုတ် ဘူးလား”

ထိုနေ့က ခင်မေစုနှင့်အတူ နေမျိုးနောင်၏အိမ်သို့ရောက် ခဲ့ကြလေသည်။

အနား (၂၀)

“ ကိုနောင်တိမ်မှာ သူ့အဖေခွဲတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ကိုနောင်
ရေးခဲ့တဲ့စာကိုပြပြီး အကျိုးအကြောင်းကိုမေးခဲ့ပါတယ်။ ကိုနောင်
အေးကတော့တော့ ဘန်ကောက်မှာပါ။ သူ့ဦးလေးခွဲသူ့အမေလိုက်
သွားခဲ့ကြတယ်လို့သိရတယ်။ ပြီးတော့... ကိုနောင်က အဲဒီကဘုန်း
ကြီးကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်။ ပြီးရင်... သူတို့မိသားစု ဗုဒ္ဓ
ဂါယာသွားမယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။ သူ့အဖေက စိတ်အေး
အေးထားလို့ပြောပါတယ်...။ သူ့ရောဂါက အခြေအနေကောင်း

၁၂၁

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၅ ဦး ဥက္ကဋ္ဌအေး

ပါတယ်တဲ့။ သွေးကင်ဆာဆိုတော့... သွေးတွေလဲပစ်ပေးရတယ်
တဲ့”

မြစိမ်းရှင်သည် မျက်လုံးအိမ်မှ စီးကျလာသောမျက်ရည်
စများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သုတ်လိုက်သည်။

သူ့မတို့၏ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ရင်းမှ ကျွန်ုပ်မပင် ရင်
ထဲမှာ နာကျင်စွာခံစားရင်းက ပင့်သက်ကိုနှိုက်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်ုပ်မမိဘတွေကလည်း ဒီအကြောင်းကို သိသွားတော့
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်မကိုလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်
ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး အမေရိကားကိုသွားဖို့စီစဉ်ပေးကြတယ်။ ဟိုမှာ
လည်း မေမေ့ညီမအရင်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာ... သုံးလနေပြီး ကျွန်ုပ်မ
မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာခဲ့တာပါဆရာမ”

“ဟုတ်ပါပြီ... သမီးရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေက စိတ်ဝင်စား
စရာကောင်းပါတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာဇာတ်
လမ်းကိုယ်စီရှိကြမှာပဲ။ အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူ့အဝဇာတ်ခုံကြီး
မှာ လူတွေဟာ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်နဲ့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြတဲ့သရုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆောင်တွေဖြစ်ကြတာကိုး”

“အခုတော့ ကိုနောင်လည်း မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်နေပါ
ပြီ။ ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့ ကျွိုက်ထီးနိုးတောင်မှာ တရားအားထုတ်နေ
တယ်လို့ကြားရတယ်။ နေလည်းကောင်းတယ်တဲ့။ ကျွန်ုပ်မလိုက်သွား
ကြည့်ချင်တယ်။ ဖြစ်လားဟင်ဆရာမ”

“ဖြစ်တာပေါ့ကွယ်... ကျွိုက်ထီးနိုးတောင်ရဲ့ ဘယ်နေရာ
မှာ တရားအားထုတ်တာတဲ့လဲ”

မသိသေးဘူးဆရာမ။ ကိုနောင်အမေက လိုက်မသွားပါ
နဲ့ဦးဆိုလို့။ သူ့အမေကိုယ်တိုင်ကလည်း တရားရိပ်သာတွေမှာ ခဏ
ခဏတရားစခန်းဝင်ပြီး တရားအားထုတ်နေတာဆရာမရဲ့။ အမေ
ကလည်း သားအတွက်ကြေကွဲနေတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်မခေါင်းညိုပြလိုက်ပါသည်။

သူ့မ၏အဖြစ်အပျက်ကိုပြောလိုက်ရသဖြင့် မြစိမ်းရှင်ရင်
ထဲမှာ အနည်းငယ်ပေါ့သွားသလိုရှိသည်။

“ကျွန်ုပ်မလေ၊ သူကလွဲပြီး တစ်ခါမှရည်းစားမထားဖူးဘူး။

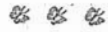
ရွှေပဒေသာစာပေ

တယ်သူ့ကိုမှလည်း မချစ်ခဲ့ဘူးဘူး။ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် တည်းပဲချစ်ချင်တယ်။ ချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်။ ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်သူ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ချင်တာ ဆရာမရယ်။ သူ့ အတွက်ဖိုးရိမ်ပူပန်ရတာကြောင့် ကိုယ့်အတွက်တောင်ကိုယ်မိမိ ဖို့မေ့သွားတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း သိုက်ကလာတယ်ဆိုပြီးအိမ်ထောင် မပြုနဲ့။ အသက်တိုမယ်လို့တခြားခေခင်ဆရာတွေကဟောထားတာ လေ”

“ဒါပေမဲ့ စောစောတုန်းက အသက်ရှည်မယ်လို့ ဟော ထားတယ်လေသမီး။ အသက်ရှည်မှာပါ။ အသက်ရှည်မယ်။ ချစ် တဲ့သူနဲ့လက်ထပ်ရမယ်။ ပျော်ရွှင်စွာလက်ထပ်ရမယ်လေ။ ရတနာ သုံးပါးကိုဆည်းကပ်ပါ။ မွေးနေ့မှာ သက်သက်လွတ်စားပေး။ သက် ကယ်ယကြာပြုလုပ်ပေးပါကွယ်။ ဒီမှာလည်း ယကြာတွေ နေပေး လိုက်မယ်နော်။ သေချာယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့လုပ်”

သက်ရောက်တိုင်အလီထံ ပြုလုပ်ရမည့်ယကြာများ၊ ဓားခိ ဌာန်များ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သေချာရေးပေးလိုက်ပါသည်။

မြစိမ်းရှင်ပြန်သွားတာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မသက်ပြင်းရှိုက် လိုက်မိပါသည်။

အသုံး (၂၀)

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျွန်မ၊ ကျွိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ ရွှေသက်န်း
ကပ်လှူရန်၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရန် မပျက်မကွက်သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။
သည်နှစ်လည်း ကျွန်မနှင့်အတူ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်
ချင်းလည်းဖြစ်၊ ဓမ္မစိတ်ဆွေလည်းဖြစ်သည်ခင်ခင်လေးလည်းလိုက်
ပါလာသည်။

ကျွန်မတို့သည် ရန်ကုန်မြို့မှ နံနက်လေးနာရီခွဲအချိန်
ထွက်လာခဲ့ရာ ဆယ်နာရီတွင် ကျွိုက်ထီးရိုးတောင်မြေ

ကင်ပွန်းစခန်းသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

ထမင်းဆိုင်တွင် မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်စားကြော သန့်စင်ပြီး နံနက်စာထမင်းစားကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လာသောအချိန်မှာ ကျွိုက်ထီးရိုး၏ပွဲတော်ရသီအိန်မဟုတ်ဘဲ ဖေဖော်ဝါရီလဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားဒူးလာသူနည်းပါးလေသည်။

ကျွိုက်ထီးရိုးသို့ထွက်လာသည့်နေ့ကတည်းက သက်သတ်လွတ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လာရာ ထမင်းဆိုင်တွင် သက်သတ်လွတ်ဟင်းဖြစ်သောမျှစ်ကြော်နှင့် သီးစုံချဉ်ရည်ဟင်းမှာပြီး ထမင်းစားကြလေသည်။

ဆယ်နှစ်နာရီအချိန်တွင် ကားနှင့် ရသေ့တောင်အထိ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ရသေ့တောင်မှ ခြေလျှင်ခရီးဖြင့် တောင်ထိပ်ရောက်အောင်တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွိုက်ထိုဟိုတယ်တွင်ပင် နှစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်းယူပြီး နားနေကြပါသည်။

ညနေဘက်မှ ရေခိုင်းအဝတ်အစားလဲပြီး ကျွိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဘုရားပတ်ပြု၊ ငါးပါးသီလခံပြီး သရဏဂုံ (၁၀)ပတ် ပုတီးစိပ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ကျင်လည်သမ္မုသတ္တဝါတွေအားရည်စူး၍ ဓမ္မတ္တာပို့အမျှဝေပြီးလျှင် ကျွိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်ထက်မြောက်ဘက်တွင်ရှိသောနတ်တောင်ကို တစ်ပတ်ပတ်ကြပါသည်။

နတ်တောင်က အမြင့် ၁၅ ပေခန့်ရှိပြီး အောက်ခြေပေ (၀၆၀)ပတ်လည်ခန့်ရှိ၏။

နတ်တောင်သည် ဓေတီရင်ပြင်တော်၏အမြင့်ဆုံးတောင်ကုန်းနေရာဖြစ်သည်။

ဇုတ်လေ့ကားငယ်ဖြင့် လူသွားလမ်းကလေးပြုလုပ်ထားရှိပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တရားဘာဝနာပွားများ အားထုတ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် အမျိုးသမီးများ တက်ရောက်ခွင့်မရှိပေ။

“ကျွိုက်ထီးရိုးကုရားကတော့ ကမ္ဘာ့ကံ့ဖွယ်တွေထဲမှာ ပါ

တယ်နော်၊ တကယ့်ကိုကြည့်ညိုသပွယ်ရောကောင်းတယ်၊ မြီး
တော့ တန်ခိုးလည်းကြီးတယ်၊ ဆုတောင်းလည်းပြည့်တယ်”

ခင်ခင်လေးက ဘုရားကိုငေးကြည့်ရင်းကပြောသည်။

“တို့ငယ်ငယ်က ကျွန်တို့ထီးရိုးကို တစ်နှစ်တည်း သုံးခခါက်
ရောက်အောင်သွားဖူးရင် ဆုတောင်းပြည့်တယ်ဆိုလို့ အဲဒီလိုအဓိ
ဌာန်ဝင်ဖူးတယ်၊ တို့ညီမနှစ်ယောက်ပေါ့၊ တကယ်ပြည့်တယ်၊ ညီမ
ကလည်း အမေရိကားကိုသွားရတယ်၊ တို့တလည်း တို့လိုတဲ့ဆန္ဒ
ပြည့်တယ်”

ကျွန်မကလည်း ကျွန်မအတွေးအကြံများနှင့် ကျွန်တို့ထီးရိုး
တောင်တွင်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏အကြောင်း ကြားဖူးတွေ့ဖူးသမျှ
ပြောပြရင်း ရင်ပြင်တော်မူနေပြီး ထမင်းဆိုင်များရှိရာသို့ဆင်းလာ
ခဲ့သည်။

“ကောက်ညှင်းပေါင်းရောင်းတဲ့သူတွေ မှားလိုက်တာနော်၊
ငါးကြော်၊ ပုစွန်ကြော်တွေကလည်းစားခင်စရာပဲ”

“မနက်အရုဏ် ကောက်ညှင်းပေါင်း ကပ်ကြမယ်လေ”

သက်သတ်လွတ်အဓိဌာန် ဝင်ထားကြသည်မို့ ကျွန်မတို့
ထမင်းဆိုင်တွင် သက်သတ်လွတ်ဟင်းဖြစ်သော ဝဲငါးပိခရမ်းချဉ်
သီးချက်နှင့်ပဲကြီးနှပ် မှာစားကြသည်။

“သက်သတ်လွတ်ပေမယ့် ထမင်းကလည်း စားလို့ကောင်း
တာပဲနော်”

“ထမင်းစားပြီးရင် လက်ဖက်ရည်သောက်ဦးမယ်နော်”

ခင်ခင်လေးကလည်း ကျွန်မလိုပင် လက်ဖက်ရည်ကြိုက်
တတ်သူမို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့သဘောတူသည်။

ခြေထောက်တွေ ညောင်းနေသည်ဆို၍ ဦးထက်ဆိုင်မှ
ငမုန်းပေါင်းစုံအကြောလိမ်းဆေး ဝင်ဝယ်ပြီး ဆေးနမူနာလိမ်း၍
နိပ်ဖေးတာကိုခံရင်းမှ အညောင်းအညာအကိုက်အခဲတွေ ပြေလျော့
သွားလေသည်။

ပြီးလျှင် ဘိုးဘိုးနီနတ်နန်းသို့ဝင်၍ ဦးခိုက်ကြသည်။

ဘိုးဘိုးနီနတ်နန်းအနီးတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှိလေ
သည်။

ထိုဆိုင်က လက်ဖက်ရည်မှာ တောင်ပေါ်ကဆိုင်တွေထဲမှာ
အရသာအရှိဆုံးဟုထင်မိ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်
ကြသည်။

ဘုရားပွဲတော်အချိန်မဟုတ်၍ ကိုတ်ကိုတ်တိုးစည်တား
နေသည်မဟုတ်သော်လည်း အတော်အသင့်တော့ ဘုရားဖူးတွေ
ရှိနေပါသည်။

နေဝင်ဖျိုးဖျာအချိန်မို့ နေ့ဆိုင်တန်းမှာ မီးရောင်တွေလင်း
နေပေပြီ။

ရာသီဥတုကလည်း ပိုအေးလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စားပွဲပေါ်ရောင်လာသော လက်ဖက်ရည်ချိုပူ
ပူလေးကို တစ်ကျိုက်ချင်း ငုံ့သောက်သောအခါ အခမ်းလည်းပြေ၊
အညောင်းလည်းပြေသွားသည်ဟုထင်မိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ထဲမှာရှိသည့်လူတွေအားလုံး၏မျက်လုံး
များသည် တစ်နေရာတည်းကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျရောက်သွား

ဦး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော ခင်ခင်လေး
သည်လည်း သမင်လည်ပြန်နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

လူတွေစိတ်ဝင်တစားလိုက်ကြည့်တတ်သူမှာ ရုပ်ရှင်ဗီဒီ
ယိုသရုပ်ဆောင်များဖြစ်တတ်ကြ၍ ဘယ်သူများဖို့လဲဟုတွေးကာ
ကျွန်ုပ်မကြည့်လိုက်သည်။

ဘိုးဘိုးနီနတ်ကွန်းမှဆင်းလာသော မိန်းမပျိုလေးကိုတွေ့
လိုက်ရ၏။ (ဘိုးဘိုးနီနတ်ကို တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးနီဟု ခေါ်ဆိုကြ
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးစေတီရင်ပြင်တော်မှ မုဆိုးတောင်ဘက်အဆင်း
လမ်းတွင် ဘိုးဘိုးနီနတ်ကွန်းကိုတွေ့ရှိနိုင်သည်။)

မိန်းမပျိုလေးကိုတွေ့သည်နှင့် ကျွန်ုပ်မရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ
ဟုန်လှုပ်ကာ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းသိရသလို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်
သွားမိပါသည်။

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလားမလိဘူး... ဘယ်သူနဲ့တူပါလိမ့်။
ကျွန်ုပ်တို့က ရုပ်ရှင်လည်းသိပ်မကြည့်ဖြစ်တော့ မသိဘူးနော်”

ခင်ခင်လေးက ပြောသည်။

အစိမ်းရောင် ရင်စေ့ခါးတင်၊ လက်စကအတိုနှင့် အပိမ်း
ရောင်ချိတ်ထဘီကိုဝတ်ကာ ပဝါအာဒိမ်းတိုမြို့ထားသူမှာ ကျွန်ုပ်မထံ
ဗေဒင်လာမေးရင်း သူမ၏ဘဝဖြစ်စဉ်အကြောင်းတွေ့ တသိကြီး
ပြောပြသွားသော မြစ်စိမ်းရှင်နှင့်အလွန်တူလေသည်။

မြစ်စိမ်းရှင်လည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသောကြောင့် သူမ၏အသားရောင်
သည် ပို၍ဝင်းကာ အဝါဘက်သို့သန်းနေလေသည်။

မိန်းကလေး၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားချက်မှာကား မုက်ခိုး
အလှပင်ဖြစ်သည်။ သာမန်မိန်းကလေးများ၏မျက်ခုံးထက် ပို၍ထူ
ကာ ဆေးမကွဲဘဲ သဘာဝအတိုင်း ထူထူထဲထဲနက်နက်ဖောင်ဖောင်
ကော့ကော့ပျံ့ပျံ့ကလေးလှနေလေသည်။

ဆင်ဦးကင်းနှင့် နဖူးကျဉ်းကျဉ်းကလေးပေါ်မှာ ဆံပင်
ဖြန့်ချေထား။ ဆံပင်များကို နောက်လှန်ပိုးထား၍ ညာဘက်ဘက်
စောင်းလေးမှ စုစည်းချည်နှောင်ကာ ကျစ်ဆံဖြိုးကျဉ်းထားရာ ဆံ
ပင်က ခူးဆစ်ရောက်နေသည်အထိရှည်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိန်းကလေးဘေးမှာ အဖော်ပါလာသူ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်
ယောက်မှာလည်း အသက်သုံးဆယ်ခန့်အရွယ်ရှိပြီး မြန်မာဆန်ဆန်
မျက်နှာများနှင့် နောက်တွဲထုံးများထုံးကာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်၊
ချိတ်ထဘီများဝတ်ထားလေသည်။

“မြန်မာဆန်လိုက်တာနော်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာလေးက
ကိုးရိုးသားမင်းသမီးလေးနဲ့တူတယ်”

ခင်ခင်လေးက ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... ကျွန်ုပ်မဆိုမှာ ဗေဒင်လာမေးခဲ့တဲ့မိန်းကလေး
နဲ့တူတယ်။ သူ့ပဲဖြစ်မှာပါ။ နာမည်က မြစ်စိမ်းရှင်တဲ့”

“မြစ်စိမ်းရှင်... ဟုတ်လား။ နာမည်လေးက တစ်မျိုးပဲ။
မြစ်စိမ်းရှင်ဆိုတဲ့နာမည်လေးနဲ့တကယ်လိုက်တယ်။ ဝတ်ထားတာက
လည်း အစိမ်းရောင်လေး၊ နားမှာလည်း စိန်နဲ့ ကျောက်စိမ်း၊ လက်
ကောက်တွေ ဆွဲကြိုးတွေကလည်း အစိမ်းရောင်ပဲ။ သူ့ကိုကြည့်ရ
တာ ရိုးရိုးလူနဲ့ပတူဘူး”

“ဟင်... ရိုးရိုးလူနဲ့ပတူဘူးဆိုတော့ ဘာနဲ့ပူလို့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၃၅

“ဟို... အငြိမ့်တို့၊ ဇာတ်ထဲက ဥစ္စာစောင့်မင်းသမီးလေး
နဲ့တူတယ်နော်”

“ဥစ္စာစောင့်... ဟုတ်လား”

ကျွန်မပင် တွေဝေသွားမိ၏။

ဒါ ဖြစ်မိန်းရှင်မှဟုတ်ရဲ့လား။

မြစိမ်းရှင်သည် အဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရင်ပြင်တော်
ပေါ်တက်သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံး ကျွန်မငေးမောကြည့်မိလေ
သည်။

အား (၂၂)

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
လည်း ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ပြန်တက်ခဲ့ကြ၏။

အလင်းတိုင်း အမွှေးတိုင်များ ဘုရားအား ကပ်လှူပြီးလျှင်
အခါဉာန်အတိုင်း ဂုဏ်တော် (၉)ပါးကို (၁၀၈)လုံး ပုတီးဖြင့် (၂၇)
ပတ်စိပ်သည်။ မေတ္တာသုတ် (၉)ခေါက်ရွတ်ပြီး (၂၄)ပစ္စည်း (၃၆)
ခေါက်ရွတ်သည်။

ပြီးလျှင် အရပ် (၁၀)မျက်နှာရှိ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါ

အားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေဟု (၁၀၈)ခေါက်ရွတ်သည်။
ကောင်းမှုကိုလိုက်နာရအား အမှုဝေသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ကိစ္စများပြီးစီးသောအခါ ညကိုးနာရီထိုးနေပေ
ပြီ။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ အလွန်အေးနေပြီ။

လူတွေလည်း တဖြည်းဖြည်းနည်းသွား၏။

ကျွန်မတို့တည်းခိုရာ ကျွန်ုပ်တို့တော်တော်သို့ပြန်လျှောက်လာ
ပြီး ဟိုတယ်အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်
ကြပြန်သည်။

“ကျွန်မဖြင့် ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ပုတီးစိပ်ရင်းနဲ့ ဘုရားကို
ကြည့်ညှိစိတ်တွေဖြစ်ရင်း ဂုဏ်တော်ကို အားပေးတရပွားလိုက်မိ
တာ စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားတာပဲ။ ရန်ကုန်
မှာဆို ဒီလိုမလုပ်ဖြစ်ဘူး။ ခုတော့ အလုပ်တွေလည်းမေ့ပြီ။ ဘာမှ
ခေါင်းထဲမထားဘူး။”

ခင်ခင်လေးက ပြောပါသည်။

“ဒီနေ့ တောင်ပေါ်တက်လာရတော့ ခြေဖဝါးတွေလည်း
ကျိန်နဲ့ ခြေသလုံးတွေလည်း တောင့်နေပြီ။ မနက်ကိုးနာရင်းဘက်
သွားမယ်ဆို စောစောအိပ်ရာထနိုင်အောင် စောစောပဲအိပ်ကြစို့”

“ညောင်းတာတော့ သိပ်မညောင်းပါဘူး။ စောစောက
ဆေးနဲ့အနိပ်ခိုင်းလိုက်လို့ ပေါ့ပါးသွားတယ်။ ဟိုတယ်ကနေ ကျွန်
တီးရိုးဘုရားကိုမြင်နေရတယ်။ ခဏကြည့်ပြီးကြည့်ညှိပြီးမယ်”

ဟိုတယ်ရှိ အိပ်ခန်းတွင်း ပြန်ရောက်တော့ မျက်နှာသစ်၊
ခြေလက်ဆေး၊ သန့်စင်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှမြင်နေရသော ကျွန်ုပ်တို့
ရိုးဆံတော်ရှင်ဘုရားအား ထိုင်၍ကြည့်ညှိမကြပြန်သည်။

“ကျွန်မတော့ ဘုရားရှုခိုးရင်း လေတိုက်လို့ ဆည်းလည်း
သံလေးတွေ လှုပ်နေတဲ့အသံကို နားထောင်ရတာ ရင်ထဲအေးသွား
တာပဲ။ ပြီးတော့လေ... ကောင်းကင်ကြီးကိုမော့ကြည့်တော့ ကြယ်
တွေကလည်း ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်နီးနီးကလေးမှာ၊ စိတ်ထဲကလေ၊ နတ်
ဗြဟ္မာတွေကလည်း ဘုရားကိုလက်အုပ်ချီကြည့်ညှိပြီး... ကျွန်မ
တို့မေတ္တာပို့အမှုဝေတာကို သာဓုခေါ်နေတယ်လို့ထင်မိတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲ ခင်လေးရယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကံ နှစ်တိုင်းရောက်နေတာပေါ့။ ကားလမ်းမပေါက်ခင် ကျွန်မတို့ငယ် ငယ်ကလည်း ကင်ပွန်းစခန်းကနေ ရင်ပြင်တော်အထိ ခုနစ်မိုင် လောက်ဝေးတဲ့ခရီးကို ခြေလျှင်တက်ခဲ့ကြသေးတယ်”

“ဒီမှာ နတ်ကွန်းတွေ ကအားများတာနော့”

“ဟုတ်တယ်... ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့အယူ အဆတွေများတယ်။ တောင်က သုံးဆယ့်သုံးလုံးတောင်ဆိုတော့ သူ့ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေရှိတယ်ဆိုပြီး နတ်ကွန်းတွေဆောက်ကြတာ လေ။ ကင်ပွန်းစခန်းက ဘိုးဘိုးကြီးကိုတော့... မဟာရက္ခိန္ဒနတ် မင်းကြီးလို့ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တို့ထီးရိုးဘိုးဘိုးကြီးဆိုတာ အဲဒီနတ် မင်းကြီးကိုခေါ်တာ။ ဘိုးဘိုးနီနတ်ဆိုတာက တောင်ပိုင်နတ်ကိုခေါ် တာ။ မုဆိုးတောင်မှာတော့ ဝါဠုယကွန်နတ်ကွန်း၊ ကျောက်ထပ်ကြီး စေတီမှာတော့ ဘိုးဘိုးညိုနတ်ကွန်းရှိတယ်”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားပြောရင်းမှ မျက်ခွံများလေး လံကာ အိပ်ချင်လာပြီဖြစ်၍ ပြတင်းတံခါးပိတ်ကာ အိပ်လိုက်ကြ

လေတော့သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တို့ထီးရိုးတောင်ပေါ်၌ ဘုရားဆည်း လည်းသံများမှအပ ဘုရားဖူးခရီးသည်များ၊ ဈေးသည်များ၏အသံ လုံးဝမကြားရတော့ပေ။ အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရ မည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မနားထဲမှာတော့ ငြီးငြီးညည်အသံများ၊ ချွင်ချွင်မြည်သောအသံများ၊ သွားလာလှုပ်ရှားသံများ ကြားနေရ သဖြင့် အိပ်ချင်နေသောမျက်လုံးများ ပွင့်သွားရလေသည်။

ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါသနည်း။

လူတစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှားသံမျိုးမဟုတ်။

လူတွေအုပ်စုလိုက်လှုပ်ရှားသံများမို့ ထိတ်လန့်သွားရခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။

ပြတင်းတံခါးကို ကျွန်မ ပွင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်။

ပြောင်ပြောင်လက်လက် တောက်တောက်ပပ အဝတ်
အစားတွေနှင့် အုပ်စုလိုက် ဘုရားရင်ပြင်တော်ဆီသို့သွားနေကြ
ပါလား။

ကျွန်မလည်း ဟိုတယ်အပြင်ဘက်ကိုထွက်လာမိသည်။

သူတို့နောက်မှလိုက်လာခဲ့ရာ၊ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ လူတွေ
ပြည့်နေ၏။ ဘယ်ကနေဘယ်လိုများ သည်ဘုရားဖူးတွေရုတ်တရက်
ရောက်လာပါလိမ့်။

သူတို့အဝတ်အစားတွေကလည်း ကျွန်မတို့နှင့်မတူ။

“ခွဲ... ခွဲ... ခွဲ...”

ရှေ့ဆုံးမှာရှိနေသောလူနှစ်ယောက်က မောင်းကိုထုလိုက်
၏။ အားလုံးသည် ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး ဘုရား
ဝတ်ပြုနေသည်။

“ခွဲ... ခွဲ... ခွဲ...”

မောင်းထုသံ ကြားရပြန်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှေ့ဆုံးမှာ ဘုရားဝတ်ပြုနေသည့်အုပ်စုထဲက လူကြီးတစ်
ယောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

အသားက အဝါရောင်၊ အနက်ပေါ်မှာ ငွေချည်ထိုးထား
သည့်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးဝတ်ထား၏။ ခေါင်းက ဆံပင်ရှည်ကို သျှောင်
တစောင်းထုံးထား၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်ကို ကြိုးနှင့်ဖမ်းဆီးတပ်နှောင်ပြီး
ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ လူလေးယောက်က ခေါ်လာကြ၏။

“ဘယ်နှယ့် သူ့ကိုဘာလုပ်ဖို့ခေါ်လာကြတာတုန်း”

ဝတ်ရုံနက်နှင့်လူကြီးက မေးလိုက်၏။

“သူ့ကိုပြန်ခေါ်ဖို့ အချိန်စေနေပြီ”

လူလေးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကပြောလိုက်၏။

“သိုက်ချွပ်ဘိုးဘိုးက ပြောတာလား။ သူ့ကိုသာသနာပြုဖို့
လူ့ပြည်ကိုလွှတ်လိုက်တာ တို့တစ်တွေရဲ့ကိုယ်စား သူလှူပေးမယ်။
ဘုရားတည်ပေးမယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ အမျှပေးမယ်။ သူက
တစ်ဆင့် တို့တစ်တွေလှူတန်းနိုင်မယ်။ သာသနာပြုရမယ့်သူဖို့ သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုမနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့၊ ပြန်သွားပါစေ။ လွတ်ပေးလိုက်ကြပါ။
ထို့နောက် လူလေးယောက်ဖမ်းလာသူအား ကြီးဖြည့်ပေး
လိုက်ကြ၏။

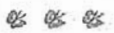
“စောရန်နိုင်... မင်းကိုပြန်ခေါ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး။
လူ့ဘဝမှာနေရတုန်းက သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေများများလုပ်ပါ။
တို့ကိုယ်စားလှပေးပါ။”

စောရန်နိုင်ဆိုသည့်လူက ဝတ်စုံနက်နှင့်လူအား ခေါင်း
ညိတ်၍အရိုအသေပြုလိုက်၏။

စောရန်နိုင်သည် ရင်ပြင်တော်ရှိ လူအုပ်ကြားမှထွက်လာ
ပြီး ကျွန်မ၏ရှေ့မှာခဏရပ်လိုက်သည်။

အလွန်ပင် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသူဖြစ်
ကြောင်း မှောင်ထဲမှာပင်သတိထားလိုက်မိ၏။

စောရန်နိုင်ထွက်သွားရာအခါကြည့်ပြီးမှ ကျွန်မတည်း
ခိုရာအခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့မိပါသည်။

အခန်း (၂၃)

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

နာမိနိုးစက်မှ မြည်လာသောအသံကြောင့် ကျွန်မဖျက်လုံး
များ ဖျက်ခနဲပွင့်လာပါသည်။

မနက်စောစောမနိုးမှာဦး၍ ခင်ခင်လေးက နိုးစက်သံပတ်
ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မ အိပ်ရာက လူးလဲထလိုက်၏။

သွားတိုက်၊ ဖျက်နာသစ်စသော တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်း

ရေးလုပ်နေစဉ် စောရန်နိုင်ဆိုသူ၏အကြောင်းတွေးမိ၏။

သူက ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်
လူတွေ၏အကြောင်း။

တကယ်တော့ အိပ်မက်မက်နေတာမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ပြင်တော်ကိုဖြတ်၍ ထမင်းဆိုင်တန်းများ
ဆီသို့ဆင်းကာ ကောက်ညှင်းပေါင်းဝယ်သည်။

အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ရန်ဖြစ်၏။

ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့်လက်ဖက်ရည် အရုဏ်ဆွမ်းအဖြစ်
ကပ်လှူသည်။

ပြီးတော့ သရဏဂုံသုံးပါး၊ ပုတီး (၁၀)ပတ်၊ ဂုဏ်တော်
(၉)ပါး ပုတီး(၁၀)ပတ်၊ (၂၄)ပစ္စည်း (၃၆)ခေါက်၊ မေတ္တာသုတ်
(၉)ခေါက်ရွတ်၍ အမျှပေပါသည်။

ကျွန်ုပ်ပုတီးမစိပ်ခင် အရုဏ်ဆွမ်းကပ်နေစဉ် မြစ်စီးရှင်
၏သဏ္ဍာန်ကို ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ပါသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးမှ နှုတ်ဆက်မည်ဟုတွေးထားရာ ကျွန်ုပ်

တို့ ပုတီးပတ်တွေစိပ်ပြီးချိန် မြစ်စီးရှင်အားမတွေ့ရတော့။

မနက်စာပဲပြုတ်နှင့်ထမင်းကြော်စားပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်
တို့နှစ်ယောက် ကိုးနင်းစေတီတော်သို့သွားမည်ဖြစ်သည်။

အနောက်ဘက်ဈေးဆိုင်တန်းကလေးများကို ဖြတ်ကျော်
လိုက်လျှင် 'ကိုးနင်းစေတီတော်နှင့် ရေတံခွန်သို့' ဟူသောဆိုင်း
ဘုတ်ကိုတွေ့ရှိရပေသည်။

ဧရာဝတီကမ်းပါးတစ်လျှောက်မြောင်း၍ ဖောက်လုပ်ထား
သော မြေလှေကားထစ်ကလေးများအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ဆင်းသွား
လျှင် အထက်ကိုးနင်းစေတီတော်၊ ဇမ္ဗူသိဒ္ဓိကိုးနင်းစေတီတော်
သို့ရောက်ရှိကြပေသည်။

စေတီတော်အဝင် မုခ်ဦးစေတီကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်
နှင့် လမ်းဘေးလက်ဝဲဘက်ခြမ်း၌ နဂါးရုံဘုရားကိုဖူးမြင်ရ၏။

“ဒီဘက်ကို လူတွေအရောက်အပေါက်နည်းမှာပဲနော်”

“ဘုရားပွဲချိန်ကျရင်တော့ လာတဲ့လူ များပါတယ်။ အထူး
သဖြင့် လူငယ်တွေပေါ့။ လူကြီးတွေကတော့ ဒီလိုအတက်အဆင်း

များတဲ့ခရီး လာနိုင်ကြမယ်မထင်ဘူး”

စေတီတော်ဝန်းကျင်၌ နဂါးရုံဘုရားနှင့်ဆုံလည်း နှုတ်
တွေ့ရ၏။ စေတီတော်အောက်ဘက် ကျောက်လှေကားအတိုင်း
ဆင်းလာခဲ့ရာ မဟာကိုးနဝင်းဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် လိုဏ်ဂူ
တော်တို့ကိုတွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

အထက်ကိုးနဝင်းစေတီတော်အောက်ဘက်တွင် မဟာကိုး
နဝင်းလိုဏ်ဂူတော် တည်ရှိပါသည်။

ယင်းလိုဏ်ဂူတော်မှာ ဆရာတော်ဦးဝါယမိန္ဒ (၄၅)ရက်
တိုင်တိုင် တရားကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ရာနေရာဖြစ်လေသည်။

အထက်ကိုးနဝင်းစေတီတော်မှ တောင်ဆင်းလှသူ့လမ်း
လေးအတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။

“ခရီးက ဝေးတော့ထေးသားနော်။ ဒီဘက်ကို ဒီတစ်ခါပါ
ရောက်ဖူးတာ”

ခင်ခင်လေးက လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ကျောက်တုံး
ကျောက်ဆောင်များအကြားမှ ခက်ခဲခွာ သွားရောက်ရသည်ကို

ပင်ပန်းသော်လည်း ပျော်ရွှင်နေ၏။

“ဟောဒီနတ်နန်းကတော့ မိုးပေါ်ဘိုးဘိုးကြီးနတ်နန်းဆို
ပါလား။ မိုးရေတွေပေါများအောင် လုပ်ပေးတဲ့ဘိုးဘိုးကြီးထင်ပါရဲ့”

“ဒါကြောင့် ရေတံခွန်ရှိတာပေါ့”

ရေတံခွန်သို့သွားရာလမ်းမှာတော့ ဓာတ်ပေါင်းစုံကိုးနဝင်း
ကျောင်းရှိသည်။

ဆရာတော်အားဖူးဖျော်ပြီး ဝတ္ထုငွေများကပ်လှူခဲ့သည်။

ယင်းဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ဘေးမဲ့ကျောင်းဖြစ်ပြီး
သားငါးမစားရပေ။ လာရောက်သမျှ ဘုရားဖူးခရီးသည်များကို
လည်း သက်သတ်လွတ်ထမင်းဟင်း တည်ခင်းဒါနပြုပါသည်။

“ထမင်းစားဖို့အချိန်စောသေးတယ်... ပုတီးစိပ်ကြရ
အောင်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပုတီးစိပ်ရန်အတွက် အရိပ်အာ
ဝါသကောင်းသောသစ်ပင်များအောက်တွင် နေရာရှာကြ၏။ တစ်
ယောက်တစ်နေရာစီ ထိုင်ကြလေသည်။

၂၂၂ ဦး ဥက္ကဋ္ဌာသော

ပုတီးမစိပ်ခင် ဘုရားရှိခိုး၊ တောစောင့်နတ်၊ စတောင်စောင့်နတ်များအား မေတ္တာပို့သည်။

“တကယ်ပဲ ပြန်မလိုက်တော့ဘဲ နေမှာလားဘုရား။ တပည့်တော်မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့လာခဲ့ရတာပါ။ ဧရာဝတီလည်းသက်သာပျောက်ကင်းပြီလို့ကြားခဲ့ရတာပါ။ ဒီအသက်အရွယ်သေးနဲ့ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်သွားဖို့မကောင်းပါဘူး။”

လူလေးယောက်ဖက်စာလောက်ရှိသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏အောက်မှာ ကျွန်မထိုင်နေတာဖြစ်ရာ ကျွန်မနောက်ကျောဘက်မှ ကြားဖူးသောအသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပုတီးမစိပ်ဖြစ်တဲ့ နားစွင့်လိုက်မိပါသည်။

“ဦးပဉ္စင်း... တကယ်ပဲ သံသော့စဉ်တွေကိုဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့တာလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဦးပဉ္စင်းအတွက် တပည့်တော်ဘယ်လောက်ကြေကွဲခဲ့ရသလဲ။ ဦးပဉ္စင်းရဲ့မယ်တော်ကလည်း မှာလိုက်ပါတယ်။ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့။ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ရောဂါကြောင့်လားဘုရား။ အကောင်းဆုံးကုသမှုတွေခံယူခဲ့လို့ ရောဂါပျောက်

ကင်းပြီလို့ သိခဲ့ပါတယ်။ ဦးပဉ္စင်းအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေမကုန်ဆုံးသေးပါဘူး။ ပြီးတော့ တပည့်တော်အပေါ်မှာလည်း မရက်စက်သင့်ပါဘူး။”

ငိုရွိုက်သံလေးဖြင့်ပြောနေသူအား ကျွန်မအကွယ်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကြားဖူးသောအသံ၊ ရင်းနှီးသောအသံဟု ကျွန်မထင်နေတာ မှန်လေပြီ။

ထူးခြားသောအသံပိုင်ရှင်က မြစ်မ်းရှင်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မ၏နေရာကကြည့်လျှင် မြစ်မ်းရှင်နှင့် ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးအား ဘေးတိုက်အနေအထားမှတွေ့ရလေသည်။

ဒီတစ်ခါ မြစ်မ်းရှင်သည် မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့လီနင်လာအင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် မီးခိုးရောင်မှာ အနက်ပွင့်နတ်နတ်ကလေးများပါသောထဘီကိုဝတ်ထားသည်။

ငိုရွိုက်ထားသောကြောင့် မျက်ခွံလေးများ ဖောင်းအပ်နေသည်။

ဖျက်နာကလည်း နီနေသည်။

ကျွန်မသဘောပေါက်သွားသည်။

မြစိမ်းရှင်၏ချစ်သူ နေမျိုးနောင်သည် ဧရာဝတီကြောင့် သဘောလိုက်ရာမှပြန်လာပြီး ဆေးကုသခံယူကာ၊ ပျောက်ကင်း သက်သာလာသော်လည်း ဘုန်းကြီးဝတ်နေခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ယခု မြစိမ်းရှင်ရှေ့မှာထိုင်နေသောဦးပွင့်သည် နေမျိုး နောင်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောဘဲနေတာလဲ။ တပည့်တော်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ တပည့်တော်ရဲ့အချစ်နဲ့ သံယောဇဉ်ကို ဦးပွင့် လျစ်လျူရှုနိုင်တယ်ပေါ့။ စိမ်းကားရက်စက်တတ်တဲ့ ဦးပွင့်ကို တပည့်တော်ကတော့ လုံးဝမမေ့နိုင်ပါဘူး။ တစ်ခုခုကိုပြန်ပြောပါဦး။ ဦးပွင့်မလိုက်ရင် တပည့်တော်လည်းမပြန်တော့ဘူး။”

ဖျက်လွှာချ၍ ငြိမ်သက်စွာရှိနေသော ဦးပွင့်လေးသည် ခုမှအနည်းငယ်လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဒကာမလေး...။ ဦးပွင့်ရဲ့ဝင့်ကြွေးနဲ့

ဦးပွင့် မှီပါစေ။ ဦးပွင့်ရဲ့ဘဝမှာ ဘုရားပေးတဲ့အသက်ပဲ မှီပါ တော့တယ်။ ဒီရောဂါဆိုးကြီးဟာ... ပျောက်ကင်းဖို့မလွယ်ဘူး။ ပျောက်တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း စိတ်မချရပါဘူး။ ဦးပွင့်က... ဒီ ရောဂါပျောက်ပြီး အသက်ချမ်းသာရာရရင် သာသနာ့ဘောင်မှာ နေပြီး သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေပဲလုပ်မယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ထားခဲ့တာ လေ။ ဒီလိုနေရတာလည်းပျော်မွေ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေလူ လို့ထင်ထားခဲ့ရာက လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်နေထိုင်ခွင့်ရတာ ဘုရား တရားရဲ့ကျေးဇူးပါပဲ။”

မြစိမ်းရှင်က အသံထွက်အောင်ပင်ငို၍ကရင်း မချီတင် ကံခံစားရဟန်ဖြင့် ဖျက်ရည်တွေခြွေချနေသည်။

“ဪ...။ မြစ်မှမြစ်ရလေတယ်” ဟူ၍ ကျွန်မရင်တွင်းမှ မခံစားနိုင်စွာဖြင့် သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့၍ကိမိပါသည်။

“ငိုမနေပါနဲ့တော့ ဒကာမလေး...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မုန်းကြတာ မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် ခွဲခွာနေရလည်း ရေစက်

မပါလို့ပဲ အောက်မေ့ပါ။ ဒီအကြောင်းကြောင့်လည်း တစ်ယောက်
 နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာမဖျက်နိုင်ပါဘူး။ လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်။
 ရခဲလှတဲ့လူ့ဘဝမှာ လူ့ဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင် နေထိုင်ပါ။ သံသရာ
 တစ်လျှောက်လုံး ကောင်းတာတွေနဲ့ပြည့်လှုံပြီး အဖန်တလဲလဲ ဘဝ
 ပြောင်းရခြင်းတွေကင်းအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့လိုတယ်။ ဒကာ
 မလေး ဒီလိုငိုနေရင်... ဦးပဉ္စင်းလည်း စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်တရား
 အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး”

မြစိမ်းရှင် အငိုရပ်သွားသည်။

ဦးပဉ္စင်းလေးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ထွက်သွား၏။

မြစိမ်းရှင်သည်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဘက်သို့
 ထွက်သွားသည်။

စိတ်မကောင်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းများဖြင့် ကျွန်မသည် ဦး
 ပဉ္စင်းလေးထွက်သွားရာကို ငေးကြည့်မိ၏။

ဦးပဉ္စင်းလေးသည် မြစိမ်းရှင်ထွက်သွားသည့်ဘက်သို့ တစ်
 ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် တင်ပျဉ်

ခွေထိုင်၍တရားမှတ်နေလေသည်။

ကျွန်မသည် မျက်လွှာချထားသော ဦးပဉ္စင်းလေးအား
 အဝေးမှကြည့်ရင်း သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတစ်ယောက်နှင့် တူ
 သည်လို့ထင်မိ၏။

အသားဖြူသည်။ မျက်ခုံးထူသည်။ နှာတံက ခွန်မြနေပြီး
 နှုတ်ခမ်းက လေးကိုင်းသဏ္ဍာန်ပိပိရီရိတိတိကျကျရှိနေ၏။

အို...

ကျွန်မ ရုတ်တရက်သတိရသွား၏။

စောရန်နောင်...။

မနေ့ညကပင် ကျွန်မ အိပ်မက်မက်ခဲ့သေးသည်မဟုတ်
 လား။

အိပ်မက်ထဲက စောရန်နောင်က ဆံပင်ရှိနေသဖြင့် ပို၍
 လှပတင့်တယ် ယောက်ျားပီသစွာ ချောနေတာမဟုတ်လား။

ကျွန်မ ပုတီးမစိပ်နိုင်ပြန်။

နေရာမှာထိုင်ရင်း ဦးပဉ္စင်းလေးအား သေချာစူးစိုက်ကြည့်

နေမိသည်။ ကြည့်လေ... ကြည့်လေ ပိုတူလေ။

ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားနှင့် ကျွန်မ
ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဦးပဉ္စင်းလေး တရားထိုင်နေရာစာနီးဆီသို့
လျှောက်သွားမိ၏။

ညောင်ပင်ကြီးက ပင်စည်ကြီးသလောက် အကိုင်းအခက်
များပြာ၍ အရိပ်ကောင်းလှသည်။

ညောင်ပင်ကြီး၏အောက်တွင် သစ်သားခုံလေး ရိုက်ထား
သဖြင့် ထိုနေရာသည် တရားမှတ်ရန် တမင်တကာပြုလုပ်ထားသည်
ထင်၏။

ကျွန်မက ခြေကိုဖွဖွနင်း၍ သွားသည်။

ဦးပဉ္စင်းလေးသည် လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ ပကတိငြိမ်
သက်နေသည်။

စာနီးကပ်ပြီးကြည့်သောအခါမှ ညကအိပ်မက်ထဲက စော
ရန်နိုင်ပုစောရန်နိုင်အစစ်ဖြစ်သည်ဟုပြောရလောက်အောင် ဦး
ပဉ္စင်းလေးက တူနေလေသည်။

ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ကျွန်မ ကြက်သီးတွေထလာသည်
အထိ အံ့ဩဘနန်းဖြစ်မိလေ၏။

ကျွန်မ နေရာသို့ပြန်လာ၍ပုတီးစိပ်နေမိ၏။

သရဏဂုံပုတီး (၁၀)ပတ်၊ ဂုဏ်တော် (၉)ပါး (၂၇)ပတ်
စိပ်၊ မေတ္တာပို့အမျှဝေပြီးသောအခါ ဦးပဉ္စင်းလေးနေရာသို့ လှမ်း
ကြည့်ရာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဦးပဉ္စင်းလေးမရှိတော့ပေ။

ခင်ခင်လေးက ပုတီးစိပ်ပြီးသဖြင့် အညောင်းမြေလမ်း
လျှောက်နေရင်း ကျွန်မကိုစောင့်နေသည်။

“ဒီတစ်ခါ ပုတီးစိပ်တာကြာပါလား။”

ခင်ခင်လေးကပြောသည်။

“ချက်ချင်းပုတီးမစိပ်ဖြစ်ဘဲ ထူးဆန်းတာတွေတွေ့လို့”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ညက... ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာတွေ့တဲ့ စောရန်နောင်
ကို အခုဦးပဉ္စင်းအဖြစ်နဲ့တွေ့ရလို့”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ကျွန်မဖြင့် အရမ်းဘုံဩတား ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တောင် မယုံနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မတော့ ယုံတယ်... အစ်မကိုယုံတယ်။ အစ်မက အထူးအဆန်းတွေ၊ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းတွေ ကိုယ်တွေ့ကြုံတတ်လွန်းလို့”

“ကဲ... ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ။ ဆရာတော်က ဒီမှာ ထမင်းစားသွားလို့ အတန်တန်ပြောထားတာ။ ထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်”

သက်သတ်လွတ်ဟင်းလျာများဖြင့် ဓာတ်ပေါင်းစုံကိုးနဝင်း ကျောင်းမှာ ထမင်းစားကြသည်။

မျှစ်တာလဘောဟင်းချို၊ ပဲငါးပိကြော်၊ အသားတုဟင်း တို့ဖြင့် ထမင်းကို ဖြန့်ရှက်စွာ စားခဲ့ကြသည်။

ပြီးတော့ ရေတံခွန်ဆီသို့ ဆက်သွား၍ ခဏတဖြုတ်နားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ကြ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အနီး (၂၄)

“ဆရာမဒေါ်အေးချမ်းပွင့်မဟုတ်လား”

ဟိုတယ်သို့ပြန်အရောက်တွင် မြစ်မ်းရှင်က ရုတ်တရက် အနီးရောက်လာပြီးနှုတ်ဆက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်သမီး”

“ဒီမှာ... ဆရာမ တည်းတာလား။ ဘယ်နှရက်နေမလဲ ဆရာမ”

“နှစ်ညအိပ်ပါပဲ။ မနက်ဖြန်မနက်စောစော ပြန်ဆင်းမှာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သမီးရော ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“ကျွန်မရောက်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့ပြန်ဆင်းဖြစ်ရင် ဆင်းမှာ။ အိမ်ကကားနဲ့လာတာလေ။ ကော်ဖီသောက်ရအောင် ဆရာမ”

ဟိုတယ်ရှေ့ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ ကော်ဖီနှင့်မုန့် သူ့မှာ၍ ကျွေးလေသည်။

ခင်ခင်လေးက ‘ကော်ဖီ မသောက်တော့ဘူး။ တစ်ရော့ အိပ်လိုက်ဦးမည်’ ဆိုပြီး အခန်းသို့ပြန်အိပ်နေသည်။

မြစိမ်းရှင်နှင့် ကျွန်မသာ ချောက်ကမ်းပါးကိုမေးတင်၍ ဆောက်ထားသောဆိုင်လေးမှာထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်နေကြလေ သည်။

“အခုပဲ ကိုးနဝင်းကပြန်လာတာ”
သူမက အံ့သြသွားပုံနှင့်ကြည့်လိုက်၏။
သူမလည်း ကိုးနဝင်းက ပြန်လာခဲ့တာမဟုတ်လား။
“ကျွန်မ ဒီကိုရောက်တာ နှစ်ခေါက်ရှိပြီ... ဆရာမရယ်။”

ကျွန်မပြောတဲ့ကိုရောင်ဆိုတာ ဒီမှာဘုန်းကြီးဝတ်နေတယ်”

ကျွန်မ ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်၏။
သူမဘာပြောမလဲ။ နားထောင်ပေးချင်သည်။
ဒါမှ သူမရင်ထဲပေါ့ပါးသွားပေလိမ့်မည်မဟုတ်လား။
“ကိုရောင်က သွေးသစ်တွေလဲလဲပေးပြီး ဆေးကုလိုက် တာ သူ့မှာ အဲဒီရောဂါမရှိတော့ဘူးတဲ့ဆရာမ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”
“ဒါကြောင့် ကျွန်မပြန်လာခေါ်နေတာ။ သူက မလိုက်ချင် ဘူးတဲ့”

သိပြီးသောအကြောင်းအရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမသိသလို လုပ်ရင်း မြစိမ်းရှင်၏ရင်ဖွင့်ချက်ကိုနားထောင်လိုက်ပါသည်။

“သူ ကျွန်မကိုသစ်စိမ်းချိုးချိုးသလိုပဲ။ စိမ်းကားရက်စက် နိုင်ပါတယ်ဆရာမရယ်”

ပြောရင်းမှ အသံတိမ်စင်သွားကာ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံလာပါတော့သည်။

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်...။ သူ့မှာ သေနိုင်လောက်တဲ့ရောဂါဆိုးကြီး ခံစားလာရတယ်။ ပျောက်မယ်လို့မထင်ရတဲ့ရောဂါဝေဒနာကြီးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားရင်း သေမယ့်ရက်ကိုစောင့်နေရတာလောက် ဆိုးဝါးတဲ့အဖြစ်ရှိပါဦးမလား။ ဒီကြားထဲက ရောဂါကိုကုသခံရင်း သူ့ကိုယ်သူသေလူအဖြစ် သိလျက်နဲ့ ဗုဒ္ဓယတြာတွေလုပ်ခဲ့မှာပေါ့။ မိမိကိုယ်မှ မိမိမပိုင်၊ ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်မှာသေမယ်မသိတဲ့အဖြစ်ကြောင့် သူ့မှာ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်တဲ့တရားတွေသိလာမှာပေါ့။”

မြစိမ်းရှင်သည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း မျက်ရည်စများ သိမ်းဆည်းနေပါသည်။

“အကြင်သူသည် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံယာတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်၏။ ထိုသူသည် ဆင်းရဲခြင်းအမှန် ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဆင်းရဲခြင်း၏အကြောင်းရင်းအမှန် သမုဒယသစ္စာ၊ ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်မြောက်ရန်အမှန် နိရောဓသစ္စာ၊ ဆင်းရဲခြင်းအုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်

သို့ရောက်ကြောင်းအမှန်ဖြစ်သော အင်္ဂါရုပ်ပါးရှိ မဂ္ဂသစ္စာဟူသော အရိယာသစ္စာလေးပါးတို့ကို မဂ်ပညာဖြင့်ကောင်းစွာမြင်နိုင်၏။”

ကျွန်မက သစ္စာလေးပါးအကြောင်း သူမကိုရှင်းပြမိပါသည်။

“သေမယ့်ဘေးက သီသီလေးလွတ်လာတဲ့သူဟာ တရားသံဝေဂတွေရပြီး တရားနဲ့ပျော်မွေ့နေတာဖြစ်မှာပါသမီးရယ်။ သမီးကိုမုန်းလို့မှမဟုတ်တာ။ အဲဒီတော့... သမီးကလည်း စိတ်နာခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်းတွေဖယ်ပြီး သူ့ကောင်းမှုကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့အားပေးပါ။ ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်ပါ။ သာဓုခေါ်လိုက်ပါ။”

သူမသည် ကျွန်မပြောတာကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်နားဝင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆက်ညိတ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာမရယ်။ သူ့တကယ်တရားရနေတာပါ။ ကျွန်မကိုမနှစ်သက်လို့... မုန်းလို့ရွှင်နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိပါပြီ။ ကျွန်မ သူ့ကိုနားလည်ခွင့်လွတ်နိုင်ပါတယ်။ ပြီး

တော့လေ၊ ဆရာမကို သူ့နှုတ်သင်္ကတံအကြောင်းအရာတစ်ခု ဆွေး
နွေးရဦးမယ်။ သူ့အမေပြောပြလိုက်တာလေ”

သူမက နာရီကိုကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မက ‘ပြောသာ
ပြောပါ။ အချိန်ရပါတယ်’ လို့ အလိုက်တသိပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုနောင်အမေက မြန်မာဆန်တယ်။ ပြီးတော့ ဇေဒင်
မေးပြီး ယကြာအေတာတွေလည်း ဝါသနာပါတယ်။ ယုံကြည်တယ်။
သူ့ကိုယ်သူလည်း သိုက်ကလာတယ်လို့ပြောတယ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
သူ့မွေးလမှာ ဝိုလ်တထောင်ဘုရားက အစ်မတော်မြန်နန်းနွယ်ဆီမှာ
ပွဲသွားလှူတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုလုပ်မှ သူ့အတွက် ကျန်းမာရေးကောင်း
တယ်။ အတိုက်အခံအောင်မြင်တယ်။ စိတ်ဆင်းရဲရတာတွေလည်း
ကင်းတယ်တဲ့။ ဟုတ်လားဆရာမ”

“အဲဒါက စွဲလမ်းမှုဖြစ်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကိုယ်တို့
မသိနိုင်တာတွေ ရှိပါတယ်မြစ်စမ်းရယ်”

“သားဖြစ်တဲ့ကိုနောင်ကိုလည်း သိုက်ကလာတယ်လို့ယူဆ
ပြီး တစ်နှစ်တစ်ခါ ဘုန်းကြီးဝတ်ခိုင်းခဲ့တာတဲ့။ အဲဒီလို ဘုန်းကြီး

ဝတ်၊ တရားထိုင်၊ မေတ္တာဘာဝနာပွားပြီး သူ့အဆက်အနွယ်တွေကို
အမျှ ဝေပေးရင် ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်။ နို့မဟုတ်ရင်
အိပ်မက်ဆိုး တွေမက်တယ်။ အမျိုးမျိုးနှောင့်ယှက်တယ်တဲ့”

“ဖြစ်နိုင်လား၊ မဖြစ်နိုင်လား ကိုယ်အငြင်းမပွားတော့ဘူး။
‘ဧတံခေါ သရဏံခေမံ၊ ဧတံ သရဏံမုတ္တမံ၊ ဧတံ သရဏံ ဟဂမ္ပ၊
သဗ္ဗာဒုက္ခ ပမုစ္ဆတိ’တဲ့။ ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်း
သည် ဘေးမရှိသော ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းဖြစ်၏။ မြတ်သော
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းမည်၏။ ဤရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခခပ်သိမ်းမှလွတ်မြောက်၏တဲ့။ ရတနာ
သုံးပါးဆည်းကပ်ခြင်းရဲ့အကျိုးကို လက်တွေ့ခံစားရတာ သေဘေး
ကတောင် လွတ်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်မ၏အိမ်ကန်အကြောင်း မပြောပြတော့ပါ။

သူမပြောမှ ကျွန်မက လုပ်ကြံ၍ အိပ်မက်အကြောင်းပြော
သည်ဟုထင်မှာလည်း စိုးပါရဲ့နော်။

“ခုလို ကျွန်မကိုအားပေးနှစ်သိမ့်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

ဆရာမရယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း သိုက်ကလာတယ်ဆိုပြီး ပြန်
ခေါ်မှာကြောက်နေတာ။ ဆရာမက အသက်ရှည်မယ်၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့
လက်ထပ်ခွင့်ရမယ်လို့ဟောထားတော့ စိတ်ဓာတ်တွေရှင်သန်လာ
တယ်”

“ဗေဒင်တွေ၊ နတ်တွေ အရမ်းမမေးနဲ့နော်။ သိုက်ကလာ
လို့နှောင့်ယှက်နေတာ လွတ်အောင်လုပ်ပေးမယ်တို့ဆိုပြီး ယတြာ
ဖိုး၊ ပွဲပြင်ဖို့ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးတောင်းတတ်တဲ့ဆရာတွေနဲ့တွေ့
သွားဦးမယ်။ ရတနာသုံးပါးသာ မပြတ်ဆည်းကပ်ပါ။ ဂုက္ခခပ်သိမ်း
က လွတ်လိမ့်မယ်။ စိတ်အေးအေးနဲ့သာလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်
ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာမရယ်”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင်တော့ မြစိမ်းရှင်၊ တောင်ပေါ်
ပျပြန်ဆင်းသွားတာ မြင်လိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၂၅)

ကြာတော့လည်း ကြာခဲ့ပါလေပြီ။

ကျွန်မသည် နှစ်စဉ် ကျွိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့သွားရောက်
ဖူးမျှော်စမြဲ။

သွားတိုင်းလည်း မြစိမ်းရှင်ကိုသတိရနေခဲ့သည်။

မြစိမ်းကိုသတိရတော့ စောရန်နောင်နှင့် ပတ်သက်ဆက်
နွယ်သောအိပ်မက်၊ နေမိုးနှောင်တစ်ဖြစ်လဲ ဦးပဉ္စင်းလေးကိုလည်း
သတိရသည်။

ကိုးနဝင်းဓာတ်ပေါင်းစုံကျောင်းသို့လည်း ကျွန်ုပ်မ နှစ်စဉ် မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။

ယခုထိ ဦးပခွင်းလေး ရှိသေးပါရဲ့လား။ တခြားအဖြစ်ဆိုး မျိုးနှင့်ကြုံကြုံကြင်သေးလားစသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေ့၍ပူပန်မိတာ အမှန်ပင်။

အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ထီးမှီးကို ကားနှင့်သွားခဲ့ သည်။

အနီးဝန်းကျင်မှာရှိသော မုဆိုးတောင်၊ ကျောက်ထပ်ကြီး၊ နဝင်းကျောင်းတော်မဟာ၊ အတွင်းမြစ်မ်း၊ အပြင်မြစ်မ်းတောင်၊ ရသေ့တောင်၊ စမတောင်၊ ဘီလူးနှစ်ကောင်တောင်၊ ကျီးကန်းပါးစပ် စသည်တို့ကို နာမည်သာကြားဖူးနေရတာ။

ကိုယ်တိုင်တော့ ပင်ပန်းလွန်း၍၊ အဖော်ကောင်းလည်း မရှိ၍ ကျွန်ုပ်ထီးမှီးရှိ တခြားနေရာများသို့ သွားရောက်ခြင်းမပြုခဲ့ ပါ။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်မ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ရောက်သောအခါ

အစိမ်းရောင်အရိပ်ကလေးတွေ့၍ ဖျပ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေ သည်။

မြစ်မ်းရှင်...

အလွန်ပင် ထူးခြားစွာပြောင်းလဲနေ၏။

ဆံပင်အရှည်ကြီးမဟုတ်တော့။

ပန်းပေါ် မမိုတမီကျွန်ုပ်လေး ဆံပင်ကိုဖြတ်၍ ဂျယ်လီတွေ ဆွတ်ထားသည်ဟုထင်မိ၏။

အသားအရေကောင်းခြင်းကတော့ မိန်းကလေးအချင်း ချင်း နားမလည်စွာ ငေးကြည့်ချင်စရာ။

“ဆရာမ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကျွန်ုပ် ပြန်လာ ပြည်ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ ဆရာမကိုသတိရနေတာ”

ဝမ်းသာအားရလန်ဖြင့် တုန်ယင်လှိုက်လှဲစွာပြောနေပုံကို ကျွန်ုပ်မကြည့်ရင်း ဆက်၍ပြောရန်အားပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒါ ကျွန်ုပ်သားလေးလေ။ သူ့အဖေကတော့ ချစ်လိုက် တာတုန်နေတာပဲ”

ကလေးလေးမှာ မြူဖွေးဝတုတ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းနေပါသည်။

စေ့ထဲမှာမို့ စကားသေချာမပြောလိုက်။ ကျွန်မ၊ မြစ်မီးရှင်အကြောင်းတွေသိချင်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော မြစ်မီးရှင် လက်ဆောင်တွေတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဆရာမက အရင်အတိုင်းပဲ။ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်...။ ငါ့သမီးက အရင်ထက်ပိုပြီးလှနေတယ်။ အခုဘာတွေလုပ်နေလဲသမီး”

မြစ်မီးရှင်သည် ထုံးစံအတိုင်း အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေး ဝတ်ထား၏။

လှပစွာပြုံးရင်းက ကျွန်မကို လက်အုပ်ချီ၍ကန်တော့နေသော မြစ်မီးရှင်၏အပြုံးလှလှလေးကို ကျွန်မ ကြည့်မဝသလိုဦးကြည့်နေမိပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ၊ နိုင်ငံခြားက ဖေဖေဖွင့်ပေးထားတဲ့

ဆိုင်ကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်ပေးနေတာ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုပြီး သွားတာ။ ဟိုကျတော့ လုပ်ငန်းထဲမှာစိတ်ဝင်စားပြီး ဖျော်လာပါတယ်ဆရာမ။ ဆရာမရဲ့ကျေးဇူးပါပဲ။ ရတနာသုံးပါး မပြတ်ဆည်းကပ်ဆိုတဲ့ဆရာမကောင်းကို အမြဲသတိရနေတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီမှာ... အလုပ်လာလုပ်နေတဲ့ကိုရဲ့ထွဋ်အောင်နဲ့ ထေတုတ်မြို့၊ လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီသားလေး အသက်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ပြည်ကိုပြန်လာပြီး အခြေချဖို့စိတ်တူးပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆန်စေချင်လို့ပါ”

“ဪ... အေး... အသက်ပါးစက်ကလေးတွေပဲ။ ကရော ဒီမှာနေချင်ရဲ့လား”

“သူနေချင်လို့ ပြန်လာတဲ့လား။ လူက ဒီမှာလုပ်ပိုင်ခွင့်ပဲရှိမယ်။ ကျွန်မကတော့ ဟိုနဲ့ပဲ... ကူးသန်းထွေလေလို့မှတစ်ပါး လောလောဆယ် ကျွန်မတို့မိဘပုံကလေးတွေကို ပြုစုဖွဲ့စည်းပေးတဲ့အားနည်းတော်ကြီးကျောင်းတွေကို လိုအပ်တာတွေလျှို့ဝှက်စွာ ဖို့အစီအစဉ်ရှိပါတယ်”

ကလေးလေးမှာ ပြုစုရေးဝတုတ်ပြီး ချစ်ဝရာတောင်းနေပါသည်။

ဈေးထဲမှာဖို့ စကားသေချာမပြောလိုက်၊ ကျွန်မ၊ မြစ်မီးရှင်အကြောင်းတွေသိချင်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တောတော မြစ်မီးရှင် လက်ဆောင်တွေတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဆရာမက အရင်အတိုင်းပဲ။ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်...။ ဝါသနာက အရင်ထက်ပိုပြီးလှနေတယ်။ အခုဘာတွေလုပ်နေလဲသမီး”

မြစ်မီးရှင်သည် ထုံးစံအတိုင်း အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးဝတ်ထား၏။

လှပစွာပြုံးရင်းက ကျွန်မကို လက်ထုပ်ချီ၍ ကန်တော့နေသော မြစ်မီးရှင်၏အပြုံးလှလှလေးကို ကျွန်မ ကြည့်မဝသလိုပင် ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ၊ နိုင်ငံခြားက မေမေဖွင့်ပေးထားတဲ့

ဆိုင်ကိုသွားဦး အလုပ်လုပ်ပေးနေတာ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုပြီး သွားတာ။ ဟိုကျတော့ လုပ်ငန်းထဲမှာစိတ်ဝင်စားပြီး ပျော်လာပါတယ်ဆရာမ။ ဆရာမရဲ့ကျေးဇူးပါပဲ။ ရတနာသုံးပါး မပြတ်ဆည်းကပ်ဆီတဲ့ဆရာမစကားကို အမြဲသတိရနေတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီမှာ... အလုပ်လာလုပ်နေတဲ့ကိုရဲ့ထွဋ်အောင်နဲ့ မေတ္တာရှိပြီး လက်ထပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီသားလေး အသက်သုံးနှစ်ရှိပါပြီ။ မြန်မာပြည်ကိုပြန်လာပြီး အခြေချဖို့စိတ်ကူးပါတယ်။ သားလေးကို မြန်မာဆန်စေချင်လို့ပါ။”

“ဪ... အေး... ကောင်းပါတယ်ကွယ်။ အမျိုးသားကရော ဒီမှာနေချင်လဲလား”

“သူနေချင်လို့ ပြန်လာခဲ့တာ။ သူက ဒီမှာလုပ်ကိုင်ရင်းနှီးမယ်။ ကျွန်မကတော့ ဟိုနဲ့ဒီ... ကူးသန်းသွားလာလို့ရတယ်။ အခုလောလောဆယ် ကျွန်မတို့ဒီဘဲမဲ့ကလေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်နေတဲ့သန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေကို လိုအပ်တာတွေလျှူဖို့ ထောက်ပံ့ပို့အစီအစဉ်ချပါတယ်”

“အေး... သာဓု... သာဓု... သာဓုပါကွယ်၊ ကြားရ တဲ့စကားတွေက ဝမ်းမြောက်စရာချည်းပဲ”

မြစ်မိုးရှင် ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်မသည် နေမျိုးနောင် အကြောင်းမမေးလိုက်မီတာကို အားလေ့အားမရမြစ်နေပါသည်။

နေမျိုးနောင်ရှိပါသေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘဝခြားသွားပြီ လား။

အရမ်းသိချင်နေသည်လေ။

အခန်း (၂၆)

နောက်တစ်လကြာသောအခါ ကျွန်မဆီသို့ ကလေး၏မွေး နေ့ဒိတ်စာတစ်စောင် ရလာပါသည်။

ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွား

ဦးဦး၊ ဒေါ်ဒေါ်

ကိုကို၊ မမတို့ခင်ဗျား

သာ၊ ရဲလေး၊ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ပွဲလေး၊ ကျွန်းပမ္မာမို့ သားရဲ၊ အတူ ဖျော်ရွှင်စွာ ဆိုစဉ်ကြရအောင်နော်...

သာ၊လေး

စောရန်နိုင်

၂၄၆ ဇွဲ ဥတ္တရာသေဟ

ဖိတ်စာလေးက ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ သားလေးနှင့်
သူ့အဖေအမေတွေ၌ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသည့်ပုံ ဖိတ်စာမှာပါလာ၏။

မြစိမ်းရှင်၏ သားပင်ဖြစ်သည်။

သားဖြစ်သူကို စောရန်နိုင်လို့ ဘာဖြစ်လို့အမည်ပေးထား
တာလဲ။

ကျွန်မအိပ်မက်မက်သည့် စောရန်နိုင်နှင့် ဦးပွင့်လေး
နေမျိုးနောင်တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့သလဲ။

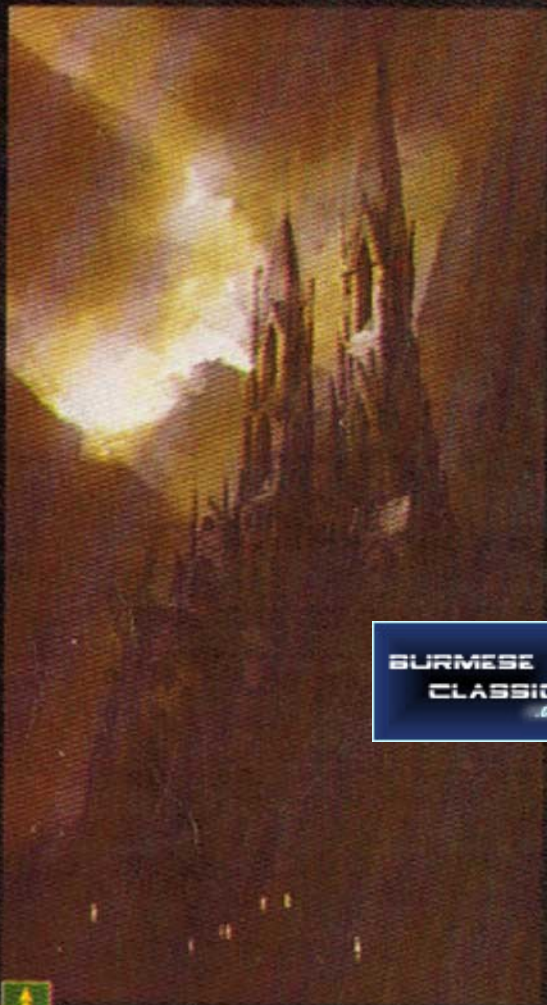
ကျွန်မမက်သည့်အိပ်မက်မျိုး မြစိမ်းရှင်ရော မက်ပါသေး
လား။

သူ့သားလေးအား ဘာကြောင့် စောရန်နိုင်လို့မုည့်ထား
တာလဲ။

ဟို... သိချင်လိုက်တာကွယ်။

အေချမ်းလှိုင်ကြည်၏
ဥတ္တရာသေဟ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရွှေစတုရန်း

ရွှေစတုရန်း

ကျွန်မ၏အိပ်မက်

graphic designed by YuWa